

Giới thiệu Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa

Nguyên danh: Trí hoa nhi dữ nhĩ.

Số chương: 52 chương + 6NT.

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Có ngọt có ngược, Vườn trường, Đô thị tình duyên, Sạch, Giương vờ lại lành, Sủng.

CP: Mèo rừng lười biếng ngang ngạnh vs Công chúa nhỏ bình tĩnh yếu ớt.

Editor: 4702i

Anh có khiếu ngao của riêng mình, còn thêm chút ngông nghênh. Nhìn anh, mọi người đều có thể liên tưởng đến một chú mèo hoang, kiệt ngao bất thuần, không thể lại gần, không thể quá thân thiết. Nhưng Tô Lệnh Từ lại trở thành người thuần hoá anh. Anh gọi cô là công chúa nhỏ, công chúa của Úc Thần.

Những thứ anh thấy dưới ánh sáng đều là hư không, đều là gió thoảng, chỉ có cô gái trước mắt mới khiến cõi lòng anh chân thành, là cả bầu nhiệt huyết.

—— Nguyễn làm bề tôi dưới váy em

“Với em anh có mười hai phút tình, trần trọc mười năm trống trải. Mà khi nở mày nở mặt lại chẳng bằng khi niên thiếu có em, chẳng bằng quãng đời còn lại hai ta nắm tay chung gối. Công chúa của anh, phu nhân của anh, dành tặng em cả đời hạnh phúc và chung tình. Tấm lòng này đáng cả cho em, quãng đời còn lại đáng mừng.”

Ngắn gọn: Câu chuyện nhỏ về công chúa và kỵ sĩ.

- * Thanh xuân vườn trường.
- * Mèo rừng lười biếng ngang ngạnh vs Công chúa nhỏ bình tĩnh yếu ớt.
- * Nam chính là con lai, nói tiếng Trung rất chuẩn, tính tình ngang ngạnh, giỏi thả thính.
- * Nữ chính hơi kiêu ngạo, dịu dàng bình tĩnh.

Từ khóa: Vai chính: Tô Lệnh Từ, Úc Thần | Vai phụ: | Khác:

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết tử

Sương chiều phía chân trời nặng nề như khói bụi mặt mờ mãi không tan, chúng từ từ hạ thấp xuống nơi lâu cao, chậm chậm quyện vào màn mưa tí tách.

Nước mưa róc rách chảy xuống từ mái hiên, rã rích.

Trận mưa này kéo dài hơn nửa tiếng.

Úc Thần đeo khẩu trang, giữa lòng mây mờ hồ thấy chút bức bối, chỉ cần nhìn khuôn mặt thâm thúy kia của anh cũng có thể thấy một loại đẹp đẽ u ám, anh cao cao gầy gầy, rất dễ khiến người khác chú ý.

Con mưa dầm dề cả thế kỷ, cứ mãi có ánh mắt dõi theo từ phía bên cạnh, cánh cửa tự động bằng pha lê của siêu thị phía sau mờ lờn nào là lại khiến anh lạnh sống lưng lần đó.

Tất thấy đều khiến ngọn lửa trong lòng anh ngo ngoe đòi bùng lên.

Đây chẳng phải mưa.

Là dầu hỏa.

Úc Thần cắn cắn điều thuốc, anh dựa lưng vào tường, phóng mắt ra phía xa, dừng lại ở tầng thứ hai tòa nhà đối diện, nơi đó có một chiếc cửa sổ sát đất, bên trong là một cô gái mặt váy lụa dài màu trắng đang cong eo buộc dây giày.

Khói mù thoảng qua, Úc Thần hít hít, anh nhả điều thuốc ra để khói thuốc tán bớt.

Cô gái giương tay chuẩn bị, giống chú bướm sắp vỗ cánh bay mất, chậm rãi xoay tròn.

Úc Thần giờ camera lên, bắt đầu điều chỉnh tiêu cự.

Vì cách một màn mưa nên bức ảnh trông giống một bộ tranh thủy mặc — Ở phía đối diện có bóng dáng uyển chuyển của người con gái, làn váy dong đưa, mũi chân chia xuống đất nở thành hoa.

Úc Thần chụp xong bèn ngồi xổm xuống, anh dựa tàn thuốc xuống mặt đất rồi tiện tay ném nó vào thùng rác.

Có người đi vào dưới mái hiên, người đó xoay người gấp ô lại khiến nước bắn lên đôi chút, sau đó tựa ô vào cạnh cửa siêu thị, cửa tự động vang lên một tiếng rồi từ từ mở ra, người kia bước vào trong.

Nước mưa chảy dọc chiếc ô, tạo thành một đường uốn lượn nho nhỏ chảy qua chân Úc Thần.

Anh thất thần nhìn vệt nước đỏ một hồi.

Một lúc lâu sau, điện thoại reo lên.

“Cậu đến đâu rồi? Đờ bà cụ qua đường mà còn phải lăn đi lộn lại tận 50 chuyến, tốc độ gì đấy?” Người ở đầu dây bên kia vừa bắt đầu đi vừa buồn cười.

“Không, mới chuyến 27 thôi, chờ đi.” Giọng điệu của anh vừa lạnh lùng vừa chậm, có vẻ tâm trạng đang không tốt lắm.

“Sao nào?” Khấu Lâm cười cười, “Bà cụ không biết cậu có hẹn à, cứ làm phiền cậu thế hả?”

“Trên đường trời mưa.” Úc Thần nói.

“Nên cậu mau bắt xe đến đây đi, đã nửa tiếng rồi đấy.”

“Cmn tôi mà biết trời mưa lâu vậy thì đã về nhà luôn rồi.”

“...”

Ai thân với Úc Thần đều biết anh ghét ngày mưa tới nhường nào.

Chỉ cần hơi mưa là mặt anh còn đen hơn cả mây mù, ngay cả làn da trắng nõn cũng không dấu được vẻ mặt âm u của Úc Thần.

“Cậu ở chỗ nào, tôi đến đón.”

“Thôi khỏi, hôm nay tôi có đến chỗ hẹn được hay không thì phải xem ý ông trời thế nào đã.” Anh nói xong bèn ngắt máy, nhét điện thoại vào trong túi rồi lẳng lặng đứng yên thật lâu.

Vốn dĩ anh cũng chẳng muốn ra ngoài, lẽ ra nên ở nhà ngủ thì hơn.

Anh ngơ ngác một lát mới quay vào siêu thị, cửa cảm ứng vang lên tiếng lạch cạch, tiếp đó là một câu “Chào mừng quý khách” tự động.

Úc Thần lang thang qua mấy kệ hàng, vòng xong hết một dãy thì lại chuyển sang dãy khác, cuối cùng anh cầm lấy hai hộp bánh quy matcha.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1-2: Làm cá dưới biển

Làm cá dưới biển,

Làm lộc trên núi,

Làm hoa nở dưới mũi chân em.

Ngày khai giảng đầu tiên của kỳ hai năm lớp mười một, Úc Thần đến muộn, hơn nữa còn muộn tận nửa tiếng, thế nên tiết hai đã bị gọi lên văn phòng dọn sách với bạn cùng lớp.

Úc Thần bê sách xong xuôi bèn xoay cổ định về chỗ.

Lão Trương gọi anh lại: “Úc Thần.”

Úc Thần dừng bước quay lại nhìn ông.

Lão Trương nghiêm túc nói: “Em tưởng thế là xong à? Mơ đi!”

Úc Thần đành phải lết lại chỗ ông: “Còn gì thì đại nhân nói nốt đi ạ.”

Cả lớp trộm cười.

Úc Thần là con lai, đã thế lại còn là cái loại cực kì đẹp, có hẳn một nửa ưu thế từ gene di truyền, dáng người anh cao gầy, ngoại hình xuất sắc, mới đầu nhìn còn tưởng là thiếu gia nhà giàu chỗ nào tới, chẳng qua tính tình hơi ngang ngạnh chút.

Nhất là tiếng Trung của anh còn pha chút giọng Bắc Kinh, nghe kiểu gì cũng thấy không ổn.

Lão Trương gõ gõ bực giảng tỏ vẻ cảnh cáo, sau đó ông chỉ vào một chồng sách ngữ văn bên dưới: “Dọn cái này lên.”

Úc Thần nghe lời ôm một chồng sách ngữ văn lên, sau đó đứng yên nghe chỉ thị tiếp theo.

Lão Trương gọi: “Lệnh Từ, em lên đây phát sách ngữ văn đi, để cậu ta bê cho em.”

Úc Thần nhìn sách ngữ văn, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Tô Lệnh Từ vừa ra khỏi chỗ thì Khương Lê ngồi cạnh cô đã tỏ ra kích động.

“Hay là cậu làm đi?” Lệnh Từ trêu cô ấy.

“Sao tớ có thể không biết xấu hổ vậy được, ý đồ vậy thì rõ ràng quá.” Khương Lê tiếc thay, “Lúc về nhớ phát biểu ít cảm xúc khi được gần gũi anh A Thần giùm tớ nhé.”

Lệnh Từ cảm thấy anh A Thần có lẽ sẽ không thích cái... Nickname này đâu.

Nếu đây cũng coi như nickname.

Úc Thần ôm một chồng sách giáo khoa đi cạnh Tô Lệnh Từ.

Một bên là chàng thiếu niên đẹp dễ khinh cuồng, một bên là thiếu nữ nhỏ nhả lạnh lùng, tuy tính nết và khí chất hai người đối lập hoàn toàn nhưng lúc đứng cạnh nhau không hiểu sao lại thấy hài hòa đến lạ.

Tóm lại cũng đều còn trẻ, kiểu gì cũng thích nghi được.

Dẫu bình thường suông sẽ đến đâu thì vẫn sẽ có lúc dẫu dằng, chỉ cần gặp đúng người mà thôi.

Lệnh Từ phát từ từ đầu phát xuống, cô vốn đang lo anh sẽ không ôm nổi bằng đầy sách, hơn nữa lúc này anh còn phải bê sách từ văn phòng xuống đây, nhưng không ngờ một lúc lâu sau vẫn không thấy anh thờ dốc chút nào.

Ừm, thể lực tốt thật.

Không chỉ có bọn họ mà lớp trưởng và lớp phó cũng đều phụ trách phát sách, lớp trưởng là nữ, lão Trương chọn cho cô ấy một nam sinh lên giúp, lớp phó là con trai, ý của lão Trương là, việc nặng thì để nam sinh làm.

Vì thế ông vung tay lên để họ tay làm hàm nhai đi thôi.

Tuy thể lực của Úc Thần không đến nỗi nào nhưng rất nhiều sách, một chuyến này anh đi phát sách không ngừng nghỉ phút nào, người khác nhìn mà cũng phải toát mồ hôi thay anh.

Lệnh Từ cũng hơi không đành lòng: “Cậu có muốn nghỉ ngơi chút không? Còn lại để tôi phát nốt cho.”

Anh chỉ nói nhỏ: “Không cần đâu.”

Lúc sách phát xong xuôi thì tiết hai cũng đã hết.

Trước khi tan học lão Trương còn lái nhai: “Danh sách chỗ ngồi có rồi đấy, chờ chút nữa lớp trưởng dán lên cho, hôm nay chưa cần phải đổi, mai đi học hãy tìm chỗ mới mà ngồi, tan học.”

Sau khi tan học, một đám học sinh ùa lên bục giảng như ong vỡ tổ, chỗ nào chỗ nấy kín người, một hồi lâu sau Khương Lê mới xộc xệch trở về, cô ấy ngồi xuống, nhìn Tô Lệnh Từ chằm chằm.

Lệnh Từ đang lật xem thể văn ngôn trong sách giáo khoa, thấy thể bèn dứt khoát hỏi: “Muốn nói gì?”

“Đoán xem?” Khương Lê chỉ cần kích động là dậm chân bình bịch.

“Ừm——” Cô đáp.

“Úc Thần cùng tớ với tụi mình! Ngồi ở bàn cuối tổ.” Khương Lê nói nhỏ, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang sôi trào.

Tô Lệnh Từ tò mò hỏi: “Cậu mê cậu ta vậy không sợ bạn trai ghen à?”

Khương Lê sùng sốt, cười: “Mê thôi mà, tớ mê mặt cậu ta thôi, cái cảm xúc nồng nặc phát sinh từ Dopamine này không liên quan đến tình yêu thâm trầm uyển chuyển khó nói thành lời đâu.”

“Rõ ràng là chỉ cần khuôn mặt đấy đã làm cái tình yêu thâm trầm uyển chuyển khó nói thành lời của cậu rung rinh rồi.” Lệnh Từ bình thản nói.

“Thật ra tớ càng muốn nội hàm ưu tú của cậu ta làm tâm trạng thâm trầm uyển chuyển khó nói thành lời của tớ rung rinh hơn,” Khương Lê thờ dãi đầy sâu xa, “Nhưng mà tớ có cơ hội tiếp xúc với nội hàm của cậu ta đâu.”

“Không tiếp xúc sao biết ưu tú được?” Lệnh Từ hỏi.

“Tớ tự mặc định cậu ta ưu tú.” Khương Lê cười thẹn thùng, “Đẹp trai như vậy chẳng liên quan gì đến nội hàm cả, dù sao tớ cũng không yêu đương gì với cậu ta, mỗi ngày nhìn cho đã mắt là được.”

Lệnh Từ hứng thú trầm tư hồi lâu.

Khương Lê hỏi: “Cậu nghĩ gì đấy?”

Cô than thở: “Yêu nhan hoặc chúng đây mà.”

“Tìm tìm kiếm kiếm, lạnh lạnh lùng lùng, thê thê thăm thăm. Lúc ấm lúc lạnh——” Âm điệu theo nhịp đột nhiên im bật, Trần Dương huyếch Úc Thần, “Haiz, cậu thấy lúc tôi ngâm thơ có giống mấy thi sĩ ngày xưa không?”

“Tao (*) thật.” Úc Thần nhìn sang nơi khác, đáp bừa.

(*) Tao (騷) ở đây là phóng dăng, lăng lơ.

“Nhà thơ!” Trần Dương nhấn mạnh, “Tao trong Ly Tao (*), không phải tao trong lăng lơ!”

(*) Ly Tao: Một tác phẩm của Khuất Nguyên.

“Đều một mã một tào còn gì (*)?” Úc Thần quay đầu lại nhìn cậu ta.

(*) *Tao (騫) được kết hợp từ Mã (马) và Tào (蚤)*

“Tào nào cơ?”

“Bọ chó.” (*)

(*) *Trong bọ chó (跳蚤) có một chữ tào (蚤)*

Trần Dương búng tỉnh, “Hóa ra chữ tao viết vậy à?”

Úc Thần bỗng nhiên ra khỏi chỗ ngồi.

“Úc Thần cậu đi đâu đấy?” Trần Dương gào lên.

“WC ——” Úc Thần vừa quay đầu đã thấy Tô Lệnh Từ đứng không xa phía đằng sau, anh đứng lúc ngậm miệng lại.

Lệch Từ bước thẳng qua anh, cô ra chỗ này tìm lớp trường.

Trần Dương bật cười.

Úc Thần quay về chỗ, anh xách Trần Dương dậy, hai tay tỳ cạnh cậu ta, anh khom lưng, dịu giọng nói: “Sau này không muốn làm đàn ông nữa thì nói thẳng nhé, anh cắt giúp chú.”

Trần Dương vội vàng kẹp chân cười nịnh nọt: “Anh Thần à, chuyện gì cũng phải từ từ, em em em không có đam mê đấy đâu, xin anh giờ cao đánh khẽ...”

“Hai người đang làm gì đấy?” Điều Yếu quay lại hỏi.

“Lớp trường cứu mạng!” Trần Dương giờ tay, “Ngài không làm gì là tôi không giữ nổi khí tiết lúc về già nữa lớp trường ơi.”

“Úc Thần cậu chỉ biết bắt nạt người ta thôi.” Điều Yếu cười mắng: “Cậu xem Trần Dương bị cậu bắt nạt kia? Người ta còn là cán bộ lớp đấy.”

Úc Thần rút tay lại, im lặng đi mất.

Điều Yếu giận mà như không: “Chỉ biết tỏ ra khó ưa là giỏi.”

Lệnh Từ cầm mẩu tờ giấy: “Mấy thứ này để tôi về nhìn lại, chọn xong sẽ nói với cậu sau.”

“Vây được rồi, không cần phức tạp quá đâu, đến 1 – 5 lại phải đổi.”

“Ừ, biết rồi.”

Tết cuối cùng của buổi chiều, Úc Thần nhận được tin nhắn từ Khấu Lâm.

—— Tan học gặp ở tầng ba nhà văn hóa cũ.

Thế là tan học xong Úc Thần bèn đi thẳng tới nhà văn hóa cũ.

Từ khi nhà văn hóa mới được xây thì nhà văn hóa cũ được sử dụng trên danh nghĩa thư viện, danh nghĩa thôi, chứ thật ra giờ nó đã thành nhà kho chất đầy sách, hầu như chẳng có ai tới, phòng vũ đạo và âm nhạc trên tầng ba cơ hồ cũng chẳng còn ai dùng.

Tòa nhà này đã quá mức cũ kỹ, nghe nói cũng phải sừng sững hơn trăm năm, ngay cả thang lên lầu cũng được làm từ gỗ.

Bởi vì hầu như không ai tới đó nên tòa nhà văn hóa cũ gần như thành căn cứ bí mật của đám Úc Thần, chỉ cần có hoạt động vi phạm nội quy trường thì đều diễn ra ở đây cả.

Đơn giản như là không muốn đi học nên trốn tiết.

Hoặc là tùy thời muốn tìm chỗ yên tĩnh ngủ một giấc.

Lại hoặc là, có ai muốn hẹn hò...

Úc Thần lên lầu ba cũng không thấy ai, nhưng trên mặt đất có tàn thuốc.

Anh quay đi vài bước, đột nhiên nhảy lên âm âm tại chỗ.

Bên phòng vũ đạo có người nói: “Cái tòa nhà này là kiến trúc tiền triều đấy, cậu ngon thì nhảy nữa đi, hôm nay tòa nhà này mà sụp thì hai ta đành làm một đôi uyên ương chết oan vậy.”

Khấu Lâm nói xong bèn đi ra.

Úc Thần gầy gầy tóc mái, lạnh giọng: “Chuyện gì?”

Khấu Lâm “chặc” một tiếng: “Cậu vội làm gì? Hôm nay trời có mưa đâu, cậu không dịu dàng chút được à?”

“Tốt nhất là cậu có thể nói ra một cái lí do đằng hoàng khi gọi tôi tới đây,” Úc Thần lười biếng dựa vào tường, anh đút tay vào túi, “Nếu không tôi lấy mạng chó của cậu đi cúng.”

“Lệnh mẫu nhờ tôi chuyển một câu như sau tới đại gia ngài đây,” Khấu Lâm cười cười đưa cho anh một tấm thẻ ngân hàng, “Không đủ thì cứ đòi.”

“Lãng nhăng mãi vì cái tấm thẻ vớ vẩn này à?” Úc Thần liếc nhanh.

“Cmn tiện để tôi ngủ trưa ở đây luôn, cmn có tiện không cơ chứ?” Khấu Lâm tỏ ra cà lơ phát phờ.

“Cậu trốn học liều nhì.” Úc Thần dí dí tàn thuốc dưới chân.

“Vẫn phải trả giá đắt đấy, mai nhớ đến văn phòng thăm con người bị giam giữ này nhé.” Khấu Lâm nói như đùa.

“Đừng có nói chuyện với tôi, ngực đau.”

“Trùng hợp nhì, tiền trong thẻ đủ một ngàn cho cậu đi chữa ngực đấy.”

“Cầm lấy chữa đầu óc của cậu đi, coi như tôi làm từ thiện.”

Khấu Lâm cười ném thẻ cho cậu, “Rồi rồi tôi đi đây, cậu có đi không?”

Úc Thần nhận lấy thẻ, xách cặp quẹo vào phòng vũ đạo, chỉ phun ra một chữ duy nhất: “Lăn.”

“Không nói thì không nói,” Khấu Lâm dựa lưng vào khung cửa, “Tuy là tòa nhà này cũ rồi nhưng cũng đông ấm hạ mát, rất thích hợp để cậu an nghỉ lúc tuổi già, thấy sao?”

“Nói nhảm nữa thì để chân lại đây đê.” Úc Thần ném cặp sách xuống sàn để nằm ngủ.

Úc Thần nằm xuống tầm mười phút, ngủ thì chưa ngủ được nhưng đã nghe thấy tiếng người lên đây.

Vì cầu thang được làm từ gỗ, mỗi lần dẫm lên sẽ phát ra tiếng “kéo kẹt”, người lên đây đi rất dứt khoát, nhưng bước chân thì rất nhẹ, có lẽ là con gái.

Úc Thần ngồi bật dậy, liếc phòng vũ đạo xong bèn xách cặp trốn sau chiếc tủ ở góc tường.

Lệnh Từ vào phòng vũ đạo mới biết bên trong rất sạch, sàn nhà và bàn không bẩn như giáo viên đã nói, phòng này đã nửa năm không dùng, có khi đã bụi lắm rồi.

Chắc là có người hay tới đây quét tước.

Mà chiếc gương chuyên dùng cho việc luyện múa tuy hơi mờ nhưng vẫn dùng tạm được.

Sau khi cô bước vào trong bèn đóng cửa lại, sau đó kéo bức màn lại thật chặt mới bắt đầu thay quần áo.

Úc Thần hơi nghiêng đầu thì thấy cô quay lưng về phía anh, đang chuẩn bị cời áo trên ra.

Da của người thiếu nữ trắng đến lạ, cần cổ thon dài vương vài sợi tóc, tấm lưng mảnh khảnh, vòng eo mềm mại, một khuôn mặt đẹp như hoa.

Tiếng sấm ầm ỉ, tiếng nước tí tách, cuống hoa rung rinh.

Lệnh Từ lấy váy ba lê ra khỏi túi, chưa kịp mặc vào đã nghe thấy tiếng vang phía sau lưng, cô vội vàng quay lại nhìn về phía tủ đứng nơi góc tường.

Lệnh Từ thấy hơi nghi ngờ bèn nhanh chóng mặc áo trên vào, mới ló đầu ra đã thấy Úc Thần đứng ở đó.

Cô chỉ liếc anh rồi lập tức quay lại dọn đồ, lúc cô cầm balo định mở cửa thì đã có người chặn lại từ phía sau, Lệnh Từ vội vàng lùi lại, cô cảnh giác nhìn anh.

Úc Thần nghiêng mặt nhìn cô, “Đừng có nhìn tôi như thế, tôi không biết cậu sẽ tới đây, đây là chỗ tôi hay ngủ.” Anh liếc Lệnh Từ, “Cậu cứ dùng chỗ này đi, tôi về đây.”

Anh nói xong bèn mở cửa đi mất.

Lệnh Từ ôm cặp ngơ ngác đứng, thẩn thẫn.

Úc Thần ra ngoài, bật điện thoại lên mới biết Khấu Lâm đã nhắn tin cho anh.

—— Chỗ cũ, lâu.

Úc Thần vừa đến nơi đã đi thẳng tới chỗ tủ lạnh, cầm chai bia lạnh uống thả cửa.

Khấu Lâm ngồi cạnh sợ hết hồn.

Anh xách chai bia ngồi xuống, mới vừa cầm lấy dưa đã thấy ánh mắt chế nhạo của ai đó bèn dựa lưng vào ghế, hơi nhấc mày, “Đừng có cười kiêu đấy, nhìn là hết muốn ăn.”

Khấu Lâm thò lại gần hỏi: “Hai mắt cậu hằm xuân đấy, vừa làm gì thế?”

Úc Thần lập tức nhớ lại hình ảnh khi nãy, dáng người ấy nếu múa chắc chắn sẽ rất đẹp, còn vòng eo vừa mềm vừa mảnh đó...

Anh để dưa xuống bàn, cuống cuống mở nắp chai bia ra uống.

Với sự hiểu biết của Khấu Lâm dành cho Úc Thần thì, người này trừ ngày mưa và lúc mới ngủ dậy sẽ hơi bức bối một tí, còn lại bình thường lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng nhạt nhẽo như Phật tử từ bi, trông cứ như sắp xuất gia đến nơi.

Lần này có vẻ lạ.

——

Từ khi đổi sang chỗ ngồi mới, mỗi ngày Khương Lê đều phải liếc mắt về phía sau, hiệu quả y như ngày ngày đều uống 1000 ml mật ong, theo như cô ấy nói thì mỗi ngày đều quá thừa Dopamine.

“Lần đầu tiên tớ nhìn thấy cậu ta gần vậy đấy, đã thế còn được nhìn thẳng.” Khương Lê ôm sách giáo khoa, trông hạnh phúc như sắp chết đến nơi, “Liếc mắt cái là được sặc đầy pin rồi.”

“Gần á?” Lệnh Từ quay lại đếm, từ nơi này đến chỗ anh ngồi cũng cách năm cái bàn, thế mà gần?

Úc Thần hơi hơi sụp mí mắt, mũi anh rất thẳng, môi nhạt và mỏng, hàm dưới cứng nhắc, tuy rằng anh là con lai nhưng chính thể khuôn mặt lại giống với người phương Đông hơn cả, lúc anh im lặng sẽ khiến người khác cảm thấy khó gần.

Rõ ràng chỉ là học sinh cấp ba nhưng lại chẳng hề hợp với những người xung quanh.

Khương Lê hỏi nhỏ: “Sao nào? Đẹp trai đúng không?”

Lệnh Từ quay đầu lại, cô chỉ “ừ” một tiếng.

“Qua loa quá đấy.” Khương Lê hơi bất mãn.

“Tởm.” Lệnh Từ nói, “Lời từ tận đáy lòng tớ đấy.”

Trần Dương giờ tay huyếch bạn cùng bàn, “Úc Thần, Úc Thần Úc Thần, Úc Thần ——”

Úc Thần mở mắt nhìn cậu ta.

Trần Dương cười nói: “Lúc này Tở Lệnh Từ quay lại nhìn cậu đấy.”

Úc Thần ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống đọc sách.

“Tuy rằng Lệnh Từ không dễ gần như lớp trưởng, càng không khiến người ta rung rinh như hoa hậu lớp bên, nhưng khí chất không đến nỗi nào,” Cậu ta nhích lại gần, “Cậu thử cân nhắc xem.”

“Không cần cân nhắc.” Úc Thần nói.

“Cậu đừng bạc bẽo vậy chứ, người ta cũng quay lại nhìn cậu rồi,” Trần Dương nhảm nhảm, “Cậu xem, hai người học cùng lớp một học kỳ rồi mà còn nói với nhau chưa quá năm câu đâu.”

Úc Thần lười không đáp, tiếp tục đọc sách.

Trần Dương thò lại gần hỏi: “Cậu đang đọc gì đấy?”

Anh nói: “Truyện người lớn.”

Trần Dương không tin, lật bìa ra nhìn ——《 Kim Bình Mai 》. (*)

(*) *Kim Bình Mai: Từng bị coi là “dâm thư”, cuốn tiểu thuyết có tiếng nhất viết về nhân tình thế thái ở Trung Quốc.*

——

Buổi chiều lúc tan học, Lệnh Từ thu dọn đồ đạc, cô đứng dậy nhìn thoáng qua mấy bàn phía sau mới yên tâm bước đi.

Úc Thần vẫn mãi nhìn cô cho tới khi Lệnh Từ ra khỏi phòng học, anh còn cố ý ngồi yên tại chỗ thêm mười lăm phút mới dọn đồ ra khỏi lớp.

Anh ra khỏi khu dạy học, đi về phía tòa nhà văn hóa cũ.

Úc Thần cẩn thận lên lầu ba, mới chỉ ở trên cầu thang đã nghe thấy tiếng âm nhạc từ phòng vũ đạo.

Anh không hiểu cái thứ âm nhạc cổ điển này chút nào.

Anh lên lầu, đứng ở phía cửa sau của phòng vũ đạo, dựa lưng vào tường rồi nhìn vào trong.

Thiếu nữ trong đó mặc áo ba lê màu hồng nhạt, làn váy lụa màu trắng mềm mại đong đưa, cô hơi nâng cằm, nhón chân lên, từng cử chỉ đều tao nhã linh hoạt.

Y như anh nghĩ, vẻ duyên dáng trời sinh, thướt tha khó kìm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Làm cá dưới biển 2

Đại khái hồi Úc Thần bốn hay năm tuổi từng xem một bộ phim hoạt hình tên là “Hoa tiên từ” với cô bé nhà bên, nội dung thế nào anh không nhớ lắm, thậm chí gần như còn chẳng nhớ rằng mình đã từng xem một bộ phim như thế.

Bỗng nhiên giờ khác này, Hoa tiên từ lại hiện lên tung bừng trong trí nhớ của anh, hình tượng vẫn rõ ràng như thể chưa từng phai nhòa

Hoa tiên từ có một mái tóc... kiểu bạch tuộc, bên trên còn có đủ thứ lấp la lấp lánh.

Nếu bỏ qua điểm này thì cô gái trong phòng quả thực có điểm giống Hoa tiên từ đấy chứ.

Úc Thần thấy mình hơi buồn cười.

Nhìn một cô gái thôi mà lại nghĩ tới cả một bóng dáng đẹp đẽ trong kí ức đã bị bỏ quên từ lâu, có vẻ hơi lãng mạn thì phải?

Trong lúc anh đang hoang hốt thì điện thoại rung lên, là điện thoại từ “hiệu sách Sơn Nguyệt”, anh nghe điện thoại, vừa lặng lẽ bước xuống lầu vừa nói với đầu dây bên kia: “Đến ngay

đây.”

.....

Lúc Lệnh Từ ra khỏi tòa nhà văn hóa cũ thì sắc trời đã tối sầm lại.

Gió thoảng từng đợt khi vào chàng vạng, từ từ thổi khô hết mồ hôi trên người cô, Lệnh Từ chỉ đổi lại quần đồng phục, bên trên vẫn mặc nguyên áo ba lê và khoác áo khoác, cô ôm một đồng hồ lên xe, ngồi ở hàng sau.

Sau khi về đến nhà, Lệnh Từ lên lầu tắm rửa xong xuôi mới xuống lầu ăn cơm.

Chu Hòa Nghi vừa lột vỏ tôm cho cô vừa hỏi: “Hôm nay lớp con đổi chỗ ngồi đúng không, có bạn cùng bàn mới à?”

“Mẹ, để con.” Cô để đĩa xuống.

“Được rồi, để mẹ lột cho.” Chu Hòa Nghi ý bảo cô cứ ăn cơm tiếp đi.

Cô lại cầm đĩa lên: “Vẫn là Khương Lê, không có thay đổi gì lớn lắm đâu ạ.”

Chu Hòa Nghi gấp tôm bỏ vào bát cô, “Vây là tốt rồi, cô bé Khương Lê cũng ngoan.”

Lệnh Từ chỉ “vâng” một tiếng rồi lại im lặng ăn cơm.

Chu Hòa Nghi cứ mãi lo cô gặp phải bạn cùng bàn lắm chuyện mà bị ảnh hưởng đến việc học, thậm chí còn bị bắt nạt, bà hiểu con gái rất rõ, Lệnh Từ không giỏi giao tiếp, ăn nói cũng không khéo, tính tình cũng hơi lạnh lùng, nếu so với phần lớn bạn cùng lứa tuổi thì có vẻ không đáng yêu chút nào.

Cho nên bà luôn luôn quan tâm đến tình hình trong trường học của con gái, mỗi lần đổi chỗ đều sẽ hỏi cô một lần.

“Đúng rồi,” Chu Hòa Nghi đột nhiên nhớ tới chuyện khác, “Nếu múa làm ảnh hưởng đến chuyện học thì đừng luyện nữa, về sau rồi tính, học tập quan trọng hơn.”

“Luyện múa mới làm con giảm căng thẳng ạ.” Lệnh Từ nói.

“Vây con phải tự sắp xếp thời gian đây.”

“Vâng.”

Sau khi Lệnh Từ và lớp trưởng chọn kiểu dáng xong bên bắt đầu chuẩn bị trang trí bảng, chữ Lệnh Từ đẹp nên cô phụ trách viết chữ, từ năm lớp một cô đã bắt đầu luyện chữ bằng bút máy, nhiều năm nay có rảnh cô cũng sẽ luyện.

Còn múa là thứ mà cô đã tiếp xúc từ trước cả khi học tiểu học.

Chu Hòa Nghi là diễn viên múa nổi tiếng, trước kia bà thường xuyên lưu diễn theo đoàn múa khắp các nhà hát lớn trên thế giới, dần dần bà cũng có danh tiếng, sau đó nắm bắt được cơ hội và thành lập phòng làm việc riêng của mình.

Lệnh Từ múa từ nhỏ, ngay từ đầu cũng chẳng tới nỗi đam mê gì nhưng lâu dần cũng thành thói quen.

Đôi khi, thói quen có thể áp đảo cả đam mê.

Lúc này Điều Yêu đang giương giọng kêu: “Úc Thần! Lại đây giúp một chút.”

Bàn tay đang lau bảng của Lệnh Từ dừng lại, cô quay đầu nhìn thì thấy Úc Thần chậm rãi ngồi thẳng dậy, lúc đầu anh kê mấy cái ghế lại sát nhau để ngủ, đã thế còn ngủ rất ngon.

Bây giờ bị gọi thì có vẻ vẫn chưa tỉnh hẳn, anh cau mày, trông có vẻ khó chịu, anh hơi nghiêng đầu lại rồi nheo mắt nhìn qua chỗ cô, Lệnh Từ vội vàng quay đầu lại tiếp tục lau bảng.

Điều Yêu lại nói: “Mau lên, cậu cao thì lại đây lau bảng đen giúp cái.”

Úc Thần nghe thế mới chậm rãi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, anh im ắng cầm lấy giẻ lau bảng trên tay Lệnh Từ, cũng không nhìn cô mà chỉ nói: “Đề tôi.”

Giọng nói lúc mới tỉnh ngủ của anh hơi trầm.

Lệnh Từ cũng không do dự mà đưa giẻ lau bảng cho anh, còn tự cô bước xuống ghế và lùi về phía sau.

Dù sao cũng được người ta giúp, cô nhàn cô vui.

Điều Yêu liếc hai người họ, nhưng khuôn mặt bình thản của Lệnh Từ đã ngăn cô ấy nghĩ nhiều.

Úc Thần lau bảng xong thì đầu toàn bụi phấn, anh ném giẻ lau bảng lên bàn rồi đi về phía toilet, thậm chí cũng không nhìn thấy Điều Yêu đưa khăn ướt cho mình, cứ thế đi thẳng.

Chờ cho phấn đỡ bụi Lệnh Từ mới cầm bàn phác mẫu ra rồi lại treo lên ghế chia bảng ra thành từng phần.

Lúc Úc Thần về phòng học, mới bước vào cửa đã thấy người đứng trên ghế, cô ngưỡng chiếc cổ mảnh khảnh lên, giờ tay viết từng chữ lên bảng, tóc buộc phía sau làm lộ ra sườn mặt trắng nõn và khuôn mặt trong trẻo.

Anh dựa lưng vào cửa nhìn một lát, tới tận khi cô phát hiện mới về chỗ dọn đồ chạy mất.

Lệnh Từ liếc thấy bóng anh ra khỏi phòng học thì trong đầu nhảy ra một hàng dấu ba chấm...

Úc Thần vừa ra khỏi phòng học đã nhận được điện thoại.

Là An Vi Vi gọi, anh vừa nhấc máy đã nghe tiếng cô ấy gầm lên giận dữ: “Úc Thần, cậu căng da Khấu Lâm ra cho tôi, chớ để ngày nào đó tôi lột da cậu ta!” Giọng điệu cực kì kiêu ngạo.

Úc Thần ngó về phía suối phun phía trước, nói: “Ok, để tôi chuyển lời tới cậu ta.”

Sáng thứ bảy, Lệnh Từ đến trường tiếp tục viết báo bảng, tranh thủ hôm nay làm cho xong.

Với chuyện không liên quan thì cô chẳng thèm để ý tới, nhưng nếu có chuyện cần phụ trách là Lệnh Từ sẽ tích cực đến mức làm người khác sồn tóc gáy, mới sáng sớm hôm nay đã gọi điện thoại cho Trần Dương hỏi cậu ta có đến làm nốt báo bảng không, tiện thể nói luôn hôm nay Điều Yếu có việc không đến được.

Mới sáng sớm mà Trần Dương đã khóc choáng trong chăn, tóm lại là không thể để con gái làm hết việc được, thế là miễn cưỡng đồng ý 1 giờ chiều sẽ tới.

Lệnh Từ nói: “Tôi hỏi thế thôi, nếu cậu không tiện thì không đến cũng được.”

Lệnh Từ thế đây là lời nói chân tâm thực lòng từ tận tâm gan phèo phổi của mình, thế nhưng giọng điệu lạnh lùng của cô lại khiến Trần Dương sợ sợ, cậu ta nhanh miệng thế đọc: “Buổi chiều nếu tôi không đến thì sẽ thất tình 100 lần!”

Lệnh Từ cảm động trước tinh thần xả thân vì việc lớn của cậu ta bèn nói: “Đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh.”

Cô bỏ điện thoại xuống, mới cầm phấn viết được hai dòng thì đã nhận được một cuộc gọi từ Khương Lê.

Lệnh Từ vừa nhấc máy thì đã nghe thấy Khương Lê nói thẳng: “Chỗ sân vận động đường Hải Lâm đối diện tiệm trà sữa, mau đến đây, gấp mặt rồi mình nói chuyện.”

Lời nói ngắn gọn và giọng điệu nghiêm túc này của Khương Lê làm Lệnh Từ giật cả mình.

Chẳng lẽ Khương Lê lại gây chuyện gì rồi?

Cô dọn đồ xong bèn đi.

Lệnh Từ vừa mới đến tiệm trà sữa, cô còn chưa kịp ngồi xuống thở một hơi đã bị Khương Lê nhét vào tay một ly trà rồi lôi thẳng đến sân vận động đối diện, cô ấy đẩy cửa đi vào.

Nhân viên công tác lại gần hỏi, “Xin chào...”

Khương Lê nhanh chóng ngắt lời người ấy, “Bọn em đến tìm người ạ.”

Lệnh Từ chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Khương Lê đẩy về phía trước, cô vừa bước vào sân tập đã thấy Úc Thần...

Bởi vì anh nổi bật quá.

Úc Thần mặc đồ thể thao màu trắng, dáng người anh cao gầy. Úc Thần đội mũ lưới đen, đeo găng tay cùng màu đen, anh đang nghiền túc cúi đầu xoay xoay vợt bóng chuyền, dường như đang chờ ai đó ra sân.

Khương Lê kéo cô tới khu nghỉ ngơi ngồi, cô ấy chỉ hề hưng phấn thôi là lại dậm chân không ngừng nghỉ.

Lệnh Từ hỏi: “Bảo tớ lại đây để xem cái này thôi à?”

Khương Lê xem chừng rất kích động, cô ấy chỉ biết gật đầu lia lịa.

Lệnh Từ nói: “Cậu không xem một mình được hả?”

Khương Lê lắc đầu như trống bỏi.

“Vì sao?” Lệnh Từ cầm ống hút vào cốc trà sữa, cô nhấp một ngụm xong bèn cau mày.

“Có phúc cùng hưởng chứ sao, chỗ này cũng gần nhà cậu mà?” Khương Lê nhe răng cười, “Với cả cậu thông cảm cho thân phận nhảy cảm của tớ một tí đi, lỡ dính scandal thì chuyện tình cảm hỏng hết, tuy rằng tớ thấy mình rất là chính trực.”

Ham mê nam sắc mà còn kéo cô ra đây làm bia đỡ đạn à...

Lệnh Từ bắt đầu đi nhấp thêm một ngụm trà sữa.

Quả nhiên là ngọt thật...

Đối thủ của Úc Thần chẳng những mặc đồ thể thao giống anh mà vóc người cũng không khác mấy. Anh chàng cao cao đó giờ ngón cái lên rồi chĩa nó xuống, nhếch miệng nhướn mày trông cực kì kiêu ngạo.

Úc Thần cũng cười, anh không nói gì mà lập tức phát cầu, lực cổ tay của anh rất mạnh, phát cầu vừa ổn vừa tự nhiên, khi cầu vút ra thì người đối diện vẫn còn đang sung sướng vì khiêu khích anh thành công nên hoàn toàn không kịp trở tay.

“Má nó!” Khấu Lâm biết mình không đánh được quả này bèn né qua một bên, “Đồ xảo trá!”

“Bớt nói nhảm, mau phát cầu đi.” Úc Thần nói.

“Tôi hỏi cái đã, thắng thì có được lợi lộc gì không?” Khấu Lâm hỏi.

“Một ván quyết định thắng thua, bên thắng có thể ra một điều kiện cho bên thua.” Úc Thần nói thẳng.

Khấu Lâm có vẻ hứng thú, cậu ta ném cầu lên rồi vung vợt, cầu nhanh chóng bay tới chỗ Úc Thần. Anh chẳng cần di chuyển xa lắm đã đánh trả được.

Hai người đánh tới đánh lui, có thể nói là ngang sức ngang tài, không biết là cầu đã bay qua bay lại bao nhiêu lần, ván cầu này kéo dài khá lâu khiến rất nhiều người bị hấp dẫn cũng dừng tay chờ xem thắng bại thế nào.

Bình thường Lệnh Từ không chú ý tới tennis lắm, hôm nay cũng coi như mở rộng tầm mắt.

Khương Lê xem tới mức cảm xúc dâng trào, lâu lâu sẽ reo lên một tiếng khe khẽ, Úc Thần đánh trả một quả là cô ấy lại uống một ngụm trà sữa, cuối cùng là uống từ ngụm này qua ngụm khác không dừng lại.

Thế là, bàng quang bắt đầu cất tiếng reo vang...

Nhưng cô ấy không muốn bỏ qua trận này nên đành phải nhịn.

Hai người trong sân giằng co một lúc lâu, cuối cùng Úc Thần thắng được một ván nhờ giành bốn điểm.

Khẩu Lâm thờ phỉ phò, vừa vận người vừa cởi áo khoác, “Nói đi, yêu cầu gì?”

Úc Thần giờ vọt bóng lên chỉ vào một cô gái, nói: “Nhận sai với cô ấy đi.”

“Gi cơ?” Khẩu Lâm giật mình, cậu cười: “Ok, tôi làm.”

“Tôi chẳng thêm!” An Vi Vi khoanh tay cười lạnh.

Khẩu Lâm ném vợt bóng qua một bên rồi nhún vai, “Cậu nhìn đi, người ta không thêm kia kia.”

Úc Thần nói: “Hai chuyện đấy khác nhau, làm nhanh lên.”

Khương Lê thì thầm với Lệnh Từ: “Tớ biết cô kia, tên là An Vi Vi, người ta còn gọi là Vivian, cô ấy cũng học cùng trường với tụi mình đấy, hình như khá thân với hai người kia thì phải, tớ thấy ba người họ hay đi chung, tớ nghĩ...”

Cô ấy chưa nói xong đã khựng lại, cứ như có tờ ra bí hiểm.

Lệnh Từ quay đầu lại hỏi, “Gi cơ?”

Khương Lê tỏ ra thâm trầm, “Cậu muốn nghe à?”

Lệnh Từ lắc đầu, tỏ ra không hứng thú lắm.

Hai người đang nói chuyện thì Khương Lê bỗng tái mặt: “Cậu cứ ngồi đây đi, tớ tranh WC cái đã.” Lệnh Từ còn chưa kịp đáp lời thì cô ấy đã chạy biến.

Lệnh Từ thấy ngồi đây một mình quả thực ngại chết đi được, nhất là xung quanh yên lặng làm cô càng thêm khó chịu, cô đang định ra ngoài chờ thì chợt chạm mắt với Úc Thần...

Anh đứng cách đó tầm sáu bảy mét, vừa cầm chai nước khoáng vừa nhìn sang phía cô, Lệnh Từ cắn ông hút trong vô thức, cô bình tĩnh nhìn ra chỗ khác, còn Úc Thần cứ lẳng lặng nhìn cô.

Một giây, hai giây, ba giây...

Đề giả vờ mình chỉ đến xem đánh cầu với bạn nên Lệnh Từ chăm chú nhìn về phía hai nam sinh khác cũng đang đánh quần vợt, khổ nỗi chỗ cô lại gần với sân bên anh nhất.

Xấu hổ chết mất...

Có lẽ là do chợt dạ mà suýt nữa cô cắn đứt ống hút, đến tận khi có người gọi Úc Thần mới ngừng nhìn cô chằm chằm. Anh vừa quay đầu ra chỗ khác là Lệnh Từ cũng thả lỏng lại, cô ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại ——

Năm phút sau, Khương Lê xoa bụng về chỗ.

“Tiêu cháy rồi.” Khương Lê ủ rũ ngồi xuống.

“Đi thôi.” Lệnh Từ không muốn ở đây lâu thêm nữa.

“Đừng mà!” Khương Lê nín cô lại, “Tớ còn chưa xem xong đâu.”

“Này cậu ta nhìn đấy.” Lệnh Từ bắt đầu đi nói.

“Cậu ta thấy cậu hả?” Khương Lê vui mừng tìm xem Úc Thần đứng chỗ nào, “Cậu có tám chuyện với cậu ta không? Đâu rồi? Hở? Sao cậu lại đi trước vậy?”

“Đi thôi, 11 rưỡi rồi,” Lệnh Từ ngó giờ trên điện thoại, cô nói: “Đi ăn trưa đã, ăn xong tớ còn phải về trước làm nốt báo bảng đấy.”

Khương Lê than dài thở ngắn, có vẻ không muốn đi cho lắm, đến tận lúc ra khỏi sân vận động vẫn còn lưu luyến mãi, “Nếu bạn trai tớ là ngọn đèn sáng soi thì anh A Thần là lương thực tinh thần của tớ, cậu ta cứu vớt tâm hồn tớ ra làm sao mười mấy năm qua của Khương Lê đấy.”

Lệnh Từ có vẻ nghĩ ngợi, “Khác nhau chỗ nào thế?”

Khương Lê phần khởi ôm cô, “Lương thực tinh thần chia sẻ được chứ sao, người xưa có câu: Một người vui không bằng mọi người vui. Tóm lại là lương thực tinh thần chiếm làm của riêng thì đáng xấu hổ, nhưng ngọn đèn soi sáng thì khác! Cái đấy không được mơ tưởng những chàm đâu!”

Lệnh Từ cười, “May mà cậu còn biết nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Làm cá dưới biển

Hai người vào một nhà ăn bên cạnh sân vận động, Khương Lê vừa cầm menu lên đã gọi cả chục món.

“Có ăn hết được không đấy?” Lệnh Từ tỏ ra nghi ngờ.

“Này tớ bị tiêu chảy...” Khương Lê kín đáo nhắc cô.

Đến tận lúc người phục vụ đi mất Khương Lê mới thò cổ ra nói: “Nam sinh đánh cầu với Úc Thần lúc này cũng không tệ đúng không? Cậu ta ở lớp bên, còn An Vi Vi...” Cô ấy nói đến đây thì thờ dài, “Trai xinh gái đẹp, ba người này thành một nhóm kể ra cũng hợp lý đấy chứ...”

Sau khi nước sôi, Lệnh Từ bắt đầu vừa pha trà vừa nói: “Cũng chưa chắc, có một số người thích nội hàm thú vị hơn sắc đẹp mà.”

Khương Lê hiểu ra bên bắt đầu cần quét trà bánh trên bàn, tay cầm tách trà tay vớ bánh, thỉnh thoảng lại cười đầy khó hiểu.

Lệnh Từ khẳng định là cô nàng ngồi đối diện cô mê diễn quá thôi ấy mà.

Lúc hai người ra khỏi tiệm ăn, Khương Lê hỏi: “Cậu phải về trường à? Không thì chiều mình đi dạo phố đi?”

Lệnh Từ vừa cúi đầu nhắn tin vừa đáp: “Tớ hẹn xong với Trần Dương rồi...”

Khương Lê đang định tán dương lớp phó lớp mình thật là cẩn thận thì thấy mấy người đang chuẩn bị đi vào. Lệnh Từ vừa nhắn tin xong, cô mới mở cửa ra, ngẩng đầu lên đã thấy Úc Thần.

Lúc này cả Khương Lê cũng giật mình, cô ấy là kiểu người có gan nhưng không có can đảm, lúc bình thường dám lên lút mơ ước nam sắc thì thôi, thỉnh bả gì cũng nói không tiếc lời nhưng chỉ cần đứng đối diện với người ta là lại trợn mắt há mồm...

Thế là hai bên cứ lúng túng đứng yên tại chỗ một lúc.

Cả ba người đã là bạn cùng lớp cả một học kỳ nhưng lại chưa từng nghiêm túc nói chuyện với nhau bao giờ.

Chưa kể đến việc Lệnh Từ rất tệ trong việc giao tiếp, ở độ tuổi này cô thậm chí còn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề gọi là giao tiếp với người khác, cái cô cần là nghiêm túc học hành, cho nên đến giờ cũng chưa hề nghĩ đến chuyện chủ động bắt lời để hai bên đỡ lung tung.

Cô phản ứng cực kì trực tiếp, nhìn ra chỗ khác rồi định đi luôn.

Thế nhưng trong lúc cô đang định nhìn ra chỗ khác thì nghe thấy Úc Thần nói một câu: “Trùng hợp nhỉ?”

Cô sững sốt một lát bên khó hiểu liếc anh, sau khi nhận ra đúng là anh đang nói chuyện với mình bên lễ phép đáp một chữ “Ừ” rồi đi luôn.

Cũng có thân đâu, còn nói gì được nữa...

Khương Lê đứng sau cô nhanh chân chạy theo, trước khi đi thân thiện cười với Úc Thần một cái rồi chuẩn biến.

Chờ hai cô gái đi xa rồi Úc Thần mới bước vào nhà ăn, An Vi Vi đi sau anh tò mò hỏi: “Ai đấy? Bạn cùng lớp với cậu hả? Cái cô lúc nãy kiêu ngạo nhì,” Cô ấy tỏ ra sung sướng, “Ném mùi thất bại rồi chứ gì?”

Khấu Lâm đi sau tích cực phụ họa, “Xem ra không phải ai cũng thích cái vẻ này của A Thần đâu, đúng không Vi Vi?”

An Vi Vi lờ biến hành vi nịnh nọt của cậu ta.

Buổi chiều Khương Lê không có việc cần làm bên đến trường với Lệnh Từ.

Cơ mà cô ấy cứ lải nhải mãi: “Cậu nói xem sao cậu ta lại đẹp vậy được chứ? Mới rồi tớ liếc mỗi cái thôi đã bị sắc đẹp của Úc Thần giết chết rồi, tớ nói cho mà nghe, con lai như lúa nước lai ấy, lúa nước được lai giống là cách mạng xanh lần thứ hai, còn con lai xuất hiện đã đập đổ mọi giới hạn về sắc đẹp của nhân loại, đây là một loại cách mạng về thẩm mỹ đấy.”

Lệnh Từ cảm phần bần bại, chẳng biết có nghe thấy những gì cô ấy nói không.

Nhưng Trần Dương đứng cạnh nghe thấy những gì Khương Lê nói thì có vẻ tự hào: “Hai cậu đang nói về bạn cùng bàn của tôi hả?”

Khương Lê nhét một chiếc bánh quy vào miệng: “Tụi tôi khen bạn cùng bàn của cậu thì liên quan gì đến cậu hả?”

Trần Dương cười nói: “Thơm lấy chứ sao.”

Khương Lê hừ lạnh, “Xin cậu tỉnh lại đi, chỉ có đối lập và đau đớn thôi.” Cô ấy nói xong bên cười rộ lên. Trần Dương tức đến nổi cầm phần ném về chỗ cô ấy, không ngờ một hành động vô ý này lại trúng thầu, miếng phần kia thuận lợi nhảy vào miệng Khương Lê...

Thế là chiều hôm đó, Trần Dương bị Khương Lê đuổi từ trên lầu xuống dưới lầu, chiến tranh kéo dài từ phòng học đến khắp các sân thể dục.

Cuối cùng, Trần Dương bị Khương Lê ép quỳ dưới cột cờ, phải ngâm một bài “Xích Bích Phú” dưới lá cờ đỏ năm sao trong lúc trời nắng như đổ lửa, cũng coi như là đã biết hối lỗi trước hành vi sai trái của mình.

Lệnh Từ viết bài báo cáo lên bảng xong xuôi bên đi xuống cuối lớp kiểm tra lại bố cục, sau đấy lại lò dò trên ghế chỉnh sửa thêm chút nữa, tới lui lui mấy lần mới xong.

Lúc Khương Lê xách Trần Dương về thì Lệnh Từ đã xong xuôi hết, giờ chỉ ngồi tại chỗ gặm bánh quy.

Cô ấy ném Trần Dương sang bên cạnh, nói: “Cả ngày chỉ biết chơi, có lúc nào cậu biết làm việc đảng hoàng không hả? Cậu nhìn Lệnh Từ xem, quả là một con người nghiêm túc có trách nhiệm làm sao, cầu xin cậu học tập cậu ấy một tí đi!”

Trần Dương vội vàng gạt đầu, cảm phần bắt đầu vẽ tranh.

Thứ hai đi học, lão Trương không chỉ hài lòng với thành phẩm trên bảng mà còn khen cả những người phụ trách báo bảng, “Lớp trưởng Điều Yếu, lớp phó Trần Dương, ủy viên học tập Tô Lệnh Từ, ba bạn học đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ được giao cho, cả lớp cho các bạn một tràng pháo tay nào!”

Từ khi Lệnh Từ xin mượn phòng vũ đạo ở tòa nhà cũ thì việc tập múa sau khi tan học đã là hành trình cố định của cô.

Hồi học kỳ một tòa nhà cũ mới chỉ bị bỏ trống, nhà trường vẫn chưa quyết được xem nên dùng thế nào nên mới tạm thời phong tỏa, sang học kỳ hai thì trường vẫn chẳng nghĩ ra cái tòa nhà cũ rích này làm gì được mới dành cho nó cái danh nghĩa thư viện, dùng để chất chồng đủ mọi loại sách.

Thật sự là do tòa nhà này đã cũ quá rồi, bỏ thì thương mà vương thì tiếc, chỉ để cho thầy cô và học sinh ai có lý do hợp lý thì dùng.

Học sinh nghệ thuật học ở tòa nhà văn hóa mới nên chẳng có chút hứng thú nào với cái tòa nhà ốm yếu bệnh tật này cả, mà trừ khi có nhu cầu gì đặc biệt, như người muốn luyện múa như Tô Lệnh Từ, hoặc giống những người muốn tìm chỗ yên tĩnh để ngủ nướng hoặc làm chút hoạt động không văn minh như Úc Thần chẳng hạn.

Trừ đó ra thì cũng chẳng ai rảnh hơi mà chạy đến chỗ đó.

Dạo này lúc Lệnh Từ luyện múa thì thỉnh thoảng sẽ có mấy người xuất hiện ở hành lang, một hai lần cô còn tưởng là trùng hợp, nhưng về sau ngày nào cũng có người tới.

Hóa ra là tòa nhà cũ này cũng chẳng bị bỏ đi như cô nghĩ, đây còn là căn cứ tuyệt hảo của đám học sinh nào đó ấy chứ.

Lúc Lệnh Từ ngồi thấy mùi thuốc lá ở phòng luyện múa, hơn nữa còn nhận được ánh mắt chế nhạo và tiếng cười trêu thì cuối cùng cũng nhận thấy nơi đây đúng là chốn thị phi, không thể ở lâu, sau này cũng không đến đây thường xuyên được.

Cô vừa dọn đồ chuẩn bị về vừa suy nghĩ xem có phải đến lúc mình nên đổi chỗ rồi không.

Lúc trước cô có nghĩ tới việc đến chỗ mẹ luyện múa, nhưng từ trường tới đây không cùng đường, cô cũng ngại vòng đi vòng lại tốn thời gian.

Váy ba lê không thay ra được, cô khoác áo khoác vào, đang định ôm cặp ra khỏi hành lang thì lại bị mấy nam sinh đứng đấy ngăn cản.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô chạm mặt đám người gọi là... Đại ca trường học.

Trước kia cô chỉ từng nghe một hai chuyện không hay từng xảy ra trong trường, ai đánh nhau với ai, ai hẹn hò bị bắt gặp rồi còn bị mời phụ huynh lên, bạn nữ nào bị bắt nạt này.

Cô tự giác bản thân luôn sống trong khuôn phép, cho rằng cái xác suất mình gặp phải chuyện đấy có khi cũng giống tháng sáu tuyết rơi thôi.

Lệnh Từ liếc nam sinh chặn đường mình, cô hơi dịch sang bên cạnh định vòng đi.

Nam sinh nhanh chóng ngăn cô lại, cậu ta cười cợt, “Bạn học à, bạn múa đẹp thật đấy, hay là mình làm quen nhé, bạn học lớp nào thế? Thêm số điện thoại giao lưu cái nhĩ?”

Hiển nhiên là do Lệnh Từ quá bình tĩnh, cô cứ nhìn cậu ta chăm chăm làm nam sinh cũng thấy hơi vi diệu, không hiểu sao lại tò mò ra mắt tự nhiên bèn liếc đưa bạn cạnh mình.

Cô dịch chân sang phía còn lại, nam sinh cũng nhanh chóng bám theo ngăn cô lại.

“Đừng đi vội chứ, còn chưa trao đổi số mà, bạn với gì nhĩ?” Nam sinh tự móc điện thoại ra khỏi túi, tự luyện tư thế của mình lúc đưa điện thoại cho cô thật là oai hùng, “Đến đây, nể mặt tôi thì lưu số vào đi.”

Lệnh Từ phát hiện có tàn thuốc dưới đất và mùi khói thuốc mãi chưa tan, cô cảm điện thoại rồi lưu số mình vào, khi điện thoại của chính mình vang lên Lệnh Từ mới hỏi: “Tên?”

Nam sinh không ngờ cô lại tích cực thế nên hơi ngỡ ngác, đưa bạn đứng cạnh phải vỗ vai một cái rồi đau cậu ta mới gạt mình nói, “Cao Học Nhai, tên tôi là Cao Học Nhai! Học Nhai trong “học hải vô nhai” (*)!

(*) *Học hải vô nhai: Biển học vô bờ.*

Lệnh Từ hỏi tiếp, “Học khối nào?”

Cao Học Nhai liếc bạn mình, cậu ta vui sướng báo lớp, “Lớp 10 – 5”

Khối mười à...

Lệnh Từ đưa điện thoại cho cậu ta, nói: “Mấy ngày sau tốt nhất là đừng hút thuốc.”

Lần này cô đi rất thuận lợi.

Bạn Cao Học Nhai đẩy cậu ta, “Mấy được đấy! Mới thế mà đã thả thính được rồi!”

Cao Học Nhai đắc chí, cậu ta thẳng lưng cười một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới chuyện mình chưa hỏi được tên cô gái đó, nhưng vừa quay đầu đã nhìn thấy một anh chàng đẹp trai cao to, xem chừng là con lai đứng ngắm bánh quy, anh đang hứng thú mà nhìn cô gái bước xuống lầu.

Chuyện đáng kiêu ngạo nhất là, cô gái đó là anh ta đi, cứ thế xuống lầu.

Úc Thần nghe nói mấy ngày nay có mấy người chạy đến chỗ nhà văn hóa cũ mới tới đây xem là chuyện thế nào.

Anh liếc mấy người đang đứng trên hành lang xong bèn nhấc chân đi xuống theo Lệnh Từ.

Phòng luyện múa tầng ba không dùng được nữa rồi.

Lệnh Từ vừa đi vừa block số của Cao Học Nhai.

Cô cứ thế đi đến trạm giao thông công cộng, mới đứng không bao lâu đã nhận ra có người bám theo, đã thế còn đứng yên cạnh mình, lúc đầu cô cũng chẳng chú ý lắm, nhưng vì hai người đứng hơi sát nên cô tò mò nhìn sang, xong lại ngấm miệng nhìn sang chỗ khác.

Thấy anh mà cô vẫn không thêm phản ứng gì như cũ à...

Sau khi xe tới, vốn Lệnh Từ định ngồi ghế đơn nhưng hôm nay ghế đơn nào cũng đã có người ngồi rồi nên cô đành phải bước về phía sau, mới ngồi vào chỗ đã có người chiếm chỗ bên cạnh

Cái người ngồi xuống vừa chơi game xếp hình Tetris vừa nói: “Tiện đường”

“...”

Hai người cứ yên tĩnh ngồi.

Giữa ban ngày ban mặt, một người nhìn cửa sổ xe chăm chăm, một người chơi game Tetris.

Khối vuông chạm tường trên, game over.

Úc Thần đột nhiên hỏi: “Mai cậu còn đi luyện múa không?”

Người bên cạnh vẫn im lặng.

Anh nói tiếp, “Cứ đi đi, sau này sẽ không ai quấy rầy cậu đâu.”

Kiểu nói chuyện thân thiết đầy khó hiểu này của anh hiển nhiên làm Lệnh Từ thấy hơi đột ngột.

Nét khó hiểu xuất hiện trên khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Lệnh Từ, cô nhìn anh chăm chăm còn anh vẫn đang nhìn màn hình game, cứ như trong lúc bận bịu tranh thủ nói chuyện với cô vậy.

Dưới ánh sáng yếu ớt, làn da vốn đã trắng của anh lại càng nổi bật.

Rất nhiều năm sau, Lệnh Từ vẫn mãi nhớ hình dáng khuôn mặt người thiếu niên dưới ánh sáng trắng dịu dịu ấy, khỏe mắt và lông mày hơi xếch, xương mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng nhợt nhạt, đẹp vô cùng.

Lệnh Từ có thể ngửi được mùi hương mâu thuẫn nhưng độc đáo của anh, giữa mùi thuốc lá nhạt là hỗn hợp mùi hương lành lạnh man mát, vừa hoang dã vừa ấm áp.

Cô nhớ có một lần Khương Lê đã nói thế này, nói là anh là kiểu nam sinh có thể khiến mùi bột giặt trắng cấp thành nước hoa Dior kinh điển cơ đấy.

Cô chợt hoảng hốt trong phút chốc, chẳng nhận ra là mình đã cười.

Úc Thần quay lại nhìn ánh mắt hiếm khi dịu dàng của cô, anh “Hử?” một tiếng rất nhỏ.

Một tiếng ấy làm Lệnh Từ hồi thần lại, cô quay mặt đi, tiếp tục nhìn cảnh tối tăm ngoài cửa sổ xe tới ngó người.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Làm cá dưới biển

Sáng sớm hôm sau, Khương Lê trực ở chỗ cổng trường, Lệnh Từ vừa vào đã đưa một tờ giấy ghi chú cho cô ấy.

Khương Lê giả vờ giả vịt háng giọng, tỏ ra nghiêm túc: “Làm gì đấy hả? Cấm hỏi lộ nhé!”

Lệnh Từ nhét tờ giấy cho cô ấy xong bèn đi luôn.

Khương Lê nửa tin nửa ngờ mở giấy ra đọc lướt qua, bên trong viết: Cao Học Nhai, lớp 10 – 5, bị tình nghi thực hiện hoạt động trái với nội quy nhà trường.

Cô ấy sáng mắt, tỏ ra vui mừng vô cùng.

Đề nghị đón ngày 1 tháng 5, trường học đang tăng cường xây dựng một môi trường học đường văn minh, giáo viên yêu cầu bộ kỷ luật phải dọn dẹp hết tất cả những hành vi nghịch ngợm trái nội quy trường. Khương Lê còn đang lo thời kỳ nhạy cảm mà không có tí thành tựu nào đấy, không ngờ thế mà đã có một tên đâm thẳng họng súng.

Hay lắm.

Sau khi về phòng học, Khương Lê hỏi: “Cậu có tin này từ đâu, tin chuẩn không đấy?”

Lệnh Từ gấp sách lại: “Lấy thân mạo hiểm đấy, chắc là chuẩn.”

“Tên này bắt nạt cậu à? Đã bắt nạt người ta rồi còn tự báo hang ổ?”

Cô ấy đập bàn rầm rầm, “Kiểu ngạo đấy!”

“Đau tay không?” Lệnh Từ nghe thấy tiếng cô ấy đập bàn bèn hỏi.

“Cậu ta chắc đã tái phạm rồi,” Khương Lê lên xoa tay, cô ấy hít một hơi thật sâu, “Tốt nhất đừng để bọn phó bộ trưởng bắt được, nếu không bà đây hành tên đấy tới bến!”

“Ái chà, sao tức ghê thế?” Trần Dương bước tới từ phía bục giảng, cậu lục lọi hai bên túi quần mãi mới móc được một thứ, “Đây, ăn viên kẹo bạc hà đi, bình tĩnh mà cũng tốt cho họng.”

“Tốt cái khi gió nhà cậu!” Khương Lê giật kẹo bạc hà cho Lệnh Từ.

“Má ơi gì dữ dằn vậy,” Trần Dương ôm ngực, “Cậu noi gương lớp trưởng kia, thấy ai cũng cười tủm tỉm, dịu dàng đáng yêu thế cơ mà? Không thì cậu học Lệnh Từ đi, bót nói được lời nào là hay lời đó, đỡ phiền.”

Lệnh Từ: “...”

Khương Lê rút thước vuông góc ra, “Chán sống rồi đúng không? Muốn thử cảm giác đầu rơi máu chảy à?”

Trần Dương cầm kẹo bạc hà chạy biến, nhưng bước được hai bước đã lùi về nói: “Chỗ tôi có một quyển “Nữ đức”...”

Khương Lê chưa để cậu ta nói xong đã mãi thước vuông góc xông vào, “Cầu tặc họ Trần kia! Nộp mạng đi!”

Hai người chạy như điên khắp phòng...

Trần Dương thậm chí còn vừa chạy vừa khiêu khích cô ấy, cuối cùng định lao ra phòng học để chuyển chiến trường.

Đúng lúc Úc Thần bước vào lớp, đột ngột bị hai người trong lớp lao ra đâm đầu vào ngực anh... Úc Thần còn chưa đứng vững đã bị va vào lần nữa, thế là gáy đập thẳng vào tường ngoài hành lang.

M* nó! Anh cắn chặt răng, mắng thầm một câu.

Các bạn trong lớp ồ lên——

Lệnh Từ tò mò nhòm qua thì thấy Trần Dương và Khương Lê ngã xiêu ngã vẹo, cô vội vàng đứng dậy chạy ra nâng hai người dậy, đến lúc này mới nhận ra Úc Thần đứng ngoài, anh xoa xoa gáy, cau mày, vẻ mặt rất âm u.

Khi anh vào phòng học, Trần Dương và Khương Lê hoảng sợ ôm chầm lấy nhau, cả hai run run rẩy rẩy núp sau lưng Lệnh Từ, đồng thanh, “Ngã Phạt tử bị, khai ân khai ân, thứ tội thứ tội...”

Úc Thần đứng yên, anh ngó hai người kia rồi lại quay ra nhìn đứng sĩ Tô Lệnh Từ từ phía trên.

Thật ra Lệnh Từ cảm thấy hơi xấu hổ, đi không được mà ở cũng không xong, thế là cô dứt khoát ngồi yên đấy, sụp mí mắt xuống.

Úc Thần cứ thế nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh dao động khắp mặt cô, từ trán tới chóp mũi, đến môi rồi tới cằm, cuối cùng liếc về phía tai cô mới bất ngờ nhận ra bên tai phải Lệnh Từ có một nốt ruồi đen rất nhạt...

Mấy người cứ lặng lẽ cầm cự một lát tới tận khi tiếng chuông báo giờ truy bài đã tới.

Thật ra cũng chưa tới mười giây, nhưng ai cũng có một loại ảo giác như đã chịu đựng cả mười phút vậy.

Úc Thần tránh ra trước.

Trần Dương cũng ù rũ theo sau, vừa vào lớp vừa cảm ơn trời đất.

Khương Lê hoảng hốt ôm cánh tay Lệnh Từ, “Sợ chết tó, lúc này tó còn tưởng mạng sống khó lòng giữ nổi, bổn phó bộ trưởng tuyên bố, anh A Thần, xem thì xem được chứ có mơ mà tơ tưởng.”

Lệnh Từ vô cùng đồng ý với quan điểm này.

Giờ truy bài hai hôm sau, Khương Lê oai phong dẫn các anh em bộ kỹ luật đi kiểm tra vệ sinh ở khối mười, vào lớp 10 – 5 nhận mặt Cao Học Nhai cái đã, cũng chưa rút dây động rừng.

Lại vào chiều hai ngày sau nữa, Khương Lê sung sướng về lớp học, nói: “Cái cậu Cao huyết áp kia ầu đã ở chỗ lầu ba tòa nhà nhà cũ, đúng lúc bị tó bắt, giờ đang viết kiểm điểm ở phòng giáo vụ đấy.”

Úc Thần cũng biết chuyện này, bởi vì Cao Học Nhai là em họ Khấu Lâm, giờ anh mới biết.

Khấu Lâm vừa ghép mấy cái bàn trong phòng luyện múa thành giường vừa nói: “Họ hàng xa lắm, tám trăm năm không gặp được một lần, theo như quan hệ thì là em họ năm trăm dặm cũng không liên quan gì cả.”

Úc Thần nhân cơ hội nằm lên trên, ánh chiều tà tụ quanh người anh, anh gối đầu lên tay, miệng ngâm một chiếc bánh quy, Úc Thần hí hóp mắt đón lấy ánh sáng dịu, trông lười biếng cực kỳ.

Khấu Lâm vẫn luôn cảm thấy anh giống một con... Mèo hoang, là cái loại rất hoang dã rất khó thuần phục ấy, nhất là những năm học cấp hai, phải nói là gai sắc đầy mình, nhưng từ khi lên cấp ba anh đã bớt đi nhiều.

Khấu Lâm dựa lưng vào bàn, “Cô gái hôm đấy tên gì vậy?”

“Hờ?” Úc Thần nhai nhai bánh quy, “Cô gái nào?”

“Cái cô lạnh lùng với cậu ấy.” Khấu Lâm nhớ lại chuyện hôm đó bèn cười, “Có phải cậu vừa ý người ta không?”

Úc Thần nhìn cậu trừng trừng.

Khấu Lâm tắc lưỡi, “Tôi không nhiều chuyện vậy đâu, Vi Vi bảo tôi đến hỏi cậu, cô ấy nói là trực giác của phụ nữ cho cô ấy biết cậu có chuyện gì đó, trùng hợp là tôi cũng thấy vậy.”

Vừa ý người ta?

Vừa ý người ta à?

Úc Thần không để ý đến cậu ta, anh nhắm mắt lại định ngủ một giấc.

Khấu Lâm còn định hỏi nữa, chợt điện thoại vang lên, cậu ta nghe máy, “Khấu Lâm, em họ Cao Học Nhai của cậu nói muốn tìm ai tính sổ kia, nói người đó lừa cậu ta, giờ đang định đến phố mỹ thực ngoài trường đấy.”

Bên kia nói rất to, Úc Thần cũng nghe rõ ràng.

Anh ngồi bật dậy, giật cặp để chỗ chân lên mở ra, lục mãi mới thấy một tờ giấy ghi hết số điện thoại của cả lớp, anh tìm được tên Tô Lệnh Từ bèn gọi cho cô.

Lệnh Từ đang tìm đề luyện tập trong tiệm văn phòng phẩm thì đột nhiên nhận được số lạ, cô do dự một lát mới nhận điện thoại, “Xin chào?”

“Cậu đang ở đâu thế?”

“...”

Giọng quen vậy.

Cô nghĩ ngay đến một người, “Cậu...”

“Ở đâu?” Anh nói

“Có việc gì à?” Cô hỏi.

Lệnh Từ mới dứt lời thì đã có một đám người bước vào cửa tiệm, có người nói: “Chắc chắn luôn, tao thấy cậu ta vào đây, chưa đi đâu.”

Lệnh Từ nhận ra người dẫn đầu là Cao Học Nhai, cô chợt nhận ra gì đó bèn nói: “Trong tiệm văn phòng phẩm phố mỹ thực,” trên đường này có một tiệm văn phòng phẩm thôi nhĩ, cô nghĩ ngợi một lát bèn nói tiếp: “... Hình như tôi gặp nguy hiểm rồi.”

Úc Thần nhảy khỏi bàn, anh ném luôn cặp cho Khấu Lâm, trong lúc xuống lầu thì nghe thấy cô nói vậy bèn bật cười, cô cũng biết điều đấy chứ, “Đừng đi đâu, đừng ngắt máy, ba phút nữa tôi sẽ tới.”

Lệnh Từ không mở miệng, cô đứng ở kệ sách gần cửa, căn bản là có trốn được đâu, Cao Học Nhai vừa vào tiệm đã thấy cô bèn đi thẳng.

Cậu ta vừa chạy đến đã hỏi: “Sao bạn lại đối xử với tôi như thế hả?!!”

Lệnh Từ: “...”

Cao Học Nhai tiếp tục đặt câu hỏi: “Sao tôi không gọi được cho bạn? Sao không đến nhà văn hóa cũ nữa? Có phải bạn lừa tôi không? Sao bạn lại làm thế được hả? Có phải bạn vừa ý cái tên đẹp trai kia không?”

Lệnh Từ khó hiểu hỏi, “Ai cơ?”

“Cái người đứng ở cầu thang hôm ấy chứ ài!”

“Úc Thần à?”

Cao Học Nhai mờ to mắt, trông như sắp khóc đến nơi...

Lệnh Từ nói: “Đấy là bạn cùng lớp.”

Cao Học Nhai lại tiếp tục hy vọng, “Thật à?”

Lệnh Từ “ừ” một tiếng.

Về mặt của mấy nam sinh đứng sau toàn dấu chấm hỏi, họ quay ra nhìn nhau —— người anh em này, hình như hơi sai đấy? Bảo tìm người ta tính sổ cơ mà? Cái thái độ khiêm nhường yếu ớt này là sao?

Hoàn cảnh chợt căng thẳng.

Lệnh Từ nhìn điện thoại, cô vẫn chưa ngắt máy, tính một lát xem nào, hình như mới một phút trôi qua, mà ba phút nữa Úc Thần mới tới...

Cao Học Nhai tiến hai bước, “Vậy là vì sao?”

Cô vội vàng lui về sau, “Cậu đừng tới đây.”

Cậu ta như bị sét đánh, “Tôi không làm gì bạn đâu, chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện đi.”

Lệnh Từ đứng yên tại chỗ, “Không cần, cậu hiểu nhầm rồi, tôi cũng không...”

Bạn cùng lớp cậu ta ngắt lời Lệnh Từ, “Đừng có nói nhảm với cậu ta nữa, lời đi luôn là được, cẩn thận đừng để giáo viên bắt gặp.”

Cao Học Nhai không hé răng mà cứ nhìn cô chăm chăm, cả đám người lúng túng đứng yên.

Lệnh Từ lại liếc điện thoại, hai phút.

Chủ tiệm đứng chỗ quầy cuối cùng cũng nhìn thấy tình huống chỗ cô không được tốt lắm bèn cao giọng: “Ai kia! Làm gì bên đấy vậy hả? Đừng có gây chuyện, không là tôi báo cảnh sát đấy!”

Cao Học Nhai đột nhiên xõng ra giữ tay cô, “Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi, chỗ này nhiều người quá.”

Lệnh Từ hoảng sợ, cô tìm đủ cách rút tay về, “Buông tay ra.”

Cao Học Nhai đang định túm lấy cái tay còn lại của cô thì có người bóp cổ cậu ta.

Người nọ thì thào bên tai cậu: “Bắt nạt bạn nữ là bị sét đánh đấy.”

Cao Học Nhai giãy giụa, “Mày là ai vậy hả! Cút ngay!”

Úc Thần xách cổ cậu ta ném ra sau, anh chen vào giữa nhìn Lệnh Từ từ trên xuống dưới, chỉ thấy chỗ cổ tay cô hồng hồng.

Cao Học Nhai tức tới học máu: “Mày là ai! Tao giận dữ với bạn gái mà mày xen vào làm gì?”

Úc Thần ngó cậu ta một cái rồi quay lại hỏi cô, “Bạn trai cậu à?”

Lệnh Từ xoa cổ tay, cô đáp: “Không phải.”

“Sao lại không phải?” Cao Học Nhai định mon men lại gần nhưng Úc Thần cứ đứng đấy đành buồn bực nói, “Ngày đó bạn chủ động hỏi tên tôi còn gì? Còn khuyên tôi... Khuyên tôi dùng hút thuốc...”

Tất cả dấu hiệu trên đều cho thấy, đây là yêu mà ——

Úc Thần tỏ ra tán thành, “Đúng thế, vậy là vì sao?”

Lệnh Từ không tiếp lời.

Cao Học Nhai gào lên với anh: “Mày tránh xa cô ấy ra!”

Úc Thần thì thào bên tai cô: “Cậu lừa tình người ta à?”

Lệnh Từ cho anh một ánh mắt cạn lời hết sức, sau đó cô nói với Cao Học Nhai: “Hôm nay lúc nghỉ trưa cậu bị phó bộ trưởng bộ kỷ luật bắt được vi phạm nội quy, còn bị bắt viết bản kiểm điểm ở phòng giáo vụ còn gì? Cô ấy là bạn cùng bàn của tôi.”

Còn vì sao cô lại khuyên cậu ta, vì cô đã nghĩ đến chuyện sẽ “tổ giấc” cậu ta ngay rồi, thế nên thuận miệng nói vậy, coi như cô mềm lòng bắt chợt đi, dù sao hút thuốc mà bị bắt cũng sẽ bị phạt rất nghiêm trọng.

Cao Học Nhai còn chưa hiểu cái chuyện bạn cùng bàn của cô là phó bộ trưởng bộ kỷ luật với chuyện cậu ta bị bắt viết bản kiểm điểm ở phòng giáo vụ nó liên quan gì đến nhau, vẫn còn tỏ ra ngờ ngác con nai vàng...

Bạn học đứng cạnh nhắc, “Nói cách khác, cái việc cậu bị phó bộ trưởng theo dõi cũng có công của cậu ta đấy! Móa nó, đúng là độc nhất phụ nhân tâm (*), uổng Cao Học Nhai nhà này thâm tình với cậu, đây là mối tình đầu của cậu ta đấy!”

() Lòng dạ phụ nữ độc địa nhất trần đời.*

Úc Thần gật đầu, anh đùa, “Cậu chính là mối tình đầu của người ta đó, làm thế sẽ làm cậu ta hết tin tình yêu mất.”

Lệnh Từ vẫn nghiêm túc như cũ, “Tóm lại, hy vọng sau này cậu có thể chỉnh đốn hành vi của mình, chăm chỉ học tập, làm...” Tuy rằng cô chẳng nghĩ cậu ta làm được đâu, nhưng vẫn nói: “Làm học sinh ngoan, tạm biệt.”

Cô nói cho hết lời bèn xoay người vòng qua một bên, đi mất.

Úc Thần bám sát cô, anh quay đầu nói với những người còn lại: “Good luck.”

Úc Thần lên xe với cô, chỗ ngồi của hai người lần này không giống lần trước, cô ngồi ghế đơn, vì phía sau đã hết chỗ rồi nên anh đành ngồi ở hàng trên, cầm điện thoại chơi game Tetris.

Đến tận khi tới trạm, cô mới đứng dậy nói với anh: “Lúc nãy cảm ơn cậu.” Nói xong đang định đi thì bị túm lại, cô quay đầu mới biết anh kéo quai cặp mình.

Anh hỏi: “Cái gì?”

Cô đáp: “Tôi nói cảm ơn.”

Anh buông tay ra, “Đừng khách sáo.”

Cô và anh là bạn cùng lớp, học kỳ trước hai người cũng chẳng qua lại mấy, mà học kỳ này đột nhiên lại tiếp xúc nhiều như thế làm Lệnh Từ thấy rất kỳ quái.

Giống như là, âm mưu đã ấp ủ từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Làm cá dưới biển

Hiệu sách Sơn Nguyệt nằm giữa quảng trường từ trường về nhà họ Tô, lúc đầu Lệnh Từ cũng không biết nơi này, hồi nghỉ đông cô muốn thu thập mấy cuốn tạp chí cũ, lúc lên mạng post bài hỏi thăm được người ta chỉ cho.

Cô từng dựa theo địa chỉ được cho mà đến đó một lần, cũng đã thương lượng với chủ hiệu sách rồi, chú ấy chỉ bảo cô về chờ tin.

Chiều thứ sáu chủ hiệu sách gọi điện cho Lệnh Từ, nói tạp chí cô cần chú ấy đã tìm được hai quyển rồi, hôm nay gọi điện báo cô ra đó một chuyến.

Con phố chỗ hiệu sách cư ngụ thoạt trông rất giống khu dân cư, có chung cư, cũng có rất nhiều tiệm tạp hóa.

Tiệm hoa, tiệm trà sữa, tiệm cà phê, cửa hàng tiện lợi 7/11, hai tiệm quần áo, một nhà bán buôn loa đài và cả một tiệm may trông rất cao cấp.

Còn hiệu sách Sơn Nguyệt nằm ở cuối quảng nguyệt của con phố, một mình nó đứng đấy sừng sững, trông tách biệt hẳn với phố xá nhộn nhịp.

Hiệu sách cũng không hề rộng chút nào, thậm chí thoạt nhìn còn hơi chật chội, quầy ở ngay phía cửa, trước quầy là một lối đi nhỏ, có ba hàng kệ sách kê liền nhau phía bên phải, bên sườn còn lại là chiếc bàn dài, sách trên bàn xếp lên nhau chồng chất.

Bố cục cả hiệu sách chẳng có chút kết cấu nào cả, nhưng nơi này có rất nhiều sách cũ đã ngưng xuất bản từ lâu, và lại đầu sách cũng rất đa dạng, xanh đỏ tím vàng đủ loại, cần gì có đó.

Lệnh Từ vừa vào trong đã ngửi thấy mùi sách cũ, nhưng mùi này cũng không khó chịu, nhàn nhạt, tựa có tựa không rất thoải mái.

Hiệu sách rất yên tĩnh, cô nhìn quanh quẩn một lúc mới tới gần quầy, nhưng vừa liếc vào trong đã giật mình.

Úc Thần mới ngẩng đầu lên cũng bất ngờ, anh ném sách ra đứng đấy rồi nhướng mày với cô, nói: “Tha hồ đọc đi, hôm nay mọi loại sách đều sale 50%.”

Lệnh Từ không ngờ mình lại tiếp xúc với người mà tưởng như chẳng liên quan gì đến mình nhiều lần như vậy, trong trường thì thôi, nhà văn hóa cũ chắc cũng thế, sản vận động coi như trùng hợp, nhưng gặp phải trong hiệu sách thì coi như trùng hợp nữa đi...

Rõ ràng là trước kia chẳng nói với nhau được câu nào.

“Bỏ vụ sale 50% đi, không thì coi như cháu nợ cậu nhé cháu trai?”

Giọng nói vang lên từ trong phòng, đầu lúc truyền kệ sách đã bị lọc bớt độ rõ ràng nhưng vẫn rất nho nhã, sau đó có một người đàn ông bước ra từ sau kệ sách.

Chú ấy thấy cô thì bèn cười, “Là cháu đấy à, đồ của cháu đến rồi đây.” Chú nói xong bèn đi về phía quầy, lục lọi hai quyển tạp chí cũ ra để lên bàn, mặt ngoài tạp chí cũng đều đã xin màu, “Hai quyển kia thì còn phải chờ thêm.”

Hai cuốn tạp chí của hai năm khác nhau.

Lệnh Từ lật vài tờ, nhận ra đúng là thứ mình cần tìm bèn ngẩng đầu nói: “Cảm ơn.”

Cô cũng không ở lâu mà lấy được thứ mình cần bèn đi ngay.

Úc Thần nhìn theo bóng cô, anh hơi nhăn mày lại.

Tần Việt nói: “Cô bé kia có vẻ là con nhà gia giáo.”

Úc Thần quay đầu lại, anh không hiểu thâm ý trong câu nói của Tần Viên nhưng cũng nói theo cậu mình: “Đúng vậy, còn cháu là con cái nhà không gia giáo.”

Tần Việt xoa mái tóc màu đen xinh đẹp của anh, “Không sao, cậu cháu cũng coi như người đứng đắn, mà ý cậu là cháu thích người ta thì cứ thích thôi, nhưng đừng có làm con gái nhà người ta vạ lây, này bây không tiền đồ mà nhìn người ta chăm chăm thế làm chú cũng dở mồ hôi hột thay con bé đấy.”

“Cháu không tiền đồ chỗ nào?” Úc Thần vòng một vòng quanh quầy, anh bước ra lối nhỏ chất đầy sách, vừa lựa sách vừa nói: “Kiểm tra cuối học kì 1 cháu đúng thứ 30 lớp đấy.”

“Số lớp bây là 40 học sinh, nghe hay nhỉ, sao bay không xếp thứ 30 toàn khối đi?”

Úc Thần không hé răng, tới tận khi lựa sách xong anh mới nói: “Cậu à.”

Tần Việt giật mình, hiếm khi tên nhóc này gọi cậu nó một tiếng cậu đảng hoàng, mà mỗi khi nó có cái giác ngộ này thì có nghĩa là chuyện phiền toái cũng đến theo, cho nên Tần Việt chẳng muốn nghe chút nào, “Có gì thì nói thẳng đi.”

“Cậu cảm thấy ——” Úc Thần quay đầu lại nhìn cậu mình, “Tầm tuổi cháu...” Trông anh có vẻ hơi do dự.

“Tầm tuổi cháu làm sao?” Tần Việt nhướng mày.

“Yêu đương có được không?” Anh hỏi.

Hiệu sách lập tức yên lặng trở lại, trạng thái im lặng đại khái kéo dài 10 giây.

Tần Việt lấy một bao thuốc lá từ trong ngăn tủ ra, chú châm thuốc, lặng lẽ than thở, “Tên nhóc nhà mi xuân tình rạo rực thật rồi kia,” Chú nói xong đột nhiên vứt điều thuốc xuống đất, vừa đi đi đầu thuốc vừa mắng: “Tên nhóc này, mày định bỏ cậu mày mà thoát kiếp ế một mình à, mày nữ đề cậu cô độc đối diện với đêm đen một mình chác!”

Úc Thần để sách mình chọn lên bàn rồi quay lại chọn tiếp.

Tần Việt nghịch nghịch sách trên bàn, hỏi: “Cháu lấy mấy quyển này làm gì?” Có muốn đọc cũng đọc không nhiều vậy được.

Úc Thần vừa chọn sách vừa nói: “Dù sao cậu cũng để sách đấy cho vui thôi, thả cho cháu mượn dùng còn hơn.”

—

Hôm thứ hai đi học, Lệnh Từ mới vào lớp đã thấy một nhánh hồng đỏ nằm trên bàn mình...

Các bạn học đến sớm hơn cô rất tò mò về bông hoa này, họ chỉ chờ cô đến là hỏi: “Lệnh Từ, hoa này ai tặng cậu thế? Bạn trai hay là người nào theo đuổi cậu à?”

“Không biết.” Cô tìm trong ngăn bàn nhưng không còn gì khác, chỉ có một nhành hồng.

Cái này xử lý thế nào đây?

Vứt đi à?

Lễ Tinh Nhân năm nào cũng thế, trừ một đóa cho mẹ thì ba Lệnh Từ cũng sẽ thuận tay mua thêm một đóa hồng cho con gái, vì hai bông thì được giảm giá còn một nửa, trừ những dịp đó ra thì cô chưa từng thực sự được ai tặng hoa bao giờ.

Lệnh Từ nhìn đóa hồng kia chăm chăm, cảm giác hơi bó tay.

Đến tận lúc Khương Lê đến, cô ấy vừa thấy tình hình này đã nhanh chân ngồi xuống hỏi: “Cậu đang định... trao đổi với bông hoa hồng này à? Bằng suy nghĩ hả? Có phải tín hiệu cho cậu không tốt lắm không? Bông này chắc chắn là muốn nói nó sắp chết khát rồi muốn đi tắm đây mà.”

Thế là, không biết Khương Lê lục được cái bình nước khoáng rỗng ở đâu ra, cô ấy vào WC lấy nước để cắm hoa hồng.

Khương Lê ngắm nghía nó một lát nhưng vẫn thấy không hài lòng lắm, “Trụi lụi, chẳng đẹp gì cả, cậu còn hoa gì khác không? Sao lại mua mỗi một bông vậy?”

Lệnh Từ giải thích: “Không phải tớ mua.”

Khương Lê giật nảy mình, “Ồ đâu ra đấy?”

Cô đáp: “Lúc tớ đến nó đã ở đây rồi.”

Khương Lê sợ gần chết, “Có người tặng cậu à?”

Lệnh Từ ngần ngừ một lát, “Đại khái là vậy...”

“Có biết là ai không?”

“Không biết.”

Vậy nên Khương Lê bắt đầu đi truy nã quanh phòng học xem ai đến lớp đầu tiên, mãi mới tìm thấy người đó.

Bạn nam ấy nói: “Sáng nay lớp có mình tớ thôi, tự nhiên có bạn nam nào mặc đồng phục trường mình bịt mặt bằng khăn quàng đỏ, cậu ta lăm la lăm lét vào trong, để hoa hồng ở đây xong rồi chuồn ngay.”

Khương Lê nói: “Tên đấy đã bịt mặt rồi thì sao cậu biết người ta lăm lét được?”

Bạn nam: “Nhưng cậu ta để hờ mắt với lông mày mà.”

Khương Lê gật đầu, “Có lý.”

Sau đó, sau khi nhận được sự cho phép của Lệnh Từ thì Khương Lê để hoa hồng trên bàn giáo viên với danh nghĩa: Tò điểm cho lớp học.

Thế là mỗi giáo viên lên lớp thấy hoa hồng trên bàn đều bắt giác tươi cười, sau đó thuận tay sờ một cái, nhiều người sờ thành ra hoa cũng trĩu lụi hết.

Tiết cuối cùng là tiết lão Trương, ông trầm tư ngắm cuống hoa đã trĩu và những cánh hoa rơi là tả bên bình nước khoáng một lúc lâu bèn thờ dài dầy sâu xa: “Trông nghệ thuật đấy, sáng kiến của ai vậy?”

Có bạn học nói to: “Mỗi thầy cô từng bước vào lớp đều có công kiến tạo nghệ thuật ạ.”

Lão Trương là giáo viên Ngữ Văn, ông đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Được rồi, tôi nghĩ ra đề văn tuần này rồi, đề là “Cánh hoa bên cuống hoa”, bài văn dài 800 chữ, không giới hạn đề tài.”

Học sinh ngồi dưới rên rĩ: “Thầy ơi đề thế viết sao!!”

“Tôi nghĩ ra rồi,” Trần Dương phản kích nói với Úc Thần, “Kiên cường! Đó là sự kiên cường cuối cùng của hoa hồng! Cậu xem mấy cánh hoa đã rơi kia đi, vẫn còn tươi tắn đẹp đẽ nhường nào, đây là bởi dù đã rơi cũng không cam lòng vứt bỏ danh dự, cậu xem đi, mau mau xem đi ——”

“Xa quá, chẳng nhìn thấy gì cả.” Úc Thần tạt nước lạnh.

“Với tư cách là bạn cùng bàn của cậu, tôi xin bày tỏ nỗi đau lòng khôn cùng, cậu chẳng có một tí xíu tế bào văn nghệ nào cả.”

Úc Thần giờ tay, “Thầy ơi em muốn đổi chỗ ạ.”

Trần Dương nhanh nhẹn kéo tay Úc Thần xuống, “Anh Thần đừng thế chứ, đang yên đang lành đổi chỗ ngồi làm gì? Cậu cứ thế làm tôi mất mặt quá.”

Lúc tan học, bạn nữ ở lại trực nhật nói với Lệnh Từ: “Lệnh Từ, hoa của cậu tớ vứt đi nhé.”

Lệnh Từ nghe thế thì hơi ngại, cô chỉ “ừ” một tiếng rồi định dọn đồ về nhà.

Úc Thần nghe vậy mới biết bông hồng xác xơ kia là của cô, sáng nay anh đi học muộn nên không tham gia được vào giai đoạn cao trào của sự kiện đấy, hơn nữa con người anh cũng chẳng mấy hứng thú với lời đồn đãi trong lớp nên cũng chưa biết chuyện này.

Khi Lệnh Từ ra khỏi phòng học thì thấy anh đứng ngoài cửa, dường như đang đợi riêng cô... Cô dừng bước, cảm thấy hơi lạ.

Úc Thần nói: “Đi thôi.”

... Đi thôi cái gì cơ?

Cô bảo muốn về với anh bao giờ?

Hai người chẳng ai nói lời nào, trông có vẻ rất hợp phách nhau, nhưng sự thật là cô im lặng còn anh phối hợp với cô, cả hai cứ thế đến chỗ cầu thang.

Đến tận lúc xuống lầu Úc Thần mới hé răng: “Bông hoa kia...”

Về cái chuyện hoa hồng này thì, đây là lần đầu tiên Lệnh Từ bị “tấn công” trực tiếp như thế, bản thân cô thấy hơi ngại nên cũng không muốn nói về chuyện này lắm.

“Cũng đẹp đấy.” Anh nghĩ ngợi một lát mới nói ra những lời này.

“Một đóa hoa mà thôi, có gì mà đẹp hay không chứ.” Cô nghĩ thế đấy.

Nàng thiếu nữ này có khi không có tể bào lãng mạn gì rồi.

Úc Thần đứng sau lưng cô lặng lẽ cười.

Đột nhiên cô quay đầu lại, anh nhanh chóng ngừng cười, Lệnh Từ cũng không muốn tìm hiểu lý do anh cười, cô hỏi: “Nãy cậu đứng ở cửa lớp chờ tôi là có việc muốn nói hả?”

“À...” Anh nghĩ ngợi một lát bèn nói, “Tiện đường nên về chung chứ sao.”

Cô nín thở nửa ngờ mà liếc anh, nghĩ ngợi một lát vẫn không đoán được lý do bèn gật đầu, không thèm nghĩ về chuyện này nữa.

Hai người vừa bước ra khỏi khuôn viên trường thì bỗng nhiên có người xông tới chỗ họ, người đó cầm giận chỉ thẳng tay vào mặt cả hai: “Sao bảo giữa hai người chẳng có gì cơ mà, bạn lại lừa tôi!”

Úc Thần rút tay vào túi quần, anh phản khởi nhìn cậu ta: “Cậu nhảy từ đâu ra đấy?”

Cao Học Nhai trừng anh, “Mày đừng có xen mồm, chuyện giữa tao với cô ấy thì liên quan gì đến mày?” Cậu ta chỉ sang một bên rồi nói, “Mày đứng đấy chờ đi, tao có chuyện muốn nói với cô ấy.”

Úc Thần gật đầu, anh dịch một bước sang bên cạnh.

Cao Học Nhai không hài lòng lắm, “Nữa đi.”

Úc Thần lại dịch một bước.

Cao Học Nhai: “Chưa được, xa nữa đi!”

Úc Thần cười mà như không, “Tôi cứ đứng đây đấy, cho cậu hai phút.”

Lệnh Từ ngắt lời họ, “Cậu muốn nói gì?”

Cao Học Nhai đành ngừng cãi cò với anh, “Đừng để ý đến thằng này nữa, mình ra sân thể dục đi.”

Mà Lệnh Từ chỉ bước về phía trước một đoạn đã dừng bước, cô nói với người đi theo mình: “Nói chuyện ở đây thôi.”

Nhưng đến lúc họ đứng riêng với nhau thì Cao Học Nhai lại có vẻ hơi ngượng, cậu ta nghiêm túc chỉnh trang áo đồng phục cho đàng hoàng mới cười hỏi: “Bạn thích bông hoa hồng hồng sáng không?”

“...”

Thật ra Úc Thần cũng không nghe rõ họ nói gì, anh đợi một lát bèn lấy điện thoại ra chơi game Tetris cho đỡ buồn, tiện thể chú ý xem tình hình bên kia thế nào.

“Hoa của cậu à?” Lệnh Từ hỏi.

“Không không, hoa đấy tôi tặng bạn mà.” Hiếm khi Cao Học Nhai tỏ ra thẹn thùng đến vậy, “Đây là lần đầu tiên tôi tặng hoa cho bạn nữ đấy, bạn thích không? Mai tôi...”

“Đừng tặng, bông hoa kia...” Cô chần chờ một lát mới nói, “Tôi vứt đi rồi.”

Cao Học Nhai dường như bị đá kích, cậu ta ngó người ra như bị sét đánh, “Sao lại vậy? Bạn không thích nó à?”

Cô cam chịu, đành hỏi: “Cậu còn gì muốn nói không?”

Từ trước đến nay Cao Học Nhai vẫn luôn kiên cường, cậu ta nhanh nhẹn hỏi: “Vậy bạn thích hoa gì?”

Mà từ trước đến nay Lệnh Từ cũng rất kiên nhẫn, cô hỏi gì đáp nấy: “Hoa gì tôi cũng không thích.”

Cao Học Nhai lập tức nhìn ra trọng điểm, “Không thích hoa à, thế có thích mấy con thú cưng nhỏ không? Tôi tặng bạn thỏ con nhé?”

Lệnh Từ gạt cả mình, “Cậu tặng thỏ cho tôi làm gì?”

“... Không thích nữa hả?” Cao Học Nhai thừa thắng xông lên, “Vậy bạn thích gì?”

“Không thích gì cả,” cô nói: “Nếu không có chuyện gì thì tôi đi đây.”

Cao Học Nhai đuổi theo cô, cậu ta mới nói được hai chữ “Tôi tặng ——”, đã bị Úc Thần tóm gáy, cậu giãy giụa, “Buông ông mày ra!”

Úc Thần lỏng tay, “Hôm nay thế này thôi, về nhà ăn cơm sớm đi, đừng để cha mẹ lo đấy, nhé?”

Cao Học Nhai neho mắt, cậu ta trừng anh, “Mày đừng có mơ đến chuyện theo đuổi cô ấy! Tao không nhường cô ấy cho mày đâu!!”

Úc Thần ghé sát tai cậu, anh dịu giọng nói: “Tôi mới là người thích cô ấy trước.”

Nói xong bèn buông tay ra, cứ thế đi lướt qua người Cao Học Nhai.

Lúc này Lệnh Từ đã ra đến cổng trường. Úc Thần chậm chạp bước theo cô, lặng lẽ.

Sau khi lên xe, vốn Lệnh Từ định ngồi ghế đơn nhưng nghĩ đến còn có người đi sau mình, nghĩ mãi lại thấy hình như bỏ người ta ngồi một mình dường như không lễ phép cho lắm.

Cô quay đầu lại nhìn anh, Úc Thần còn tưởng cô muốn nói gì bèn cúi đầu thò về chỗ cô ——

Không ngờ cô chẳng nói gì mà lại tiếp tục bước về phía trước, còn anh cứ thế bám theo cô.

...

Úc Thần kết thúc một ván game Tetris bèn tắt điện thoại đi rồi nói với cô: “Dạo này tầng ba nhà văn hóa cũ không có ai nán lại đâu.”

Cô quay sang hỏi: “Sao cậu biết?”

Anh nghịch điện thoại, bình thản nói, “Nghe nói dạo trước có hiệu sách tặng trường một số sách không xuất bản nữa, trường học định thay tên tầng hai nhà văn hóa cũ thành phòng sách cũ, hai ngày nay bắt đầu đưa vào sử dụng, mỗi ngày đều có giáo viên quản lý ở đây coi.”

Cô nói nhỏ, “Thế à?”

Anh nhìn cô chăm chú, nhận ra một quang sáng nhợt nhạt ôm lấy cằm Lệnh Từ, anh hỏi: “Sau này không ai quấy cậu nữa rồi, surprise?”

Cô không có vẻ kích động gì, chỉ hỏi: “Sao không để sách ở thư viện?”

Úc Thần tiện tay nghịch tóc mái, “Nghe nói là ý của chủ hiệu sách.”

Sau đó cô cũng không hề nói có đến đấy nữa hay không.

Úc Thần có vẻ còn sốt ruột hơn cả cô, “Nếu được thì cho tôi xem lại lần nữa nhé?”

Lệnh Từ: “?”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Làm cá dưới biển

Hôm sau, trường học quả thật tuyên bố bắt đầu sử dụng nhà văn hóa đã bỏ trống từ lâu để chứa sách cũ.

Những học sinh nghe thấy tin này thì có đủ người vui kê buồn, buồn là đám học sinh hư, vui là nhóm học sinh yêu thích văn học, còn lại đại đa số học sinh mang thái độ có cũng được không cũng chẳng sao, thậm chí có nhiều học sinh còn chẳng nghe thông báo cho cẩn thận.

Mà lúc hiệu trưởng tuyên bố chuyện này thì còn đặc biệt nhắc tới tên hiệu sách đã cung cấp sách cũ cho nhà trường —— hiệu sách Sơn Nguyệt.

Khấu Lâm nghe thấy bốn chữ đấy còn tưởng mình nghe nhầm.

Thế là nhân dịp nghỉ trưa ăn cơm ở nhà ăn, cậu ta bèn bày tỏ ý kiến hoài nghi của mình: “Sao tôi không biết chú Việt có tầm lòng bao dung rộng lớn mà đi làm chuyện công ích thế? Lúc trước tôi mới bắt cần làm đồ nước vào sách của chú ấy thôi mà suýt nữa bị lột da rồi.”

Úc Thần không có một tí xú xức hứng thú nào với nhà ăn ở trường cả, anh cần cần ly giấy, hăm hồ hởi, “Cái chuyện vô nghĩa này mà cũng cần thắc mắc à?”

Khấu Lâm nhìn anh một lát, nói: “Khai thật đi, cậu chưa cai sữa đúng không?”

Úc Thần nhếch môi, nghiêm túc hỏi: “Cậu phát hiện bí mật này từ bao giờ đấy?”

Khấu Lâm cười cười, “Bao giờ tôi tặng cậu núm vú cao su để cậu đỡ nhét đồ lung tung vào miệng nhai.”

“Chỉ nhận đồ làm bằng vàng thôi nhé.” Úc Thần nói.

“Em bé như cậu mà cũng có yêu cầu cao nhì.” Khấu Lâm chỉ nhai hai miếng cơm rồi thôi.

Đến lúc trên bàn cũng chẳng còn nhiều đồ ăn nữa An Vi Vi mới bung đồ ăn tới.

Khấu Lâm hỏi cô ấy, “Sao giờ cậu mới đến?”

An Vi Vi nghe vậy là lại giận, “Lúc này một cô bạn học cùng lớp cứ đòi lại đây ăn cơm với tôi, phiền chết đi được, mất thời gian đuổi cô bạn đấy đi nên mới ăn muộn đây.”

Khấu Lâm nhắc chai nước trên bàn lên uống, “Thích thì cứ để ăn chung thôi.”

An Vi Vi nhìn cậu ta chằm chằm hai giây: “Ai mà chả biết cô bạn đấy có ý gì? Đảm bảo là muốn lại gần Úc Thần chứ sao.”

Khấu Lâm cười, “Dù sao cũng không phải người ta vừa ý mình mà, cậu lo gì chứ?”

An Vi Vi tức giận cười lạnh với Khấu Lâm, cô chỉ vào ngực nói: “Tôi, Vivian đây, là người có thân phận nhé, đòi trước cô ta cứu thế giới chắc? Thế mà lại mơ tưởng để tôi bắc cầu thay cô ta à?”

Úc Thần vô cùng đồng ý, “Đúng thế, với thân phận của cậu thì không thích hợp làm những chuyện như vậy đâu.”

An Vi Vi cười nhẹ với anh, “Đương nhiên, nếu người đấy là A Thần thì tôi rất bằng lòng vì cậu mà tạo ra một cây cầu hình vòm dẫn đến hạnh phúc, đảm bảo là chắc hơn cả cầu Triệu Châu.”

Úc Thần cảm ly giấy bị mình cắn tới thê thâm mà mời cô ấy.

Khấu Lâm búng tay, “Cậu đừng cười bừa bãi thế với cậu ta được không?”

An Vi Vi liếc Khấu Lâm, “Cậu mới cười bừa bãi.”

Nhà ăn rất ồn, Úc Thần ở đó một lát bèn bê đồ của mình đứng dậy: “Hai người cứ ngồi đi, tôi về lớp đây.”

An Vi Vi vẫy tay với anh, “Đi đường cẩn thận.”

Khấu Lâm cũng làm bộ làm tịch theo anh, “Nếu thế thì mình cũng đi đây.”

An Vi Vi tặng cậu một ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Khấu Lâm mới đứng dậy đã lại ngồi xuống, chờ Úc Thần đi xa mới nắm lấy tay An Vi Vi, cậu ta hỏi: “Cậu nói thật đi, mình có vị trí gì trong lòng cậu thế hả?”

An Vi Vi gấp một cọng hành lên rồi cười ngọt ngào với cậu.

“...”

Lúc Úc Thần về phòng thì cũng là khi Lệnh Từ đang lau bảng, anh lại gần giờ tay ra, “Đưa đây, để tôi giúp cậu.”

Cô quay lại liếc anh, “Không cần, tôi tự làm được.”

“Bảng cao lắm.”

“Tôi tự kê ghế được mà.”

Úc Thần cũng không ép cô, anh từ từ lùi lại cạnh phía bục giảng, khây khẩy phần viết rồi thuận miệng hỏi: “Tan học cậu có ra đây nữa không?”

Lúc đầu Lệnh Từ cũng không hiểu ý anh, nghĩ ngợi một lát mới nhận ra anh đang hỏi mình có đến phòng luyện múa sau giờ học không, “Hôm nay tôi trực nhật, không có thời gian.”

Anh vờ ngón tay dính bụi phấn, hỏi tiếp: “Ngày mai thì sao?”

Cô im lặng một lát mới đáp lời anh, “Ừm.”

Úc Thần đứng bên bục giảng ngắm cô bận bịu, Lệnh Từ bước về chỗ kê ghế dựa lên bục giảng rồi leo lên lau bảng, lau xong bên trái bèn bò xuống dịch ghế sang để lau bên phải, lau bảng xong lại kê ghế về chỗ cũ, cuối cùng là đầu cô đầy bụi phấn.

Sau đó cô lại vào toilet rửa tay sạch sẽ, xong xuôi bèn chạy ra ngoài hành lang tháo dây buộc tóc ra để phui hết bụi phấn trên đầu, đuôi tóc Lệnh Từ rũ xuống chính tề, do gió ngoài cửa sổ ủa tới mà bay phấp phới.

Anh không có khái niệm gì về chiều dài của mái tóc con gái, tóc An Vi Vi dài quá vai, anh không thấy nó ngắn, nhưng nếu so với Lệnh Từ thì tóc của An Vi Vi cũng không coi là dài được.

Úc Thần đoán được, tóc cô đại khái mất mười lăm centimet nữa là dài tới eo, đuôi tóc chính tề đến cứng nhắc.

Trong hồi ức nhạt nhòa của anh, cũng đã từng có một người phụ nữ có mái tóc dài như thế, đó là chút ít hình ảnh trong quá khứ vẫn còn làm anh lưu luyến.

Úc Thần cứ mãi đứng chỗ bục giảng, anh dõi mắt ra góc ngoài hành lang, chẳng biết đang nghĩ gì, nét cô đơn trên gương mặt anh vụt tắt khi Lệnh Từ quay lại.

Nhưng cô đã nhìn thấy.

—

Buổi chiều lúc tan học, Lệnh Từ quét tước vệ sinh còn Úc Thần ngồi tại chỗ chơi game, Khương Lê quét ở tổ bên cạnh, vừa quét vừa lên nhìn người chơi game, kéo chậm tiến độ công việc vô cùng nghiêm trọng.

Lệnh Từ đã quét xong hai tổ, đến lúc quét bàn Úc Thần, cô nói: “Úc Thần, cậu ra ngoài trước được không?”

Úc Thần “Hả?” một tiếng rồi ngoan ngoãn bước ra ngoài...

Thế nhưng anh mới ra đến cửa lớp đã thấy một người đang ngó dáo dác vào trong, Úc Thần cười... Cao Học Nhai vừa thấy anh là đã nhớ đến hai lần bị anh thít cổ không thể trốn nổi, vừa thâm vừa sợ, cậu ta quay đầu định chạy.

Úc Thần nhanh tay túm lấy cổ áo Cao Học Nhai, anh lôi cậu ta lại gần mình rồi cười: “Chạy gì đấy? Hở? Anh đây cũng không ăn thịt chú đâu nhé?”

Cao Học Nhai xì một tiếng: “Mày có mà dám!”

Úc Thần liếc vào trong lớp xem mình có làm ồn đến bên trong không, sau khi đã chắc là trong lớp không nghe thấy mới lôi cổ Cao Học Nhai ra xa.

Cậu ta giãy giụa: “Có ngon thì thả ông mày ra!”

Úc Thần lười biếng đáp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?” Cao Học Nhai thất thểu bước theo sau, “Ông đây có mười mấy người anh em, mày phải cẩn thận vào! Không chừng ngày nào đó...”

“Mấy tên gà con ở tiệm văn phòng phẩm lúc trước ấy à?” Úc Thần chân dài nên đi rất nhanh.

“Mày mới là gà con!” Cao Học Nhai ra sức giãy giụa, “Buông tao ra! Tao muốn gặp Lệnh Từ! Mày dựa vào đâu mà không cho tao thấy cô ấy!”

“Gọi đàn chị đi,” Úc Thần thả Cao Học Nhai ra rồi đẩy cậu ta về phía trước, anh hỏi: “Có kẹo không?”

“Ai mà có cái thứ chỉ dành cho con gái đấy chứ?” Cao Học Nhai kéo kéo đồng phục nát như của mình.

“Anh có đấy.” Úc Thần mò túi quần, quả nhiên lấy ra hai viên kẹo bạc hà, anh đưa cho cậu ta, “Ăn kẹo rồi ngoan ngoãn về nhà đi.”

“Mày dỗ trẻ con à!” Cao Học Nhai hất tay ra, cũng may Úc Thần nhanh nhẹn tránh ra chỗ khác, cậu ta vung tay vào khoảng không nên hơi chật vật, thế là thẹn quá thành giận, “M* nó cuối cùng là mày muốn sao?”

Úc Thần dựa lưng vào tường, nụ cười của anh nhạt dần, “Đừng làm phiền cô ấy.”

Cao Học Nhai nghe xong những lời này cũng không giận nữa, cậu ta nghiêm túc nói: “Để tao nói cho mày biết, tao thật sự thích cô ấy.”

Úc Thần im lặng.

Cao Học Nhai dừng cảm nhướn mày với anh, trong lúc căng thẳng không hiểu sao lại thông minh đột xuất, cậu ta nheo mắt, “Đừng nói là mày sợ nhé?”

Úc Thần: “...”

Cao Học Nhai hớn hờ cười, “Mày không có tự tin vậy cơ à? Mà cũng đúng thôi, tao cũng chẳng kém cạnh mày, về ngoài cũng được, nhà còn có tí tiền, mày thì sao, chỉ được cái cao hơn tao thôi.”

Úc Thần nhướn mày, “Chú thích làm gì thì làm, kể cả cô ấy thích chú một chút thôi thì cũng coi như anh đây thua.”

“Mày nói đấy nhé!”

“Ừ.”

“Nhưng tao có một điều kiện.”

“Nói đi.”

Cao Học Nhai xoa cổ, nói: “Sau này đừng có thít cổ tao nữa!!”

Úc Thần cười cợt, anh vừa bước về phía lớp học vừa đáp, “Để anh đây nghĩ xem đã.”

Sau khi phòng học đã quét tước sạch sẽ Úc Thần vẫn chưa vào, Lệnh Từ ngơ ngác nhìn về phía cửa lớp một lát, đến tận khi Khương Lê giục già cô mới nhanh chóng dọn đồ đi về. Cửa chưa khóa, trong lớp còn có bạn học đang làm bài. Hai cô gái cùng nhau lên xe buýt. Lệnh Từ vừa ngồi xuống đã thấy Úc Thần vội vã lên xe, anh quẹt thẻ học sinh xong bèn đi về phía này rồi ngồi sau họ. Khương Lê âm thầm cầm tay cô, cô ấy thò lại gần, thì thào: “Hôm nay tớ mới biết Úc Thần cũng đi đường này về, tiếc thật, bình thường tớ phải về nhà chung với bạn trai.” Lệnh Từ không dám nói bình thường lúc về anh hay ngồi cạnh mình để tránh sóng to gió lớn. Nhà Khương Lê gần trường, mới được nửa đường đã xuống xe, sau khi xuống xe cô ấy còn có thâm ý mà chọc chọc eo Lệnh Từ, ý bảo cô mau nắm chắc cơ hội, nước chảy thành sông là nước chảy thành sông đó! Lệnh Từ tiếp tục già chết...

Sau khi Khương Lê xuống xe, xe mới lần bánh thì Úc Thần đã đứng dậy ngồi xuống cạnh cô. Động cơ của anh rất rõ ràng, tuy Lệnh Từ không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng mà... Cũng xem hai bộ phim thần tượng rồi đấy chứ...

Cô ôm chặt cặp sách nhìn ra ngoài cửa.

Úc Thần sờ túi, anh giơ tay đến trước mặt cô, nói: “Tôi có hai viên kẹo.” Tìm cách bắt chuyện thôi.

Trên tay anh là hai viên kẹo bạc hà xanh xanh, Lệnh Từ liếc rồi nói: “Tôi không ăn kẹo.”

“Ăn ngon mà, cậu thử xem.” Anh kiên trì đáp.

“Chủ hiệu sách Sơn Nguyệt,” Cô nhìn về phía anh, “Là gì của cậu?”

Anh đánh bó tay xuống rồi bóc vỏ, nhét kẹo bạc hà vào miệng, “Cậu tôi.”

Cô hiểu ra bèn gạt đầu, tiếp tục quay ra nhìn cửa sổ xe.

Đến tận lúc Lệnh Từ xuống xe anh mới nhét viên kẹo còn lại vào tay cô, anh nói cậu thử đi, ăn ngon thật đấy.

Sau khi Lệnh Từ xuống xe thì Úc Thần cũng xuống theo, anh ra đường cái bắt xe quay về.

Anh vừa về bèn quẹo vào hiệu sách, Úc Thần nói với người đứng ở quầy: “Cháu có chuyện muốn hỏi.”

Tần Việt thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên, chỉ chậm chạp đáp lời: “Nói chuyện với ai đấy?”

“Cậu à.”

“Ồ, hỏi đi.”

Úc Thần nghĩ ngợi một lát bèn sắp xếp lại từ ngữ, “Phải làm sao mới có thể khiến con gái tin tưởng một người con trai?”

Lúc này Tần Việt mới nhả nhận ngẩng đầu lên, chú u ám nhìn anh một lát, nói: “Tốt với cô ấy, càng tốt thì người ta càng tin cháu.”

“Thật á?” Úc Thần không chắc lắm

“Đây là biện pháp an toàn nhất rồi, kinh nghiệm nửa đời cậu đấy, đảm bảo chuẩn,” Tần Việt cười, “Đương nhiên là nếu đứa nào đẹp trai thì sẽ đỡ nhọc hơn.”

Úc Thần như nghĩ ngợi gì, “Với cô ấy thì chưa chắc.”

Lúc này Tần Việt mới tỉnh ngộ, chú tức đến nổi quăng sách sang một bên, “Thằng nhóc này, có phải bay đi lừa tình con gái nhà người ta không hả?”

Úc Thần không thèm để ý đến chú mà cứ thế lên lầu vào phòng.

Tần Việt mắng theo: “Tên nhóc chết tiệt, chỉ biết qua cầu rút ván là giỏi!”

==

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Làm cá dưới biển

Ngày đó Úc Thần nói với cô, rằng “cho tôi xem lại lần nữa nhé?”

Lệnh Từ nghĩ ngợi rất lâu, hình như anh chỉ từng nhìn lên cô thay đồ trong phòng luyện múa thôi thì phải?

Nghĩ lại thì cái chuyện này làm cô sợ hết cả hồn.

Lúc tan học Úc Thần đứng ngoài phòng học chờ cô ra, anh dựa lưng vào hành lang ngoài cửa sổ, hai tay chống lên bệ cửa còn ánh mắt cứ thế nhìn lên vách tường từ tầng một, tầng hai, tầng ba... Vượt qua tầng cao nhất là không trung xanh thẫm thẫm, bầu trời xanh ngắt và vách tường như bị chia ra thành hai thể giới riêng biệt.

Trong lúc hoảng hốt, anh cảm giác như mình sắp ngã xuống, nhưng sợ hơn là anh lại chẳng có lấy chút cảm giác chống cự nào, khi anh tưởng rằng mình sẽ nghe theo tự nhiên thì có người kéo anh trở lại... Từ đây, trong thế giới của anh cuối cùng cũng xuất hiện lựa chọn thứ ba.

Không còn bản khoán giữa chết và tồn tại, mà là muốn sống.

Kéo anh lại với sự sống, em phải phụ trách.

Trái tim Lệnh Từ vẫn còn đập thật nhanh sau khi buông Úc Thần ra, trong giờ phút ấy cô còn tưởng anh sẽ ngã xuống. Là một học sinh ngoan ngoãn tuân thủ kỉ luật, cô vô cùng không đồng ý với hành vi vi phạm nội quy này của anh, “Nguy hiểm lắm đấy.”

Úc Thần sững sốt một lát lâu mới hoàn hồn, anh thấy vẻ mặt của cô rất nghiêm túc nên cũng trịnh trọng đáp, “Đảm bảo không có lần sau.”

Vài giây sau Lệnh Từ nhìn anh chăm chăm, ánh mắt đăm đăm ấy của cô khiến trái tim Úc Thần ngứa ngáy như bị mèo cào.

Anh cười, “Về mặt của cậu là sao đấy?”

Cô hỏi: “Cậu muốn xem cái gì cơ?”

Úc Thần nghiền ngẫm những lời này của cô một lát, nhờ vào tư duy hơn người mà anh lập tức nhận ra hoài nghi của cô, anh nói: “Chuyện tôi thấy cậu thay đồ lần trước là ngoài ý muốn thật mà, tôi không biết cậu sẽ đến đây, với cả cái phòng nó...”

“Tôi biết rồi,” Lệnh Từ ngắt lời anh, “Ý tôi là, cậu có hứng với múa ba lê à?”

“Bồi dưỡng tình cảm dành cho nghệ thuật là được lợi cả đời đấy.” Anh cười với cô, “Cậu thấy sao?”

“Chẳng thấy sao cả.” Cô ôm cặp đi mất.

Quả thực không kẻ nào dám bén mảng lại làm loạn chỗ nhà văn hóa cũ nữa, cả tòa nhà vẫn cứ âm u như cũ, hành lang hẹp và tối, được thêm cả tiếng “kêu kệt” mỗi khi bước lên lầu thành ra chỗ này chỉ còn thiếu mỗi con quỷ nhào ra dọa mọi người là đủ combo kinh dị rồi.

Trước khi bước vào phòng luyện múa, Lệnh Từ đột nhiên quay lại nhắc anh, “Tôi thay đồ đây.”

Anh lại tỏ ra quân tử cực kì, “Ừ, để tôi trông cửa cho.”

Sau khi đóng cửa lại, Lệnh Từ kéo màn lên rồi đợi một lúc lâu, cô chắc chắn anh sẽ không liều lĩnh mà xông vào mới bắt đầu cởi áo trên ra.

Úc Thần chỉ đứng ở cạnh cửa nhưng tim đập lên liên hồi, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, anh thò tay vào túi lấy hộp kẹo ra, mở nắp rồi lấy mấy viên nhét vào miệng. . .

Điện thoại reo lên một hồi anh mới nghe thấy, người gọi tới là Khấu Lâm.

Khấu Lâm nói: “Đang làm gì đấy? Nghe một cuộc điện thoại thôi mà có vẻ vất vả quá nhỉ?”

“Bồi dưỡng tình cảm.” Đầu lưỡi anh quẹt qua hàm răng.

“Bồi dưỡng cái khi gió.” Khấu Lâm liếc Cao Học Nhai ngồi trước mặt mình, nói: “Chỗ cậu bao giờ mới xong?”

Úc Thần liếc cánh cửa còn đang đóng chặt, “Không biết.”

Khấu Lâm cong lưng hỏi nhò: “Tôi đâu thể nào nhìn tên nhãi này suốt đúng không? Cho cái thời gian cụ thể xem nào.”

“Mười mấy phút thôi.”

“Mười lăm?” Khấu Lâm tính nhẩm.

“Hai mươi phút.” Úc Thần sửa đúng.

“Đậu má!” Khấu Lâm cười mắng: “Ba mươi phút là tôi thôi xong một phòng toàn bóng bay cho cậu được rồi đấy.”

“Cậu hứng thú thế thì tôi cũng không ngăn cản đâu.” Úc Thần nói.

“Anh Thần à,” Khấu Lâm đột nhiên nghiêm túc nói: “Đề tôi nhìn chăm chăm thẳng em họ hàng xa cả năm trăm dặm tận ba mươi phút, dù sao cậu cũng phải cho tôi biết cách giết thời gian chứ?”

“Hai thằng đàn ông ở chung một chỗ mà không có gì làm à?”

“Thế thì tôi phải cẩn thận hơn mới được.”

Úc Thần không thêm lời nhại với cậu ta nữa, anh vừa mới ngắt máy thì điện thoại lại reo lên, lần này là Tần Việt, nguyên nhân gọi không ngờ là để anh về nhà sớm, Úc Thần nghi ngờ hỏi, “Lý do?”

Tần Việt ở đầu dây bên kia tức đến nổi mắng anh, “Cậu ruột mảy bảo mảy về sớm mà còn đòi lý do à, nhảm không thể tả! Đúng là nuôi phí công!”

“Không nói thì thôi ạ.” Anh đang định ngắt máy.

“Úc Thần,” Tần Việt gọi anh lại, nói: “Mẹ cháu tới.”

“...”

Úc Thần ngắt máy.

Tần Việt gọi lại thì không ai nghe máy, mà chú cũng đoán được chuyện sẽ thế này từ sớm rồi bèn bực bội ném điện thoại lên bàn, nói với người phụ nữ đứng trước quầy: “Đừng đợi, nó không muốn gặp chị đâu.”

Úc Thần ngồi ngoài phòng luyện múa hơn một tiếng, cho đến khi không trung xanh thắm bị hoàng hôn nhuộm lên sắc đỏ lênh láng, cuối hành lang âm u như một cái động không đáy, cánh cửa sau lưng anh đóng chặt lại từ đầu cho tới cuối.

Lúc Lệnh Từ bước ra anh vẫn ngồi ở cạnh cửa không nhúc nhích, cơ hồ sắp hòa thành một với ánh tà dương —— “Úc Thần?”

Anh giật mình ngồi dậy, “Múa xong rồi à?”

Cô đứng yên nhìn anh một lát, nhưng cuối cùng cũng chẳng hỏi gì mà chỉ gạt đầu, “Đi thôi.”

Lúc ngồi trên xe anh không nói một lời, thậm chí còn không cầm điện thoại chơi game Tetris như lúc trước mà cứ ngo ngắc nhìn về phía đằng trước, Lệnh Từ không nhìn được bèn quay lại liếc anh vài lần, thầm đoán có lẽ là tâm trạng anh chắc không được tốt.

Vào lúc cô định xuống xe anh lại đột nhiên túm lấy quai cặp Lệnh Từ, cô quay đầu lại nghi hoặc nhìn anh, còn Úc Thần vẫn chỉ im lặng, mãi đến khi cửa xe đóng lại, xe tiếp tục lăn bánh.

Cô đã lỡ mất thời gian xuống xe.

Anh tỏ ra có chấp một cách xấu tính, cứ thế nắm chặt quai cặp của cô, cứ thế để cô lỡ hết trạm này đến trạm khác.

Lệnh Từ không biết sự kiên nhẫn cô dành cho anh đến từ đâu, cô thấy cửa xe mở ra, ngừng lại, sau cùng sắc trời hoàn toàn bị nhấn chìm trong màn đêm anh mới vui vẻ trở lại, vừa ngoan ngoãn theo cô quay về vừa chơi game Tetris. . .

Lúc Lệnh Từ về đến nhà đã là hơn bảy giờ, khi Chu Hòa Nghi gọi điện thoại cho cô cũng đúng lúc cô đang trên đường quay về, mới từ xa đã thấy mẹ đứng ngoài cửa sắt chờ mình, bà bọc áo choàng, đi đi lại lại.

Cô chậm chậm chạy tới, “Mẹ ơ?”

Chu Hòa Nghi thấy cô không có việc gì mới thờ phào nhẹ nhõm, bà nhìn không được bèn trách cứ hai câu, “Sao con về trễ vậy? Còn không biết gọi điện thoại về nhà nữa.”

“Lúc luyện múa con nhập tâm quá ạ.” Về mặt cô không được tự nhiên lắm vì không giỏi nói dối, cũng may trời tối đen nên Chu Hòa Nghi không nhìn thấy.

“Được rồi vào nhà đi, ba con lo đến nỗi ăn cơm cũng không vô, đang đi đi lại lại khắp nhà kia.” Chu Hòa Nghi cầm lấy cặp của cô, lúc lỏi Lệnh Từ vào nhà bà hỏi: “Ăn cơm trước hay

tắm rửa trước?”

“Tắm ă, lúc mưa ra nhiều mồ hôi quá.”

Khi Lệnh Từ tắm rửa xong về phòng thì thấy một viên kẹo bạc hà màu xanh mơn mơn được bọc bằng giấy gói trong suốt, là kiểu kẹo rất phổ biến, nhưng đúng là cô không thích ăn kẹo cho lắm.

Chu Hòa Nghi ở tầng dưới gọi cô xuống ăn cơm, Lệnh Từ vội vàng đáp lời, cô cầm viên kẹo ném vào thùng rác, mới loẹt quẹt bước được hai bước đã quay lại nhặt viên kẹo lên để vào chỗ cũ.

Chu Hòa Nghi mức canh cho cô, bà cười: “Lúc này con không về làm ba con tưởng là con bị tên nhãi nào bắt cóc nên mới quên về nhà, giận đến nỗi chạy loạn khắp nhà, uống nước được ngụm nào là lại nấc ngụm đấy.”

Tô Bách xấu hổ: “Cái gì mà giận đến nỗi chạy loạn khắp nhà cơ? Anh lo cho con thôi mà? Anh là giáo viên, có kiểu học sinh nào anh chưa gặp phải đâu? Lớp anh có mấy cô gái bị tui nhãi con kia lừa cho, đi học hôm vía toàn vất ngược cành cây.”

“Học trò anh là sinh viên, học sinh cấp ba ngoan hơn nhiều, trường cũng nghiêm khắc nữa.”

“Có mấy đứa cấp ba ý vào việc mình còn là vị thành niên mới nghịch đấy!”

Lệnh Từ im lặng không hề rặng, cô thấy chột dạ kinh khủng.

Giờ nghĩ lại thì, lúc này đúng là cô bị bắt cóc, đã thế còn bị lôi đi khắp nơi mà...

Điện thoại của Úc Thần vẫn không gọi được, Tần Việt hơi lo bèn gọi cho Khấu Lâm.

Khấu Lâm vừa mới đuổi được Cao Học Nhai đi thì lại thấy số Tần Việt nhấp nháy trên màn hình, suýt nữa đã shock ngay tại chỗ, “Alo, chú Việt ă?”

Tần Việt vừa nghe thấy giọng cậu đã hỏi: “Úc Thần có ở chỗ cháu không?”

“Không ă.”

“Không ở chỗ cháu mà sao cả điện thoại cũng không gọi được không biết?”

“À, cậu ta bảo đi bồi dưỡng tình cảm ă.”

“Bồi dưỡng tình cảm gì cơ?” Tần Việt cau mày, “Nói chuyện đàng hoàng vào xem nào!”

Khấu Lâm sợ hết hồn, “Chú Việt, chú câu với cháu làm gì? Cậu ta đi bồi dưỡng tình cảm thật mà, nhưng bồi dưỡng kiểu gì ở đâu thì cháu cũng chịu.”

Tần Việt càng thấy mệt, “Thế nó đi đâu mà bồi dưỡng lâu thế nhỉ?”

“Sao cháu biết được.”

“Chú còn trông cậy xem mày biết cái gì được nữa?”

“Không phải mà, cháu không biết thật đấy, cậu ta chẳng nói gì cả.”

“...”

Tần Việt ngồi chờ ở hiệu sách rõ lâu, tới tận lúc trời đã tối mới thấy Úc Thần chậm chạp về nhà, anh mặc áo ngắn tay, tay ôm áo khoác đồng phục tay xách cặp.

Úc Thần vừa nhìn thấy vẻ mặt quái gờ của chú bèn nói: “Gió to lắm, cậu cẩn thận thấp khớp.”

“Mày mới thấp khớp!” Tần Việt cười lạnh, “Nghe nói đi bồi dưỡng tình cảm ă?”

“Vâng.” Lúc này Úc Thần kéo Lệnh Từ lẫn lộn chung với mình một lát nên quả thực dễ chịu hơn nhiều, anh còn cười được, “Cậu, nhà mình còn cơm thừa không?”

Tần Việt tiếp tục cười lạnh, “Đã bồi dưỡng tình cảm rồi mà vẫn còn cần ăn cơm ă?”

Úc Thần lại cười, “Bồi dưỡng tình cảm chứ có phải tiên khí đâu ă, đương nhiên cần ăn cơm rồi, cậu già rồi, cứ giận nữa là có nếp nhăn đấy, yên tâm đi, đọc tí Đại Bi Chú gì đó cũng có thể tu tâm dưỡng tính được.”

“Cậu mày mới ba mươi mấy, già gì mà già?”

“Đúng, cậu còn là một đóa hoa non mơn mơn kia.”

“Đừng có mà đánh trống lảng.” Tần Việt đột nhiên tỏ ra nghiêm túc, “Cháu không thể không chịu gặp chị ấy cả đời được.”

“Cả đời gì chứ? Cháu còn chưa tốt nghiệp cấp ba đâu.” Úc Thần vừa bước vào hiệu sách vừa nói: “Mà lại lỡ như cháu gặp bà ấy, đột nhiên mềm lòng đi theo người ta thì sau này ai đường lão cho cậu được.”

Tần Việt bước vào phòng trong để làm nóng đồ ăn cho Úc Thần, “Tên nhãi nhà mi vô tâm như thế, sao mà dễ dàng mềm lòng được.”

Úc Thần dựa lưng vào quầy sách, anh chỉ cười.

Xuyên qua cánh cửa kia là một căn phòng bếp, diện tích rất lớn, lúc trước căn nhà này thực ra là hai căn riêng biệt, phòng khách được sửa thành hiệu sách, diện tích cũng tạm, chẳng qua sách nhiều nên nhìn có vẻ hơi chật chội.

Phòng Úc Thần không ở chỗ này, anh ngủ trên tầng hai, còn thang thì ở phía ngoài hiệu sách, đi thẳng rồi rẽ một đường dài, cửa phòng trộm khép hờ, bên phải phía trong là huyền quan, tiếp nữa mới là cửa phòng.

Sáng sớm hôm sau đi học, Lệnh Từ cứ nhìn thấy Úc Thần là lại nhớ đến những lời đêm qua ba mình nói, thế là cô lại thấy đuối lý, đã thế không hiểu sao còn sinh ra cảm giác tiếp tục tiếp xúc với anh là có lỗi với mẹ cha, nên cô không muốn phản ứng anh chút nào, phải nói là cực kì lạnh lùng, khiến Úc Thần chẳng hiểu ra sao.

Anh chờ cô đi toilet về xong bèn túm lấy cánh tay Lệnh Từ: “Tôi khiến cậu không vui à?”

Úc Thần hành động đột ngột như vậy làm cô giật hết cả mình, xung quanh rất nhiều người, cô vội vàng rút tay lại, “Không phải, cậu đừng làm thế.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Làm cá dưới biển

Úc Thần hăm hực đút tay vào trong túi, anh thấy phản ứng đầy của Lệnh Từ thì lập tức tỉnh táo suy nghĩ xem lúc này mình làm gì mà lại khiến cô giật mình, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có một câu “Tôi khiến cậu không vui à?” kia giọng hơi cao thôi.

Anh cố gắng thả lỏng bản thân, theo thói quen mà tìm chỗ để dựa lưng vào, “Tôi chỉ định hỏi là có phải hôm qua...”

“Không phải, cậu đừng đoán mò.”

“Lạt mềm buộc chặt chẳng.” Khẩu Lâm thò tay vào túi quần Úc Thần, “Con gái đều thích chiều này mà.”

“Làm gì đấy?” Úc Thần nhìn cái tay đang “quấy rối tình dục” mình.

“Tôi nhớ bình thường cậu hay mang đồ ăn vặt gì đấy cơ mà,” Khẩu Lâm sờ xong bên này bèn định đổi sang bên kia, “Giữa trưa nay tôi ăn phải tôi ở nhà ăn, đến giờ còn mùi đấy.”

“Chỗ này.” Úc Thần lấy hộp kẹo bằng thiếc ra ném cho cậu ta, “Này cậu nói gì cơ? Lạt mềm buộc chặt á?”

Không mấy người dám lên tầng ba nhà văn hóa cũ nhưng Úc Thần lại rất thích tới đây ngồi một lát, yên tĩnh.

Nhất là giờ nghỉ trưa.

“A, Vi Vi thích chơi trò này với tôi lắm.” Khẩu Lâm đồ non nửa kẹo trong hộp ra, cậu ta ném hết vào miệng nhai nhai, nhai một hồi đột nhiên có cảm giác mát lạnh xộc thẳng xuống từ đường hô hấp, dễ chịu đến nổi trào nước mắt, “Móa... Kẹo cậu vị mù tạt chặc...”

“Tiếng Nhặt của mù tạt là gì?” Úc Thần đột nhiên hỏi.

Khẩu Lâm thấy cay đến nổi đầu óc cũng chết máy, cậu ta nghĩ ngợi thật lâu mới nói: “Wasabi à?”

Úc Thần cười nhạt: “Wa, sabi.”

Khẩu Lâm tròn tròn đôi mắt đỏ hoe, không còn sức để mà phản kích...

Nhân lúc nghỉ trưa Lệnh Từ lật mấy tạp chí văn học xem có thể tìm được linh cảm cho đề văn “cánh hoa bên cuốn hoa” không, đến bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra hướng viết, buồn đến nỗi chỉ biết cắn móng tay.

Trong lớp cũng không chỉ có mình cô buồn, ngay cả đại biểu ngữ văn có nickname là nữ tú tài cũng tỏ ra buồn bực, chỉ lo không giữ nổi địa vị nữ tú tài của mình nữa.

Lệnh Từ lại gần định tìm nữ tú tài thảo luận xem hướng viết thế nào, nhưng mới tới đã bị cô ấy thuận tay kéo đi giúp việc, cả hai cùng nhau bê sách bài tập vào văn phòng, cô ấy đưa cho Lệnh Từ một ít, còn chính bản thân thì ôm một chồng sách khác.

Đúng lúc hai người xuống lầu thì Úc Thần và Khẩu Lâm cũng đang bước lên.

Ánh mắt của cô xẹt qua gương mặt anh, gần như không thèm nhìn Úc Thần, còn anh lại nhìn cô chăm chăm vài giây mới u ám đi mắt.

Khẩu Lâm thấy hành động như có như không của họ thì chẳng khác nào được thưởng thức một pha quay chậm đầy mãn nhãn, tuy rằng không có lời thoại nào nhưng nội dung thật phong phú lắm sao, đến thế này rồi mà còn không có vấn đề gì thì quái lắm.

Sau khi xuống dưới, nữ tú tài hỏi cô: “Này cậu nhìn thấy mặt Úc Thần không? Cậu ta giận à? Không biết là bị ai chọc nữa, tôi thấy bình thường cậu ta nói chuyện hay cười trông hiền lắm, không ngờ lúc giận trông đáng sợ thế.”

Lệnh Từ im lặng, không biết phải trả lời cô ấy thế nào.

“Cậu nói xem nam sinh mà tính tình như thế có phải hơi cực đoan không? Lúc vui thì hiền ời là hiền, còn lúc không vui trông sợ chết khiếp.” Nữ tú tài dường như sinh ra cảm giác tiếc nuối khi ảo ảnh nào đó của cô ấy với Úc Thần tan mất tăm.

“Tôi cảm thấy cậu ta cũng tốt mà.” Trong ấn tượng của cô, lúc nào anh cũng hiền lành thì phải.

“Thật à?” Cô ấy hỏi thử: “Cậu với cậu ta thân lắm à?”

“Không.” Đột nhiên Lệnh Từ không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Nhưng mà nữ tú tài có vẻ rất hứng thú, “Cậu có biết lớp trưởng lớp mình thích cậu ta không?”

Cô nói: “Không rõ lắm.”

Nữ tú tài cảm khái một câu rất quái dị, “Chẳng có việc gì cũng thích gọi tên cậu ta, rõ thế còn gì.”

Lệnh Từ không đáp lời nữa, cô chỉ muốn kết thúc đề tài này ngay lập tức.

Nhưng nữ tú tài đã không dừng nổi nữa rồi, “Tôi thấy hình như cậu ta chẳng có hứng thú gì với lớp trưởng cả, nữ sinh duy nhất tương đối thân thiết với cậu ta là cái cô An Vi Vi kia đấy, cái người cực kì xinh đẹp đó, cậu đã từng gặp chưa?”

Cô gật đầu “ừ” một tiếng.

Cũng may là đã đến văn phòng rồi.

Lệnh Từ nhanh chân bước vào văn phòng, cô tới chỗ bàn làm việc của lão Trương. Lão Trương còn đang uống trà đọc báo, nữ tú tài thân là đại biểu ngữ văn còn phải báo cáo chuyện bài tập với ông, Lệnh Từ lấy tờ còn phải viết văn bèn chuẩn về lớp trước.

Thật ra sau khi cô về lớp rồi vẫn chưa nghĩ ra nên viết văn thể nào cả, chỉ biết cầm bút ngơ ngác nhìn cuốn sách tập làm văn.

Đến tận khi có người ngồi xuống ghế đằng trước, nghiêng người nhìn cô.

Lệnh Từ giương mắt lên nhìn rồi ngồi dậy.

Úc Thần nói: “Cậu cảm thấy cái hướng “danh dự” thế nào? Trần Dương nói cánh hoa rơi xuống nhưng vẫn giữ trọn vẻ tươi tắn, cuống hoa sừng sững thì là danh dự, tuy cánh hoa rụng nhưng danh dự không mất.”

Thật ra hôm đó Trần Dương nói cánh hoa đã rơi xuống mới là danh dự, tuy sa đoạ nhưng vẫn tươi tắn như cũ.

Lệnh Từ hơi chần chờ, “Nhưng đây là thứ cậu ta nghĩ ra mà, tôi không dùng được.”

Úc Thần cười, “Tất nhiên là cậu dùng được rồi, từ xưa đến nay, từ trong nước đến ngoài nước, văn thơ tán tụng danh dự nhiều lắm, mà lại tôi cũng có bảo cậu sao chép bài viết của Trần Dương đâu, chỉ cho cậu tham khảo hướng viết thôi.”

Cô nghĩ ngợi một lát bèn gật đầu.

“Hai người nói chuyện gì đấy?” Diêu Yếu bước tới, nhìn hai người chòng chọc.

“Viết văn.” Úc Thần đứng dậy bước về chỗ.

Diêu Yếu nghi ngờ nhìn bóng anh chằm chằm, sau đó nhìn về phía cuốn tập làm văn trên bàn, “Sao chưa viết gì vậy?”

Lệnh Từ cầm bút nói: “Giờ viết đây.”

Diêu Yếu đứng đây một lát, tự thấy không thú vị bèn đi mất.

Khương Lê đang úp mặt xuống bàn ngủ đột nhiên ngồi dậy bỏ qua, cô ấy nở một nụ cười vô cùng thâm trầm, “Tớ nghe thấy hết rồi nhé.”

Lệnh Từ bình thản nhìn lại cô ấy, “Hả?”

Khương Lê gổi đầu lên tay cô, “Cậu cảm thấy cái hướng “danh dự” thế nào? Tuy cánh hoa rụng nhưng danh dự không mất. Nhưng đây là thứ cậu ta nghĩ ra mà, tôi không dùng được. Tất nhiên là cậu dùng được rồi...” Giọng điệu thay đổi rất linh hoạt, có thể nói là tuyệt diệu vô cùng.

Lệnh Từ hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

Khương Lê dịch ghế lại gần cô, hỏi, “Có phải hai người...”

“Không phải.” Cô nói.

“Tớ còn chưa nói gì đâu.” Khương Lê chòng ghẹo liếc cô.

“Cái gì cũng không phải.” Cô nghiêm túc đáp.

“Tớ không tin.” Khương Lê bĩu môi.

Lệnh Từ cảm thấy nói không nổi cô ấy bèn dứt khoát giả vờ như không nghe thấy gì mà làm văn tiếp.

Khương Lê hừ hừ bên tai cô, “Trực giác của phụ nữ cho tớ biết mọi chuyện chắc chắn không đơn giản đâu, tớ nhắm mắt nghe Úc Thần nói chuyện cũng đã tưởng tượng được biểu cảm của cậu ta rồi.”

Lệnh Từ cố chấp không đáp lại.

Khương Lê dịch đầu lên vai cô, ánh mắt mờ mờ, vẻ mặt u buồn, “Úc Thần lấy lòng cậu cẩn thận đến từng câu từng chữ, bất an và chờ mong luân phiên tra tấn cậu ta, mà cậu lại lạnh lùng với Úc Thần, để người ta nghe mà đau lòng thay cậu ta, cậu——” Cô ấy ngồi dậy đẩy cô, “Quá nhân tâm!”

Lệnh Từ sợ hết cả hồn...

Cái cô nàng này, đam mê diễn quá rồi đấy!

Lệnh Từ đành phải đánh trống lảng, “Cậu đã nghĩ ra hướng viết tập làm văn chưa?”

Khương Lê âm ức bĩu môi với cô, sau đó đưa sách tập làm văn của mình cho Lệnh Từ, “Mới viết mở bài thôi.”

Cô mở ra đọc, trong đó viết:

Bạn xem nhánh hồng đó, nàng ấy trần trườg mà tới, cũng trần trườg mà đi, cơ thể mềm mại run run, không ôm ấp một cánh hoa nào theo...

...

Cũng coi như đã tả lại cảnh bắt hạnh ngày đó của bông hồng đầy sống động.

Thật ra cô cũng không cố tình tránh anh.

Cô chỉ cảm thấy không cần phải thân thiết quá làm gì, bất kể là trong cuộc sống hay học tập, hai người đều không cần tiếp xúc hay giao lưu nhiều, trong trường, trừ Khương Lê ra thì cô cũng chẳng thân thiết với bạn học nào khác.

Chỉ là cô không ngờ anh sẽ tới thảo luận hướng viết tập làm văn với mình.

Lúc tan học Lệnh Từ không đến nhà văn hóa cũ vội mà ở phòng học viết tập làm văn hơn nửa tiếng nữa, sau khi cô cho rằng đã ổn rồi mới dọn đồ rời đi, nhưng khi cô thấy anh đứng ngoài cửa lớp thì rất bất ngờ.

Anh thử lại gần cô hai bước, nói: “Tôi đi chung với cậu nhé?”

“Lúc tôi luyện múa không thích bị quấy rầy.” Cô nói xong cũng thấy mình hơi nhẫn tâm, chẳng hiểu sao lại thấy rất áy náy...

“Ồ.” Anh im lặng một lát bèn nói: “Tôi chỉ đứng ngoài chờ thôi, như ngày hôm qua ấy.”

Đại khái...

Nữ giới đã dễ mềm lòng như thế từ bẩm sinh rồi.

Mà một điểm cực ranh mãnh của chàng thiếu niên này là, anh rất biết cách tỏ ra đáng thương.

Lệnh Từ không đuổi anh đi nữa nên cũng coi như đã ngầm đồng ý.

Vào lúc cô luyện múa trong phòng thì Úc Thần ngồi trên mấy chiếc bàn sách đột trước Khấu Lâm kê chúng lại với nhau.

Cửa phòng luyện múa khép lại, bức màn cũng kéo kín đến không còn kẽ hở, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhạc cổ điển rất khẽ vọng ra từ phía trong.

Điện thoại Úc Thần reo lên, An Vi Vi gửi cho anh bức ảnh Khấu Lâm và Cao Học Nhai ngồi kề nhau làm người ta tưởng hai anh em nhà này đang trò chuyện về cuộc đời...

Anh giờ điện thoại lên chụp một bức hình hoàng hôn gửi lại cho cô ấy.

Kiến trúc từ gần đến xa so le không đồng đều, vầng hào quang đỏ tím trên nền trời như dát vàng.

An Vi Vi nhìn ảnh chụp nói: “A Thần bồi dưỡng tình cảm thật đấy à?”

Khấu Lâm liếc hình trong điện thoại của cô ấy, “Là một tấm ảnh chụp thôi mà? Cậu chưa thấy mấy hình phong cảnh cậu ta chụp bằng camera đó thôi, không nói quá đâu, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp trong tương lai chẳng sai đâu được.”

“Thật hay giả thế? Thảo nào cậu ta chụp cho tôi bức nào đẹp bức đấy.”

“Chứ sao, cậu cũng không để ý thiên phú nghệ thuật của A Thần di truyền từ ai à, ba mẹ cậu ta đều là người trong giới, quả thực là một ngôi sao đang lên trong giới nghệ thuật, mau mau quý lạy ngôi sao trong tương lai đi.”

Úc Thần không có khái niệm gì cụ thể với thứ tình cảm mang tên “thích” này, nói trắng ra là một đồng cảm xúc không ổn định, từ lần đầu tiên anh đứng cách một con phố sau màn mưa thấy cô múa qua tấm cửa pha lê sát đất, cô chỉ đơn giản là đã khơi gợi lại hồi ức xưa của anh mà thôi.

Lệnh Từ không biết anh có thể làm được gì trong một tiếng chờ cô bên ngoài, chơi game Tetris à?

Cô không chuyên tâm được như cũ nữa, lúc ép chân sẽ thất thần, động tác múa không trôi chảy, cái cảm giác phân tâm khó hiểu này làm cô hơi bực bội, rốt cuộc là ra khỏi phòng ngay cả khi chưa đủ một tiếng.

Úc Thần tắt điện thoại đi, nhảy khỏi bàn, “Nhanh thế? Mới 40 phút mà.”

Cô có bình tĩnh lại, nói: “Sau này cậu đừng chờ tôi ở đây nữa, cậu làm thế khiến tôi phân tâm lắm.”

Để phòng khi mình lại mềm lòng thêm lần nữa, cô nói xong bèn nhanh chóng chạy đi...

Khi Lệnh Từ sắp bước xuống cầu thang thì lại nghe thấy tiếng “kéo kẹt” vang lên từ chiếc thang gỗ đã cũ phía sau, chẳng mấy chốc cô đã liếc thấy bóng dáng ai đó nhanh chóng xẹt qua, tiếp đó là một tiếng “Rầm——” vang dội.

Bóng dáng đó nhảy xuống từ chỗ cao sau lưng cô, anh đáp xuống ngay trước mặt Lệnh Từ, âm thanh kia rung đến mức làm gan bàn chân cô tê dại hết cả.

Trong giây phút ấy, Lệnh Từ còn tưởng tòa nhà này sẽ cứ thế mà sập xuống ầm ầm.

...

Úc Thần chính là kiểu người như vậy, có đôi khi sẽ làm một vài chuyện làm cô sợ hết hồn hết vía.

Bây giờ đã thế, sau này cũng vậy.

Anh đứng lên nói: “Con gái các cậu đều thế hả? Cứ tí tí lại thay đổi cái xoạch?”

Lệnh Từ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Làm cá dưới biển

Lệnh Từ cho rằng lúc này anh giận thật.

Ít nhất là sau khi đã bị cô tránh như tránh tà thế rồi thì có lẽ sẽ phải chờ cô đi một quãng thời gian mới đứng.

Thật ra vốn là cô định nói rõ ràng với anh, cả hai hiểu nhau thì tốt, nhưng dường như anh không nghĩ thế thì phải...

Đến tận lúc cô ra khỏi nhà văn hóa cũ thì anh vẫn còn đứng đấy.

Lạ quá.

Lệnh Từ không biết anh nghĩ gì, rõ là không vui nhưng vẫn kiên trì đi theo cô.

...

Lệnh Từ rút phích cắm máy sấy tóc ra rồi mất tập trung mà ngồi xuống bên bàn sách, viên kẹo bạc hà kia đã lăn đến tận góc bàn, cô cầm lấy nó rồi ném vào học bàn, bắt đầu nghiêm túc làm tập làm văn.

Nhưng lúc làm văn cô vẫn sẽ thỉnh thoảng nhớ tới Úc Thần.

Nhớ đến những lời trura nay anh nói, tuy cánh hoa rụng nhưng danh dự không mất.

Thật ra anh có một khuôn mặt được dung hòa bởi cả nét Trung Quốc và phương Tây, nói tiếng Trung trôi chảy thì thôi đi, cảm giác lúc anh đọc văn xuôi rất quái lạ, lúc đi học lão Trương rất thích gọi anh lên đọc bài, nhất là mấy bài thơ cổ gì đó.

Còn nói lúc anh đọc diễn cảm thì tình cảm dạt dào lắm.

... Chứ không phải là dễ thỏa mãn thú vui xấu xa nào đó của thầy ấy ư?

Lệnh Từ cạn lời, bật cười.

“Cười gì đấy?” Chu Hòa Nghi đột nhiên xuất hiện làm cô giật cả mình.

“Mẹ...” Cô đứng dậy.

Chu Hòa Nghi để đĩa trái cây lên mặt bàn, “Nghĩ đến chuyện gì mà vui thế?”

Lệnh Từ kéo cái đĩa lại gần, cô tỏ ra rất hứng thú với cái đĩa trái cây đó, “Hôm nay đi học thầy giáo kể chuyện cười ạ.”

Chu Hòa Nghi ngồi xuống, bà cười hỏi: “Chuyện cười gì cơ?”

Cô nói mà không nghĩ ngợi gì, “Một con mèo đen cứu một con mèo trắng, vào lúc này thì mèo trắng nên nói gì với mèo đen ạ?”

Chu Hòa Nghi: “Nói cảm ơn hả?”

Lệnh Từ: “Không đâu, nó kêu, meo~”

Chu Hòa Nghi sững sốt một giây mới giật mình nói, “À, đúng nhỉ, nó là mèo thì sao mà nói tiếng người được.”

Lúc trước Khương Lê kể chuyện này cho cô nghe cô cũng phản ứng thế...

Cũng chẳng thấy buồn cười gì cả.

Đột nhiên có tiếng “Phụt” vang lên bên cửa, Lệnh Từ và Chu Hòa Nghi cùng nhau nhìn sang phía đó, không ngờ thấy Tô Bách đứng dựa lưng vào cửa cười đến mức không dừng lại được...

Chu Hòa Nghi đứng lên nói: “Được rồi con cứ học đi, nhớ ăn trái cây nhé.”

Tô Bách cuối cùng cũng ngừng cười, ông lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, định bụng khi nào đi dạy phải kể cho học sinh nghe để kích động không khí lớp học mới được.

Lệnh Từ theo ra đóng cửa rồi lại về nằm ghé trên bàn sách, bắt đầu thất thần.

...

Khấu Lâm nhìn giờ, 9 giờ tối, cậu nhìn chàng thiếu niên đang mượn rượu giải sầu phía đối diện mình, nói: “‘Bé’ Thần à, tôi còn chưa làm bài tập đâu.”

Úc Thần nhìn ra đường phố đã tối sầm lại thì đột nhiên nói: “Vi Vi, cậu về trước đi.”

“Tôi không về, giờ còn sớm mà.” An Vi Vi nói xong bèn rút bìa ra một cái ly sạch sẽ để nhấp thử một ngụm, sau đó cô ấy tỏ ý khó chịu ra mặt.

“Vậy cậu tránh ở đâu đó một lát đi, tôi hút thuốc đây.”

“Tôi không để ý đâu.”

“Tôi để ý.”

Khẩu Lâm dịch cốc bìa của cô ấy lại chỗ mình, “Được rồi, đỡ hít phải khói thuốc không khỏe mạnh, cậu về trước đi.”

An Vi Vi tỏ ra không vui, “Thế thì hút thuốc khỏe mạnh chắc? Lại nói đang nửa đêm tôi chạy ra đây với hai người mà các người lại bắt tôi về thế à? Tôi về giờ nguy hiểm chết đi được, đã xinh đẹp... Lại có tiền...”

“Nhưng vậy thì làm sao được đây? Không khí chỗ này đang u buồn lắm, mình không thoát thân được,” Khẩu Lâm an ủi cô ấy, “Cậu thông cảm chút nhé, để tài xế nhà cậu đến đây đón đi, chẳng lẽ cậu không đau lòng chàng thiếu niên mới thất tình và đang u buồn này à?”

“Cậu cũng về đi, trước tiên dẫn Vi Vi về đã.” Chàng thiếu niên mới thất tình và đang u buồn nói.

An Vi Vi liếc Khẩu Lâm, cả hai lại ngồi xuống, “Nếu không cậu nói cho chúng tôi nghe thử xem?”

Khẩu Lâm phụ họa, “Đúng vậy, nói đi, để người anh em đã chinh chiến khắp các mặt trận này giúp cậu, cả bụng thao lược của tại hạ đang chờ dịp được phát huy đây.” Nói xong, cậu ta nhận được ánh mắt âm u của An Vi Vi bèn lập tức sửa miệng, “Để người anh em đã từng chinh chiến khắp các mặt trận cuối cùng lại bằng lòng biến thành bunn nhào chỉ bảo vệ một đóa hoa xinh đẹp giúp cậu đi.”

“...”

Úc Thần làm nốt chai bìa rồi tính tiền, anh nói: “Tôi có linh cảm rồi, về nhà viết tập làm văn đây.”

Khẩu Lâm sững sờ đứng dậy, cậu theo chân An Vi Vi: “Cmm lúc cậu tìm linh cảm chó có tăn ra tin tức khiến người khác hiểu lầm thế được không? Quá âm hiểm! Trả thời gian lại cho tôi!”

Sáng sớm Úc Thần rời giường cầm điện thoại nhìn giờ mới biết lúc rạng sáng Khẩu Lâm nhắn tin cho mình.

Khẩu Lâm: Này tôi hôn Vi Vi mất rồi.

Úc Thần nhắn tin cho cậu ta: Chân còn an toàn không?

Năm phút sau Khẩu Lâm mới nhắn lại: Còn tạm, chả là ngực tím lại hết rồi đây này, lực tay của cô ấy ghê thật.

Úc Thần: ...

Buổi sáng Lệnh Từ vừa vào lớp thì đã chạm mặt Úc Thần ở ngay ngoài cửa, một người định đi vào còn một người muốn đi ra, sau đó hai người rất ăn ý mà mỗi người chọn một bên, cùng dịch ra.

Cả sáng không ai nói với nhau câu nào.

Tuy rằng ngày thường hai người cũng gần như không nói gì trong lớp với nhau nhưng lần này lại hơi khác.

Lúc Lệnh Từ tình cờ quay lại thảo luận đề bài với bạn học thì có thể cảm nhận được ánh mắt của anh, chờ tới khi cô ngẩng đầu nhìn sang thì anh lại bình tĩnh quay qua nhìn ra cửa sổ.

Cô hoàn toàn không biết phải... xử lý anh thế nào.

Lúc nghỉ trưa An Vi Vi đến, oai phong trông không khác gì nữ hoàng giá lâm, cô ấy đứng xung quanh chỗ Úc Thần quét mắt nhìn một vòng, vì không có chỗ nào ngồi nên đành phải đứng.

Trần Dương ngồi cạnh ngượng ơ là ngượng, “Bạn học à, bạn...”

Úc Thần gấp sách lại nói: “Không đón ngài từ xa, có việc gì thế?”

“Tôi tới nhìn một cái.” Cô ấy nói.

“Nhìn cái gì?” Úc Thần hỏi.

“Nhìn cái người làm cậu mất hồn mất vía á,” Cô ấy vừa nhìn quanh phòng học vừa hỏi: “Cô đó ngồi ở đâu thế? À, thấy rồi.”

Úc Thần nhanh nhẹn đứng dậy giữ chặt cô ấy, anh tỏ ra hơi bất đắc dĩ, “Vivian.”

An Vi Vi quay lại nói: “Yên tâm, tôi chỉ tám với cô ấy mấy câu thôi, có quan hệ tốt rồi hỏi hộ cậu cho.”

“Được rồi đừng nghịch nữa, cậu về đi.”

“Không đi.”

“Không đi thì tôi gọi Khẩu Lâm tới nhé?”

“...”

An Vi Vi rút tay lại, cô ấy cảm giận nói, “Đồ nhảm tâm!” xong bèn chạy biến.

Trần Dương làm quần chúng vây xem chẳng hiểu gì cả, chỉ cảm thấy mọi chuyện thật là kì lạ.

Khương Lê cũng không hiểu gì bịa chuyện, “Đúng là An Vi Vi có quan hệ gì đó với cậu ta rồi, hôm qua Úc Thần còn dịu dàng với cậu mà nay lại lạnh lùng thế, miệng lưỡi đàn ông đúng là cội nguồn của mọi tội lỗi.”

Lệnh Từ cảm thấy chuyện này cần phải giải thích, “Cậu ta không phải người thế đâu, hơn nữa tội mình không thân.”

Trừ cách giải thích đấy thì cô chẳng còn nghĩ được gì cả.

Mà Khương Lê có vẻ rất cảm động, “Không ngờ cậu lại nói đỡ cậu ta...”

Cô không còn muốn giải thích nữa rồi, “Khương Lê, dừng lại ở đây thôi.”

“Tớ ủng hộ cậu.”

“Xin cho tớ mấy phút yên lặng đi.”

Thừa dịp Lệnh Từ đi toilet, Khương Lê quay qua nháy mắt với Trần Dương. Trần Dương lập tức hiểu được bèn đi tới, khom lưng hỏi: “Chuyện gì?”

Khương Lê thò lại gần, “An Vi Vi với Úc Thần có quan hệ gì thế?”

Trần Dương nheo mắt, “Cậu cũng cảm thấy kỳ lạ đúng không?”

Khương Lê hít một hơi thật sâu, “Thật thế à?”

Trần Dương gật gật đầu, nói: “Nhưng có liên quan gì đến cậu đâu? Đã có bạn trai rồi thì chớ đứng núi này trông núi nọ à nha? Còn gọi tôi lại hỏi thăm tin tức nữa à? Có thấy thiếu đạo đức không vậy?”

Khương Lê lập tức rút thước vuông góc ra hăm hừ đuổi đánh cậu ta, “Tôi mà thiếu đạo đức thì cậu lự IQ! Cái đồ ngu này!”

Hai người vừa giỡn vừa chạy quanh lớp, đúng lúc Lệnh Từ về chỗ ngồi, cô không để ý nên bị Khương Lê và Trần Dương đẩy từ phía sau bèn tức quỵ sụp xuống, đầu gối cứ thế đập thẳng xuống đất, điểm chết người là Trần Dương còn chưa kịp phanh lại được, cậu ta còn dẫm vào mắt cá chân của cô thêm cái nữa...

Lần này Lệnh Từ còn ngã nghiêm trọng hơn lúc Úc Thần đập gáy vào tường nhiều.

Úc Thần ngồi bật dậy khỏi chỗ, anh chạy đến chỗ Lệnh Từ, đẩy mấy người vương vãi ra rồi bế cô chạy ra ngoài.

Đám người xung quanh vẫn còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, có người còn đang hoảng hồn.

Nhất là Khương Lê, cô ấy tự trách đến phát khóc.

...

Lệnh Từ bị Úc Thần ôm, cô thấy anh định chạy ra cổng trường bèn hỏi: “Cậu định đi đâu đấy?”

Anh mím chặt môi, vẻ mặt trông có vẻ nghiêm túc, im lặng một lát mới nói: “Tôi dẫn cậu tới bệnh viện.”

Cô nói: “Không cần đi bệnh viện đâu, đến phòng y tế là được.”

Úc Thần đi chậm lại, “Phòng y tế à? Thầy cô ở phòng y tế có chữa được không?”

“Chữa gì cơ?” Lệnh Từ thấy buồn cười nhưng cố nín, “Tôi chỉ bị ngã thôi mà, không nghiêm trọng thế đâu.”

“Lúc này tôi thấy cậu...” Anh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Vẫn nên đi bệnh viện tổng hợp kiểm tra thì hơn.”

“Có nghiêm trọng hay không tự tôi biết mà.” Cô nhìn xung quanh, “Cậu thả tôi xuống trước đã.”

“Còn đau không?” Úc Thần vẫn tương đối quan tâm cái này.

Lệnh Từ giật giật mắt cá chân phải để chứng minh cho anh xem, đúng là hơi đau nhưng cũng không ảnh hưởng đến động tác của cô.

Úc Thần do dự đứng yên một lát, “Vậy đi phòng y tế nhé?”

Cô nói: “Ừm... Nếu cậu cứ kiên trì thế...”

Thật ra Lệnh Từ thấy không cần tới phòng y tế cũng được, hai bên đầu gối có lẽ sẽ bị tím gì đó nhưng về nhà bôi ít dầu là xong.

Anh hiểu ý cô nhưng vẫn không yên tâm lắm, “Nếu không tôi xem thử cho cậu nhé?”

Cô không chắc lắm, “Xem kiểu gì?”

Úc Thần để Lệnh Từ ngồi ở cạnh bồn hoa còn anh thì ngồi xổm xuống, anh vén ống quần bên chân phải của cô lên, cứ thế làm lộ ra cổ chân mảnh khảnh trắng trẻo của cô.

Lệnh Từ vội vàng tránh đi, nói: “Không cần.” Sau đó hoang mang kéo ống quần xuống.

Anh ngẩng đầu lên, “Sao thế?”

Lộ chân lúc múa là một chuyện, còn để con trai chạm vào là chuyện khác.

Lệnh Từ thấy không tự nhiên lắm, mặt cô nóng bừng cả lên.

Úc Thần lập tức hiểu ý cô, anh cúi mặt cười một lát rồi nói: “Đề tôi dẫn cậu xuống phòng y tế.”

Anh định ôm Lệnh Từ.

“Tôi tự đi được.” Cô nói.

“...”

Ôm đến nghiện luôn rồi...

Úc Thần xấu hổ háng giọng, “Đề tôi đỡ cậu.”

Lệnh Từ khoát tay lên cánh tay anh, lúc đứng lên cô thấy hai bên đầu gối đau kinh khủng, lúc đi cũng không thông dong như cũ nữa.

Úc Thần kiên nhẫn đi theo Lệnh Từ một lát, thấy cô đi mà mặt mũi trắng bệch đành phải nói: “Nếu không đề tôi ôm cậu nhé?”

Cô do do dự dự mà gạt đầu.

Lúc Úc Thần ôm cô, trái tim anh có xu hướng đập nhanh hơn, cô gái anh đang ôm thật mềm, mềm đến độ anh không dám dùng sức, vừa nãy anh hoảng hốt chỉ nghĩ đến chuyện ôm cô chạy đến bệnh viện, bây giờ bình tĩnh lại rồi thì cảm quan cũng quay trở lại.

“Úc Thần.”

“Ờ?”

“Cậu đi nhanh hơn cũng không sao đâu.”

“... Được thôi.”

Cô giáo phòng y tế trừ khuẩn chỗ trầy ở đầu gối cho Lệnh Từ, cô ấy bôi thuốc, miệng vết thương cũng không lớn lắm, xài hai tờ băng cá nhân là đã xong việc rồi, “Cổ chân em bị ảnh hưởng lực lớn quá, tuy không nghiêm trọng nhưng gần đây đừng có làm gì quá sức nhé, nếu không vết thương sẽ nặng thêm đấy.”

Lúc về lớp, Lệnh Từ kiên trì tự bước đi.

Úc Thần vừa đỡ cô vừa chậm chậm bước, “Dạo này không luyện múa được rồi.”

Cô đáp: “Ừ.”

“Tan học tôi về nhà với cậu.” Bỗng nhiên anh nói thế.

“...” Dù sao cũng chỉ có con đường đây thôi, cô nào dám không cho anh về nhà?

Khương Lê chờ Lệnh Từ về đến đứt ruột đứt gan, cô ấy vừa hối hận vừa tự trách vì hành vi đùa giỡn quá trớn của mình, thậm chí còn thề ngay tại chỗ: “Sau này nhất định sẽ chứng chạc hơn, nếu vi phạm lời thề tôi sẽ cạo đầu đi tu!”

Trần Dương cũng xoa xoa tay lại gần xin lỗi cô.

Lúc tan học, Khương Lê kiên trì muốn đưa Lệnh Từ về nhà, thế nên cô ấy cẩn thận đỡ cô ra khỏi lớp, thấy Úc Thần đứng chờ phía ngoài thì không khỏi đặt câu hỏi: “Sao trùng hợp thế?”

“Cậu ta tiện đường.” Lệnh Từ nói: “Đi thôi.”

“Tôi...” Úc Thần thậm chí đã vươn tay ra rồi nhưng đành phải đứng nhìn cô đi qua mình.

Mà lúc ấy không biết Khương Lê nghĩ gì, thấy cái tay kia thì đầu óc đột nhiên thông minh hơn hẳn, cô ấy đặt tay Lệnh Từ vào tay Úc Thần, anh thừa dịp đẩy nhanh chóng nắm lấy tay Lệnh Từ.

Lệnh Từ khiếp sợ nhìn cô ấy.

Khương Lê nói: “Tôi cảm thấy tay cậu ta có sức hấp dẫn nào đó to lớn lắm.”

Lệnh Từ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Làm cá dưới biển

Bây giờ vừa đúng là giờ tan học, từ lớp học ra hành lang đều rất nhiều người. Lệnh Từ thấy không tự tại lắm bèn rút tay lại.

Úc Thần vừa thấy cô có vẻ kháng cự bèn buông tay ngay nên cô trốn khỏi tay anh rất thuận lợi.

Hai người một trước một sau xuống lầu, cô đi trước còn anh lơ đãng theo sau.

Lệnh Từ đi rất chậm còn Úc Thần cũng không vội vã gì mà cứ thế duy trì khoảng cách một mét với cô.

Hai người mới ra khỏi cổng trường không bao lâu thì Cao Học Nhai không biết thò ra từ chỗ nào, cậu ta trông có vẻ lo lắng, vừa thờ hồn hển vừa sốt ruột chào cô, “Lệnh Từ... Xin chào, đã lâu không thấy...”

Lệnh Từ cảm thấy cậu ta sắp ngất đến nơi rồi, “Cậu làm sao vậy?”

Cao Học Nhai thờ phỉ phò đứng thẳng dậy với hy vọng có thể vẫn hỏi lại hình tượng đẹp trai ngồi ngời của mình, đáng tiếc cậu ta còn đang thờ hồng học, hai lỗ mũi đang hô hấp với công suất rất cao, hô hấp một hồi cũng nhìn thấy Úc Thần.

Úc Thần cười với Cao Học Nhai, “Này.”

Cậu ta lờ anh đi, đưa túi giấy cho Lệnh Từ rồi nói: “Tôi đến đây nói với bạn một câu là lại phải đi tiếp thôi, tôi có một ông anh họ không thân lắm, dạo này không hiểu sao tự dưng nói muốn bồi dưỡng tình cảm với tôi, quần lấy tôi hoài nên tôi mới không tới tìm bạn, trong túi là quà tôi tặng bạn, hy vọng bạn sẽ thích.”

Lệnh Từ mở ra nhìn, là một cái hộp, “Cái này ——”

Cao Học Nhai ngất lòi cô, “Trong này là thổ bồng, có thể treo ở cặp sách ấy, đây là tấm lòng của tôi, hy vọng bạn có thể nhận lấy, bạn yên tâm, không có ý gì khác đâu.”

Cô nghĩ một lát vẫn cảm thấy chuyện này không ổn lắm bèn trả lại, “Cảm ơn, nhưng tôi không cần.”

Cao Học Nhai không đuối tay nhận lấy, cậu ta nói nhỏ, “Đây là đồ của con gái mà, bạn trả lại cho tôi tôi cũng không dùng được, vậy đành phải ném đi mất.”

Lệnh Từ cảm thấy lại ngượng tiếp vì món quà nhỏ này thì hơi quá bèn nhận lấy, “Cảm ơn.”

Úc Thần đứng cạnh cô mỉm cười, anh im lặng hồi lâu.

Cao Học Nhai đỏ mặt, nói: “Dạo này bạn vẫn hay đi chung với cậu ta, nếu lần sau tôi có rảnh thì bạn có thể... ừ... cái đó với tôi ấy...”

Hó?

Lệnh Từ nghe lời này mà thấy cứ quái quái thế nào...

Úc Thần bật cười, “Chú cứ như chuẩn bị được thị tẩm ấy nhì?”

Lệnh Từ: “...”

Cao Học Nhai không ngờ anh sẽ nói vậy, cậu ta ho khan hai tiếng, đại khái là để thể hiện sự phong độ của mình nên vươn tay phải ra rồi nghiêm túc nói: “Vậy, bạn học Lệnh Từ ạ, mình gặp lại sau nhé.”

Úc Thần lập tức vươn tay ra cầm lấy tay cậu ta, anh siết tay thật chặt, “Sau này còn gặp lại.”

Cao Học Nhai cắn chặt răng, cậu ta đau đến đỏ cả mặt, âm thầm rút tay về, “Mày ——”

Lệnh Từ gọi: “Úc Thần.”

Anh lập tức lỏng tay, cười cười rồi buông tay cậu ta ra.

Cao Học Nhai chỉnh trang lại quần áo, nói: “Tóm lại, tôi nhất định sẽ để bạn có cái nhìn khác về tôi.” Nói xong cũng không đi ngay mà thâm tình nhìn cô như muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Lệnh Từ nhận ra ý tứ của cậu ta, cô không rõ cảm giác trách nhiệm đến từ đâu mà nói: “Hy vọng cậu chăm chỉ học tập.”

Cao Học Nhai hơi thất vọng, cậu ta muốn nghe mấy câu cổ vũ kiểu “Tôi tin bạn làm được” cơ, nhưng cuối cùng vẫn hưng phấn trở lại, cậu trịnh trọng hứa hẹn: “Được!” Xong bèn quay đầu chạy đi rất oai vệ.

Ngày học lớp mười cũng có hai nam sinh từng theo đuổi Lệnh Từ, nhưng cô chỉ cần không đáp lại thì cả hai đều không tơ tưởng gì nữa, cũng chẳng biết Cao Học Nhai đào cái sức chiến đấu dẻo dai này từ đâu ra...

Lệnh Từ hãy còn ngơ ngác một lát, cô quay đầu nhìn chàng thiếu niên đang đứng cạnh mình.

Úc Thần khom lưng nhận lấy đồ trong tay cô, anh nói: “Để tôi cầm cho.”

Lúc này đây, Úc Thần cùng xuống xe với cô, anh vừa cầm quà Cao Học Nhai tặng Lệnh Từ vừa đi theo nhìn cô tập tễnh bước đi.

Đầu gối còn tạm, mắt cá chân bên phải của cô bị dẫm vào nên cũng coi như bị bong gân, có lẽ phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Đến tận khi nhìn thấy cửa sắt xanh lục nhà mình, Lệnh Từ mới dừng lại nói: “Đến đây thôi.”

Úc Thần liếc về phía trước, cũng không hỏi nhà cô là nhà nào.

Trong mắt anh thì căn nhà nào ở đây cũng giống nhau, tường cao được xây bằng gạch xanh, cửa sắt màu xanh lục, bên trong cánh cửa là những dinh thự đơn, trong dinh thự ấy có một cô công chúa không thích phản ứng anh cho lắm.

Úc Thần đưa đồ cho cô, nói một câu: “Về nhớ ngoan ngoãn nghỉ ngơi.” Xong bèn quay người đi mất, anh dứt tay vào túi quần, sống lưng thẳng tắp, ngay cả bóng dáng cũng ngầu cực kì.

Lệnh Từ đứng nhìn trong chốc lát mới bước vào nhà.

Lúc Chu Hòa Nghi về từ phòng luyện múa đã hơi muộn, bà thấy tư thế đi đứng của cô không ổn bèn nhanh nhẹn ném túi xách và áo khoác sang một bên rồi bước tới, “Lệnh Từ, chân con bị gì thế? Sao lại bị thương rồi?”

Lệnh Từ rót cho bà chén nước, “Bị bong gân nhẹ thôi ạ, bác sĩ nói nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi.”

“Sao con lại bất cẩn thế hả,” Chu Hòa Nghi yên tâm lại, lúc nhận lấy chén nước đột nhiên bà lại nghĩ đến chuyện gì, “Có phải bị người khác bắt nạt không?”

“Không ạ.” Cô vừa đi về phía xô pha vừa nói: “Các bạn lớp con hòa đồng lắm.”

Thỏ bông Cao Học Nhai tặng bị Lệnh Từ để trong học bàn, lúc cô mở ra thấy viên kẹo bạc hà bên trong lại thấy hơi bất đắc dĩ.

Ném không được mà để yên một chỗ cũng không xong, để đấy lỡ hỏng rồi thì lại phải ném. Cô cầm lấy nó, dứt khoát bóc vỏ rồi nhét vào miệng.

Lạnh, ngọt.

9 giờ sáng, Lệnh Từ mò xuống phòng bếp nhờ vào mùi đồ ăn, cô thấy ba đang nấu cháo trong bếp, ông mặc áo sơ mi và quần tây màu đen, có nét nho nhã cổ hữu và sự hào hoa lịch sự của người làm trong nghề giáo.

Đây là cảnh tượng nổi tiếng ở nhà họ Tô.

Nghe nói năm đó ba Tô nhờ vào dáng vẻ kiểu này, một tay quấy cháo một tay cầm nhẫn cầu hôn mẹ, sau đó, mẹ cảm động...

Thật là điểm cảm động làm người khó quên.

Lệnh Từ tựa đầu vào khung cửa, “Ba ơi, mẹ đâu ạ?”

Tô Bách quay lại liếc cô, “Sáng sớm mẹ con đã tới phòng luyện múa rồi, mừng một tháng sau đoàn múa của mẹ có suất diễn ở rạp hát nên mẹ con phải đến đây giám sát.” Ông vừa để thịt nạc sang một bên vừa nói: “Sắp xong rồi đây, chân con còn bị thương thì đừng đứng, ngồi một lát đã.”

Lệnh Từ tập tễnh đến chỗ bàn ăn.

Từ trước đến nay, trong đời cô chỉ có hai người đàn ông, cả hai trong mắt Lệnh Từ đều là những người ưu tú nhất mà khó ai có thể thay thế được, một người là ba cô, một người khác là anh họ Tô Lệnh Văn.

Điều này cũng dẫn đến việc cô lấy họ mà khác thành thước đo tiêu chuẩn cho mọi người con trai khác.

Ăn sáng xong Tô Bách cũng không bắt cô thu dọn, ông tự cầm lấy chén đĩa vào bếp rửa sạch.

Lệnh Từ nhảy lò cò đến cửa phòng bếp, cô nói: “Ba, con ra ngoài một chuyến nhé.”

Tô Bách vội quay đầu lại, “Chân thế rồi còn ra ngoài làm gì? Mới sáng sớm mà con định đi đâu?”

“Con đến hiệu sách lấy đồ ạ.” Cô bấu vào cạnh cửa, đứng vững.

“Hiệu sách nào thế?” Tô Bách nhanh chóng rửa sạch bát đĩa, “Ba đi với con.”

“Không cần đâu ạ, không xa, con ngồi xe buýt là tới ngay ấy mà.” Cô nhảy tới huyền quan xỏ giày.

Tuy Tô Bách không yên tâm lắm nhưng cô kiên trì thế nên ông cũng không ép cô mà chỉ đưa Lệnh Từ đến chỗ cửa, “Có gì nhớ gọi điện cho ba, lấy đồ xong nhớ về đấy, đừng ở ngoài lâu quá nhé.”

Lệnh Từ mở cửa, cô “Vâng” một tiếng rồi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tối hôm qua chủ hiệu sách Sơn Nguyệt gửi tin nhắn báo cuối cùng chú ấy cũng nhờ bạn tìm được mấy quyển tạp chí cũ rồi, báo Lệnh Từ có rảnh thì qua lấy, nên cô không tiếc sáng sớm đau chân cũng ra ngoài vì mấy quyển tạp chí này.

Lệnh Từ xuống xe bên đi về phía con phố nơi hiệu sách Sơn Nguyệt cư ngụ, cô đi tập tễnh nên rất mệt, đi vài bước đã chống tay lên cột điện nghỉ một lát.

Con phố này không thẳng mà là hình cung, hiệu sách Sơn Nguyệt ở ngay chỗ ngoặt của đường cong, nó là một tòa nhà độc lập, đi tiếp nữa là con phố khác với những mái nhà nối liền nhau.

Sáng thứ bảy, đã gần 10 giờ, trên đường cũng không có nhiều người lắm.

Khẩu Lâm dứt tay vào túi áo, cậu chậm chậm bước đi, khóa áo khoác chỉ kéo nửa, một con mèo màu cam thò đầu ra, Khẩu Lâm chọc chọc đầu chú mèo, vừa cười vừa ngẩng đầu lên đã thấy cô gái đang tập tễnh đi lại đây hình như hơi quen mắt, lúc đầu cũng không chắc lắm nên cậu bước nhanh lên phía trước, chắc chắn là cô ấy rồi, “Là cậu à, đến tìm A Thần hả?”

Lệnh Từ đã gặp Khẩu Lâm hai lần nên cũng nhận ra cậu, “Không phải.”

Khẩu Lâm không tin lắm, cậu ta bước lên trước nhìn nhìn, “Từ đây đến đây là hiệu sách của chú Việt mà, không phải cậu muốn đến đây hả?”

Lệnh Từ nói: “Đúng là tôi muốn tới hiệu sách.”

Tới hiệu sách thì liên quan gì đến tìm cậu ta? Chủ hiệu sách là cậu Úc Thần mà.

Khẩu Lâm vuốt đầu chú mèo, “A Thần ở đấy mà, cậu không biết hả? À, đúng, cậu đến đây cũng có thể vì mua sách mà.”

Cô im lặng một lát mới cẩn thận hỏi một câu: “Úc Thần ở chỗ cậu của cậu ta hả?”

Chẳng lẽ mỗi lần anh về nhà chung với cô xong lại phải vòng về đây?

Khẩu Lâm nói: “Đi thôi, lúc này có khi A Thần còn chưa tỉnh đâu.” Cậu ta nói xong thấy cô đi tập tễnh bèn hỏi: “Nếu... Nếu không để tôi đỡ cậu nhé?”

Làm thế có được không nhì? A Thần sẽ không giận đấy chứ?

Cô nói: “Không phiền cậu đâu, cứ đi trước đi.”

Cái cô nàng này chẳng biết điều gì cả...

Điu diu nhàn nhạt như một ly nước lọc, không ấm cũng chẳng mát, nhằm chán.

Khẩu Lâm vẫn còn phong độ chán, cậu ta hắng giọng: “Tốt nhất là để tôi đi chung với cậu.”

Hai người cuối cùng cũng dịch đến cửa hiệu sách, thoát nhìn Lệnh Từ không có gì khác thường cả, nhưng chính Khẩu Lâm lại toát đầy mồ hôi, cậu ta ôm mèo trong lòng, ra kết luận Tô Lệnh Từ là một ly nước lọc có thể gây vô người khác.

Khẩu Lâm vẫn phong độ như cũ, vừa ôm mèo vừa vén rèm cửa cho Lệnh Từ để cô vào trước.

Tần Việt vừa thấy cái tình cảnh diu già dất trẻ này thì cau mày, “Mới mấy ngày không gặp...”

Khẩu Lâm để mèo lên bàn, chú mèo lập tức phóng xuống bên dưới, “Chú Việt, cho cháu miếng nước đã.”

Tần Việt bế mèo lên, chú rút hai chén nước, một cho Lệnh Từ còn một cho mèo, chú nói với cô: “Cháu chờ chút, tạp chí chú để trong phòng, giờ chú đi lấy đây.”

Lệnh Từ gật đầu, “Cảm ơn chú.”

Lúc chú bước vào gian trong thì thuận tiện dặn dò Khẩu Lâm: “Đi lên gọi A Thần dậy, nó mà dậy được thì chú thưởng mấy món dương chi cam lộ trong chai Quan Thế Âm.”

Khẩu Lâm chẳng bằng lòng tí nào, “Chú Việt à, cậu ta có tính khí lúc mới ngủ dậy mà...” (*)

Nguyên văn: “Rời giường khi” (起床气) ý chỉ sau khi rời giường không hiểu sao lại cáu giận, bị quấy rầy lúc ngủ sẽ giận dỗi. Trong tiếng anh cũng có cụm “wake up wrong side of the bed” để chỉ kiểu tính khí này (Baidu).

Tần Việt dừng bước, chú quay lại cười cười, “Nếu không chú còn cần nhờ mày gọi à?”

“Chú Việt à, dạo gần đây tâm trạng cậu ta không tốt, cảm xúc lúc mới ngủ dậy chẳng khác gì pháo laser cả.” Khẩu Lâm nói.

“Dạo này trời có mưa đâu.” Tần Việt chỉ cậu ta, “Mày đừng có lè mề thế được không? Không sợ mất mặt à?” Nói xong bèn đi vào trong.

Lệnh Từ cảm ly giấy không nói gì mà chỉ tập trung ngắm mèo.

Khẩu Lâm hãy còn buồn bực thì IQ đột nhiên online, cậu ta nhìn về phía cô gái đứng trước quầy, cười hỏi: “Cậu có muốn tham quan khuê phòng của A Thần không?”

Lệnh Từ nói: “Không muốn.”

Khẩu Lâm định xài chiêu “sắc dụ”, “A Thần có thói quen ngủ mà không mặc đồ, chỉ thích mặc quần nhỏ hình tam giác thôi.”

Lệnh Từ: “...”

“Cmn sao cậu không dán tờ biểu ngữ thông báo với tất cả quần chúng nhân dân đi?” Úc Thần xốc rèm vài bước ra, anh thấy người đứng trước quầy thì sùng sốt, nhớ tới những lời lúc nãy Khẩu Lâm nói thì tỉnh tỉnh lúc mới ngủ dậy lại tiếp tục phát tác, Úc Thần u ám nhìn cậu ta coi như cảnh cáo.

Khẩu Lâm mừng rỡ cười nhe răng.

Lệnh Từ uống nước ngắm mèo, uống nước ngắm mèo, uống nước ngắm mèo...

Anh đi tới gãi gãi đầu chú mèo, hỏi cô, “Sao cậu lại tới đây?”

“Đến lấy đồ.” Cô cảm ly giấy, chậm rãi quất vào một loạt kệ sách định tránh xa hai chàng trai, dù gì thì đề tài lúc nãy thực sự... Không tầm thường cho lắm.

Không ngờ Úc Thần lại theo sau cô, anh nói nhỏ: “Cậu muốn lấy cái gì thì nói cho tôi biết, chân đã bị thương rồi thì đừng chạy loạn chứ.”

Lệnh Từ nói: “Tôi không biết cậu ở đây.”

Á, không phải, cô định nói là không cần làm phiền cậu đâu mà...

Úc Thần không hé răng, anh sụp mí mắt nhìn cô gặm gặm thành ly giấy bèn cười cười, Úc Thần duỗi tay cầm lấy cái ly, “Để tôi lấy thêm nước cho cậu.”

Cô nhả thành ly ra, cũng buông tay để anh cầm cốc, “Cảm ơn.”

Sao tự dưng lại thấy căng thẳng thế này...

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Làm cá dưới biển

Lúc Tần Việt cầm tạp chí ra thì thấy cậu cháu đẹp trai ngồi ngồi thích tò ra khí thế nhà mình đang mon men bám sát gót một cô gái.

Chú đầy đầy kính, lần đầu tiên quan sát kĩ cô bé đang tìm sách ở một dãy giá sách kề nhau.

Cũng được, khá xinh, nhưng làm gì đẹp đến nỗi làm thẳng cháu ngoại của chú mê mẩn như thế?

Chú cũng không quá rầy hai người mà yên lặng nháy mắt với Khấu Lâm đứng ngoài —— Tình huống ngoài kia là sao?

Khấu Lâm hiểu ngầm bèn khoa tay múa chân lung tung một hồi, Tần Việt không hiểu gì cả, lúc chú đang định cầm tạp chí tặng cậu ta thì Khấu Lâm nhanh nhẹn nói: “Chú Việt à, chú không hiểu bài thì đừng có trách người ra đề thế chứ.”

Hai người đứng bên trong nghe thấy tiếng bèn đi tới...

Tần Việt cười nhả nhận, chú đưa tạp chí cho Lệnh Từ, “Đều ở đây hết, cháu xem thử xem.”

Lệnh Từ nhận lấy tạp chí lật ra xem thử, cô xem xong bèn cười, “Đúng là nó rồi, cảm ơn ông chú.”

Úc Thần hiếm khi thấy cô cười, cũng không hẳn, hình như là... Cô chưa cười với anh thôi thì phải?

Vì sao nhỉ?

Kiểu người như Úc Thần không hề thích che giấu tình cảm của mình chút nào, nếu anh đã gặp được cô ở đây rồi...

Vậy chắc chắn là anh phải dẫn cô về thôi.

Lệnh Từ vẫn chọn cách lết từ từ về nhà, Úc Thần cầm tạp chí cho cô.

Chẳng đi được mấy bước Úc Thần đã nói: “Tôi mới ngủ dậy nên chưa ăn sáng.”

Lệnh Từ dừng bước, cô nghĩ ngợi một lát rồi nói, “Nếu không cậu đi ăn gì trước đi, không cần theo tôi đâu.”

Úc Thần nhìn cô chăm chăm thật lâu như muốn thi gan xem ai nhịn được lâu hơn, rốt cuộc anh cũng nói: “Cậu đi với tôi.”

Cô không nói gì.

“Không thì thôi vậy.” Anh định đi mất.

“Thôi được rồi, tôi đi với cậu là được chứ gì.” Giọng điệu của cô bắt đầu đi cực kì.

Lần này không tính là mềm lòng nhỉ?

Người ta đã dẫn mình về rồi, không đi ăn chung thì thôi còn để anh phải chịu đói.

Đâu chỉ là đi ăn chung, còn phải mời là khác.

Nửa chính của con phố này là khu dân cư nên không hề ít những cửa hàng ăn uống.

Úc Thần bước vào một tiệm ăn sáng có vẻ không tệ lắm, anh tìm một chiếc ghế dài để đỡ Lệnh Từ ngồi xuống trước, còn chính anh lại ngồi đối diện cô, Úc Thần đưa tờ giấy ghi thực đơn cho Lệnh Từ.

“Không cần, tôi ăn rồi.” Cô vẫn có vẻ bình thản như cũ.

“Cậu từ chối gọn gàng thật đấy.” Anh cong khóe môi.

“...” Lệnh Từ vờ như chưa nghe thấy gì.

Úc Thần gọi một chén cháo, một chén sữa đậu nành, hai chiếc bánh quẩy, hai cái bánh bao thịt, sữa đậu nành vừa được bung lên anh đã đẩy về phía cô, “Hôm nay nói nhiều hơn bình thường hai câu nên khát nước rồi hả? Uống sữa đậu nành đi này.”

Lệnh Từ không thêm đề ý đến cái kiểu trêu ghẹo nhảm chán này của anh bèn cầm thìa lên từ từ nhấm nháp, cô ăn uống rất lịch sự, văn nhả và yên lặng, thậm chí cái muỗng làm bằng sứ cũng không chạm phải chén.

Úc Thần dựa lưng vào ghế nhìn cô, ánh nhìn của anh có lẽ rất trắng trợn nhưng cô cứ thờ ơ như thể mê mẩn với chén sữa đậu nành kia lắm.

Cô uống sữa xong bèn tự lật tạp chí ra đọc, cứ kệ để anh thích ăn gì thì ăn.

Úc Thần vừa quấy cháo vừa hỏi: “Cậu thu thập mấy cuốn tạp chí cũ này làm gì thế?”

Lệnh Từ nói: “Quà sinh nhật cho mẹ.”

“Tặng tạp chí cũ á? Tại sao?” Anh hỏi: “Mấy cuốn tạp chí cũ này có liên quan đến mẹ cậu à?”

“Ừ.” Cô lấy một cuốn ra, mở đến trang nào đó cho anh nhìn, “Trong đây là mấy đoạn phỏng vấn về nghiệp múa của mẹ tôi, bà ấy cũng còn giữ một ít, nhưng có một lần dọn dẹp phòng luyện múa lỡ tay làm hỏng mấy quyển.”

Hình trong tạp chí là một người phụ nữ trẻ trung và thanh nhã, tóc dài xõa ngang vai, dáng người bà cao cao gầy gầy, giữa hai đầu mày là nét bướng bỉnh, còn đôi mắt thì kiên định và trong trẻo vô cùng.

Anh mới nhìn ảnh chụp một lát đã quay lại nhìn Lệnh Từ mới nhận ra cô không giống người phụ nữ trong ảnh lắm, tuy tính Lệnh Từ hơi lạnh lùng nhưng đuôi lông mày nơi khóe mắt cô lại dịu dàng hơn nhiều.

Úc Thần hỏi: “Cậu giống ba hơn hả?”

Lệnh Từ không ngờ anh sẽ hỏi vậy nên sững sốt một lát mới gật gật đầu, “Ừ, nhiều người nói vậy lắm.”

Lệnh Từ gấp tạp chí lại, thấy cháo trong bát anh chỉ còn lại một nửa bèn đứng dậy tập tễnh đi trả tiền, vốn cô không muốn gây chú ý nhưng bà chủ tiệm lại nói rất to, bà vừa hỏi xong đã ồn ào: “A Thần là khách quen nên có ưu đãi nhé, không lấy tiền lẻ nữa, 10 đồng thôi!”

Lúc này Úc Thần mới biết Lệnh Từ đi trả tiền, anh nhìn cô tập tễnh bước về chỗ ngồi, không biết trong lúc đi lại thế này cô đã nghĩ gì mà lúc ngồi xong xuôi đột nhiên nói: “Sau này tan học xong cậu cứ đến trạm thì xuống về nhà đi, không cần về cùng tôi đâu.”

Úc Thần chỉ sững sốt một lát rồi hồ hững đáp: “Tôi thích ngồi xe.”

Lệnh Từ không để ý đến mấy lời có độ đáng tin bằng không này của anh mà nói thẳng, “Tóm lại ——”

“Tôi đang ăn mà.” Úc Thần còn đang cầm muỗng trong tay, anh ngừng đầu nhìn cô chăm chú.

“Ừm...” Cô lên tiếng, không hiểu ý anh là gì.

Úc Thần cười mà như không, “Có ai từng nói cậu là kiểu rất dễ khiến người khác mất hứng chưa?”

Lệnh Từ sụp mí mắt nhìn cái chén không trước mặt, “Tự tôi biết.”

Không cần ai nhắc nhở cả.

Chén cháo còn dư Úc Thần cũng không ăn tiếp nữa, anh gác chiếc muỗng sứ xuống rồi nói: “Đi thôi.”

Cô ôm chồng tạp chí vào lòng đứng lên theo anh, lúc cô vừa chống tay xuống bàn vừa bước qua Úc Thần anh có định đỡ cô, nhưng Lệnh Từ tránh đi, “Không cần đỡ.”

Anh trầm ngâm một lát, nói: “Thế thì ôm.” Xong xong bèn cong lưng định ôm cô.

“Cậu từ từ...” Lệnh Từ không khỏi ngạc nhiên, cái người này làm sao thế không biết!

“Hử?” Úc Thần vẫn còn cong lưng, “Đỡ hay ôm?”

Hôm nay anh cứ như hạ quyết tâm phải đối nghịch với cô mới được, từ nãy đến giờ cứ không ngừng ép sát.

Lệnh Từ bị anh chọc đến phát cáu, cô kiềm chế cơn giận mãi mới nói: “Đỡ.”

Anh mỉm môi cười, nắm chặt lấy tay phải của cô, để cô dựa vào người mình mà đi.

Đại khái là thứ hai lúc tới trường Lệnh Từ sẽ lại không thêm đề ý tới anh hơn nữa cho xem.

Cho dù anh đỡ thì cô vẫn đi rất chậm, còn anh lại cực kì kiên nhẫn, cứ từ từ đi theo tốc độ của cô, Úc Thần gần như có thể kết luận, cô gái này tuy hơi cố chấp nhưng cũng rất dễ mềm lòng.

“Cậu có cảm giác được không?” Đột nhiên anh hỏi một câu cụt lùn như thế.

“Gì cơ?” Lệnh Từ ngừng đầu lên nhìn.

“Mình thích cậu.”

“...”

Lệnh Từ hoảng hốt trong giây phút, vào lúc lơ đãng lỡ dẫm chân phải bị thương xuống đất hơi mạnh, mắt cá chân nhói lên, cô ngã người về phía anh.

Úc Thần vội vàng ôm eo cô, anh nhếch miệng cười hỏi: “Có ý dấy ả?”

“Không, không phải...” Cô luống cuống đứng nghiêm chỉnh lại, tìm đập thật nhanh.

“Mình có thể theo đuổi cậu không?” Anh thừa thắng xông lên.

“Không thể.” Đây là câu trả lời theo bản năng của cô, Lệnh Từ còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, thật ra cô còn đang suy nghĩ vấn đề trước đó nữa.

Tạp chí rơi đầy đất, Úc Thần khom lưng nhặt chúng lên, anh im lặng đỡ cô đến trạm giao thông công cộng, dẫn cô về nhà, tận mắt nhìn Lệnh Từ vào nhà mới rời đi.

Lệnh Từ đứng ở phía trong cánh cửa một chốc mới mở cửa sắt ra nhìn vọng qua. Anh đội mũ thể thao, hai tay đút trong túi quần, Úc Thần rẽ sang đường, bóng dáng mất hút.

Vừa rồi anh hỏi gì thế?

“Mình có thể theo đuổi cậu không” ư?

...

Đương nhiên không được rồi.

——

Cậu anh nói, càng tốt với một cô gái thì cô ấy sẽ càng tin cháu.

Nhưng nếu cô gái này là một người có ý chí sắt đá thì sao?

Người Úc Thần toàn mồ hôi, anh ném vạt bóng ra rồi cời mũ vận động, đến khu nghỉ ngơi bèn ném thẳng mũ xuống sàn rồi ngồi phịch xuống, anh cầm nước khoáng lên tu ừng ực.

Khẩu Lâm lau mồ hôi đi tới, cậu ta khom lưng cầm nước uống, uống xong mới hỏi: “Cậu thích cô gái đó ở điểm nào?”

Úc Thần vận nắp bình vào thật chặt, mãi cũng không nói gì.

Thật ra chính anh cũng không nói được, học kì một lớp mười một hai người học cùng lớp, lúc ấy anh không chú ý đến cô nhưng vẫn có ấn tượng, chỉ biết trong lớp có một cô bạn tính tình không được nhiệt tình lắm.

Chỉ là một ấn tượng thật mơ hồ.

Sau đó thì, anh vô tình thấy Lệnh Từ đang múa lúc nghỉ đông.

Sau đó nữa là lần thấy cô thay đồ ở tầng ba nhà văn hóa cũ...

“Đ* má?” Khẩu Lâm tỏ ra khiếp sợ, “Cậu vì mê gái mà lí trí offline đấy à?”

“Cái quạt trần cả nhà cậu mới offline.” Úc Thần vận nắp bình nước ra rồi uống hết số nước còn lại trong bình.

“Cả nhà tôi sợ độ cao.” Khẩu Lâm buồn cười, “Với lại nhà tôi cũng không có ai thấy con gái nhà người ta thay đồ nên thích cô gái ấy cả, như cậu thì phải là vì tình sâu mà không thể chối mới đúng.”

“Thế là nhà cậu có người thấy rồi đúng không?”

“Sao mà tôi biết được.”

Lệnh Từ nghỉ ở nhà hai ngày, miệng vết thương ở đầu gối cô đã đỡ hơn, mắt cá chân tuy không đau thêm, nhưng đau cũng là đau, cô đi đứng vẫn chẳng tiện chút nào.

Vốn Tô Bách định đưa cô đi học nhưng Lệnh Từ cứ luôn miệng bảo đảm cô không sao cả, thế là ông cũng đành thôi.

Chẳng qua cô thấy, vết thương nhỏ thế này không cần phải lo thế làm gì.

Nhưng Úc Thần lại không cho là vậy, mới sáng sớm tinh mơ anh đã đến trạm xe công cộng cô hay đứng để chờ Lệnh Từ, phải nói là cực kì tận tâm.

“Cảm động không?” Anh hỏi.

“Chẳng qua là bị cảm xúc khống chế thôi.” Cô nói.

“Thích cũng là một kiểu bị cảm xúc khống chế đấy.” Anh cười cười.

“Thích là cậu tự nguyện.” Lệnh Từ đáp không nghĩ ngợi.

“Tô Lệnh Từ ——” đây là lần đầu tiên anh gọi đầy đủ cả tên lẫn họ của cô, anh hỏi: “Cậu có cần nhẫn tâm thế không?”

“Tôi...” Lệnh Từ đang định giải thích thì thấy anh đeo khẩu trang vào, có vẻ là không muốn nói chuyện với cô nữa, cô do dự một lát mới nói, “Cậu thích tôi ở điểm gì?”

Úc Thần nghiêng mặt nhìn sang, anh đang đeo khẩu trang nên chỉ lộ ra dáng hình mặt mày đẹp đẽ, anh cứ thế nhìn cô chằm chằm.

Ánh mặt trời chiếu sang từ phía anh, chúng tụ lại nơi mái tóc ngắn màu đen của Úc Thần khiến nó mềm mượt và rực rỡ, cũng bởi vì anh quay lưng lại với ánh sáng mà ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Hai người ngồi ở ghế dài, đợi xe, Úc Thần cúi đầu, nghiêng mặt suy tư thật lâu, Lệnh Từ ngồi nhìn anh, hình ảnh yên lặng y hệt nhau, anh đang nghĩ, cô đang đợi.

Đến tận khi xe tới...

Tết cuối cùng của buổi sáng, lão Trương lại nhấn mạnh tầm quan trọng của kì thi tháng, “Tuy đây chỉ là thi thử thôi, tiêu chuẩn về thành tích của các em cũng không được thể hiện trong kì thi này, nhưng đây cũng là chứng minh cho thành quả suốt tháng qua của các em...”

Úc Thần chẳng nghe kĩ lắm, bởi vì lần nào lão Trương cũng nói mấy câu y như vậy, còn có sức nặng gì không thì chưa biết.

Lô Trương tuyên bố tan học xong bỗng dừng điểm danh, “Úc Thần, em đến văn phòng với thầy.”

Úc Thần tưởng là lão Trương hiểu được ý nghĩ của mình nên lạnh hết cả người.

Nhưng lần này Úc Thần đi xong thì buổi chiều không đi học nữa.

Hơn nữa cả lão Trương cũng không biết anh đi đâu, điện thoại cũng không gọi được, ông quýnh đến độ tìm người khắp nơi, chạy vào tận lớp hỏi mọi người có ai thấy anh không, cả lớp cũng nỗ lực vì tin tức này.

Suốt cả chiều Úc Thần không đi học.

“Không phải lão Trương dẫn cậu ta đi à?” Khương Lê rất nghi ngờ, “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì trong văn phòng thế? Đang ban ngày ban mặt mà sao một anh chàng đẹp trai như thế lại tự dưng biến mất được? Trong này liệu có bí mật gì không?”

“Chắc là thời tiết cũng sắp thay đổi rồi!” Trần Dương phụ họa.

Lệnh Từ dọn đồ xong bèn đi ra phòng học, lúc cô bước khỏi khu dạy học thì do dự đứng tại chỗ một lúc mới đi tới chỗ nhà văn hóa cũ.

Lệnh Từ bị đau chân nên lúc lên cầu thang rất nhọc, nhất là do loại thang gỗ đã lâu không được tu sửa này, cô cứ sợ đi lên là cầu thang sẽ bị cô dẫm hỏng rồi sụp xuống.

Chờ tới khi Lệnh Từ run rẩy bước lên tầng ba rồi quẹo vào phòng luyện múa, quả nhiên thấy Úc Thần đang ở đó.

Anh dựa lưng vào tường, ngồi dưới đất.

Lệnh Từ nhảy lò cò tới chỗ anh, cô chậm rãi ngồi xổm trước mặt Úc Thần, nói: “Cậu ở đây làm gì?”

Anh im lặng một lát mới nói: “Mình muốn ôm cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Làm cá dưới biển

“Mình muốn ôm cậu.”

“...”

Cả trọng lượng cơ thể Lệnh Từ gần như dồn hết vào bên chân trái, vốn lúc ngồi cô còn chưa vững chân, ai dè Úc hơi động dậy chút thôi đã làm cô giật mình nên cả người cứ thế đổ ra phía sau, anh nhanh tay ôm lấy gáy cô để khỏi đập xuống sàn nhà, tay còn lại thì chống lên sàn.

Cô nằm, anh quỳ, Úc Thần cúi đầu nhìn cô.

Lệnh Từ muốn ngồi dậy nhưng dường như anh thì không, Úc Thần bất động làm cô không ngồi dậy được.

Cô siết tay, ngoan ngoãn duỗi tay sát với sàn nhà mà không dám lộn xộn, thậm chí còn không dám nhìn anh, Lệnh Từ vừa nhìn lung tung vừa cố kìm nén cảm xúc căng thẳng, cô nói: “... Ngồi dậy đi.”

Ánh mắt anh dịch đến môi cô.

Lúc Lệnh Từ cho rằng Úc Thần sẽ hôn thì anh lại úp cả bàn tay lên môi cô, hôn lên mu bàn tay của chính mình.

...

Chỉ chốc lát Lệnh Từ đã bị anh ôm vào lòng.

Tiếng ồn ào sau giờ học không ngớt, thậm chí còn rõ ràng hơn sau một giây yên tĩnh trước đó, hết thầy giáo quan chợt trở lên miễn cảm hơn bao giờ hết, ngay cả hơi thở của Úc Thần phả lên cô cô đều thật cụ thể, và thứ mùi ẩm áp rất nhạt trên người anh...

Anh lại siết chặt vòng tay rồi dụi đầu vào cổ cô, cảm giác như thể ôm sao cũng không thấy nơi lồng ngực hết trống vắng.

Lệnh Từ cảm thấy Úc Thần ôm thật lâu, đại khái là do cảm quan bị phóng đại nên cảm giác về thời gian cũng nhạy hơn nhiều, vài giây ấy có lẽ kim giây đã đuổi bắt đi đi về về mấy lần rồi, cô không khỏi cất tiếng dò hỏi: “Úc Thần, cậu... có ổn không?”

Anh ôm cô thêm một lát mới chậm rãi buông tay ra, Úc Thần đỡ Lệnh Từ ngồi dậy còn chính anh thì quỳ gối trước mặt Lệnh Từ, nhìn cô.

Tóc Lệnh Từ bị anh vô tình xoắn hết lên, vài sợi tóc dính lên mặt, quần áo cũng đã nhăn nhum lại, trông cô không gọn gàng như lúc bình thường.

Úc Thần cười cười duỗi tay định gạt sợi tóc vương trên mặt cô ra nhưng bị Lệnh Từ tránh đi, tay anh cũng theo nhịp tránh của cô mà tuột dây buộc tóc màu đen của cô ra để tóc Lệnh Từ xõa xuống, sau đó bèn nghịch tóc cô.

Cô nói: “Cậu đừng nghịch nữa.”

Càng nghịch tóc càng rối...

Úc Thần hăm hực bỏ tay xuống, anh đưa dây buộc tóc cho Lệnh Từ, cô cầm dây rồi vuốt tóc lại cho đỡ rối mới buộc lên, sau đó lại sửa sang đồng phục thêm chút, lúc Lệnh Từ đang định đứng lên thì anh đi tới đỡ cô.

Hai người ra khỏi nhà văn hóa cũ Úc Thần mới khởi động máy, điện thoại anh vừa sáng lên đã nghe thấy những tiếng thông báo gọi nhờ vang lên liên tục, tin nhắn từ khắp muôn nơi không ngừng hiện lên...

Anh đỡ Lệnh Từ bằng một tay, tay còn lại thì gọi điện thoại cho Tần Việt, chú ở đầu dây bên kia vừa nhắc máy đã mắng —— “Tên nhóc này mày ngại ông cậu già này của mày sống lâu quá rồi đúng không!! Vừa câu kinh là tắt nguồn điện thoại, mày có ngon thì dứt khoát biến mất trên cái thế giới này cho cậu xem? Đờ để cậu mày ngày nào cũng lo lắng sợ sệt...”

Úc Thần chờ cho bên kia nói xong mới mỉm cười, nói: “Cậu cập nhật thông tin nhanh quá, nói một tràng liên tù tì nhau không dứt hơi, còn nói khỏe hơn lão Trương lớp cháu kia.” Anh liếc cô gái đứng bên cạnh, cô vừa nhảy lò cò vừa nghiêm túc nhìn đường, sừng mặt trắng trẻo sạch sẽ, ánh chiều tà màu cam ánh lên gương mặt cô làm anh thấy cả những sợi lông rất mảnh.

Tần Việt rít gào một hơi xong thì thấy hơi thiếu oxy, chú đỡ trán, “Bớt nói nhảm đi! Lăn về đây nhanh cho cậu!”

“Cậu ơ,” Úc Thần đột nhiên nói: “Xin lỗi.”

“Ôi ——” Tần Việt ôm ngực, “Đừng đột ngột thay đổi phong cách nói chuyện lãng mạn dịu dàng thế chứ, mày thế này làm cậu nghi ngờ lắm đấy, hay là mày còn chiêu gì chưa dùng?”

Lệnh Từ dừng lại nhìn về phía anh mới biết Úc Thần vẫn luôn nhìn mình.

Gọi điện thoại với người khác mà nhìn cô làm gì...

“Được rồi, cháu dẫn một ——” Anh kéo dài âm cuối: “Nàng công chúa nhỏ mới bị giật mình về nhà đã rồi về sau.”

Cậu mới là công chúa nhỏ bị giật mình...

Lệnh Từ mím môi, gò má cô nóng bừng.

Úc Thần ngắt điện thoại, anh chú ý thấy gương mặt của cô bị hồng hân ánh tới phiếm hồng, Úc Thần không nhịn được bèn giơ tay chọc chọc, nóng, trơn và mềm, khác hẳn với xúc cảm lúc trước ở bờ môi cô.

Lệnh Từ nhanh chóng lau chỗ anh vừa chạm vào và nói: “Đừng có mà sờ lung tung.” Lúc cô sắp giận thì mắt sẽ long lanh long lanh như phiếm nước, trông cực kì có sức sống.

Bực, xấu hổ, rồi thành giận.

Anh lặng lẽ cười, giơ cổ tay cô lên, “Để mình dẫn cậu về, công chúa nhỏ à——”

Lệnh Từ không hỏi anh lúc nghỉ trưa đã có chuyện gì ở văn phòng, loại việc riêng như thế cô không muốn hỏi thăm.

Càng hiểu biết anh cô lại sợ sẽ càng ít đường lui.

...

Dẫu thế, cho dù đề phòng tới đâu cũng không chịu nổi bị anh trực tiếp ép sát từng chút một như thế. Có một số việc anh làm rất trôi chảy, như buổi sáng chạy tới đón cô đi học, tan học vẫn về nhà cùng cô như cũ, sau đó lại tự bắt xe quay về, ánh mắt anh lúc nhìn Lệnh Từ thì rục rờ như ánh sáng của Đức Phật chiếu khắp muôn loài.

Úc Thần cứ tận tâm như thế đến tận khi vết thương của cô lành trở lại.

Yêu cầu chung của tiết thể dục là học sinh phải chạy quanh sân thể một vòng.

Lúc trước chân Lệnh Từ bị đau không chạy được nên cô đã xin nghỉ mấy lần, thậm chí cô còn vì chuyện này mà thấy hơi bùi ngùi, tuy Lệnh Từ không hòa đồng lắm nhưng ngay cả hoạt động tập thể cũng không tham gia thì đúng là không được.

Thế là chân vừa khỏi cô đã hứng khởi chuẩn bị chạy chung với cả lớp.

Nhưng Úc Thần lại chẳng yên tâm chút nào, anh lặng lẽ đi đến cạnh cô, hỏi: “Cậu có chạy được thật không đấy?”

Lệnh Từ lên lút dịch sang bên cạnh, “Chạy được.”

Anh lập tức kéo cô lại, Lệnh Từ không thích lời lôi kéo kéo với anh ở chỗ đông người vì thấy ảnh hưởng không tốt lắm nên đành phải để yên cho anh cầm cánh tay mình, anh nói: “Tỉ nữa mà bị bong gân thì khó lành hơn cái cũ nhiều.”

Cô trốn trốn tránh tránh như sợ bị thấy, “Không đâu.”

Lệnh Từ cứ cố chấp không nghe nên Úc Thần cũng không khuyên cô nữa, anh chỉ định chút nữa sẽ chạy gần cô để trông nom.

Vóc người Úc Thần cao nên đứng đầu hàng, còn Lệnh Từ lại đứng gần cuối hàng.

Thầy giáo bảo ủy viên thể dục chạy trước, cậu ta ngẩng đầu lên trông rất oai rồi xung phong ra trận đầu tiên, Úc Thần chạy trước một đoạn rồi chạy chậm dần chờ Lệnh Từ theo kịp.

“Ê, sao càng lúc cậu chạy càng chậm thế?”

“...”

Úc Thần ngoảnh lại nhìn mới biết Trần Dương cũng chạy chậm theo mình, anh dịch lại gần cậu ta, nói: “Đã là thanh niên thời đại mới rồi mà em cậu không thể tự hoàn thành nhiệm vụ một mình à?”

Trần Dương cười hi hi, “Bạn cùng lớp thì phải biết giúp đỡ lẫn nhau chứ, không thể tôn sùng chủ nghĩa anh hùng cá nhân được.”

Úc Thần cười nhạt, “Ok, kỳ kiểm tra tháng sau nhờ cậu giúp đỡ cái nhé?”

Trần Dương thận trọng xem xét vấn đề này ba giây rồi quyết định phản đối vì chủ nghĩa anh hùng cá nhân, chạy biến.

Úc Thần từ từ chạy, anh chờ mãi mới thấy Lệnh Từ, nhưng vừa nhìn thấy cô là mày anh đã nhảy lên liên hồi.

Mấy cô gái này lúc tan học phải đi toilet theo đôi theo cặp thì thôi đi, đến cả lúc chạy thể này còn nắm tay nhau là cái m* gì đây...

Khương Lê vừa kéo tay Lệnh Từ vừa trò chuyện, lúc chuẩn bị chạy tiếp bèn nhìn Úc Thần rồi tỏ ra ngạc nhiên: “Hả? Úc Thần chạy chậm thế? Cậu không khỏe à?”

Úc Thần nở một nụ cười vô cảm.

Lệnh Từ quay lại nhìn anh: “Cậu sao thế?”

“À,” Úc Thần giả vờ ho khan, “Hơi khó chịu trong người ăy mà.”

“...Ồ.” Lệnh Từ nói: “Vây cậu chạy chậm thôi.”

Úc Thần theo cô thêm hai bước nữa bèn dừng lại, các bạn khác đều đã vượt qua anh mới đuổi thân vận động tại chỗ, lúc đang định chạy tiếp thì thấy cô lại gần.

Anh cúi mặt, cười cười.

“Úc Thần ời?” Lệnh Từ chạy tới hỏi: “Cậu khó chịu trong người thật đấy à?”

“Ồ ——” Anh xoa cổ, cau mày, tỏ ra u buồn hồi lâu mới nói: “Lừa cậu đấy.”

Cô im lặng một lát rồi quay người chạy.

Úc Thần vội vàng theo sau: “Mình lo cho chân cậu lắm.”

Cô nói: “Tôi không sao.”

Hai người chạy chậm chậm dưới ánh hoàng hôn, vòng qua đầu khác của đường băng rồi lại nương ánh hoàng hôn chạy về chỗ cũ.

Úc Thần gần đây quấy rối cô trắng trợn hơn dạo trước nhiều, mà âu cũng tại tội từ cái câu kia hết —— “Tôi muốn ôm cậu.”

Lệnh Từ bực bội.

Thầy thể dục thấy họ chạy xong một vòng mới tuyên bố giải tán tại chỗ.

Lệnh Từ đến bồn hoa gần đó ngồi hóng gió, Úc Thần vừa thấy bóng cô đã nhanh nhẹn lại gần, anh vừa tới đã ngồi xổm xuống trước mặt Lệnh Từ, hành động như một chàng kỵ sĩ.

Chính anh nói thế.

Giống kỵ sĩ quý gồi trước làn váy nàng công chúa.

“Chân cậu có sao không?” Anh hỏi.

“Không sao thật mà.” Cô rút chân lại vì sợ anh đột ngột nắm lấy cổ chân mình kiểm tra.

“Mình mua nước cho cậu nhé?”

“Không...”

“Không cần, tôi không khát ——” anh hỏi: “Cậu định nói thế chứ gì?”

“Không phải, Khương Lê đi mua rồi.” Cô nói.

Lúc Khương Lê đi mua nước về thì thấy Úc Thần đang đứng ở đằng kia, cô ấy do dự xem nên đi hay ở một lát mới lẻ về lại gần, ngại ngại nói: “Tôi không biết cậu tới nên mua có hai chai nước thôi, tiếp đãi không chu đáo rồi ha ha ha...”

Úc Thần cười cười, “Không sao, đều tại tôi đến mà không báo trước, lẽ ra không nên đi tay không mới đúng.”

Lệnh Từ nhận ra hai người này thật là hợp, khi nào Khương Lê hứng lên đòi diễn thì lúc ấy Úc Thần có thể bình thân diễn tiếp với cô ấy.

Đều là người tài cả.

Điểm chết người duy nhất là, tiết cuối là tiết lão Trương.

Do tiết thể dục mọi người đều đã sung sức quá độ nên đến tiết cuối rất dễ bị mệt, chuyện đau đớn nhất chẳng hơn gì việc tiết cuối còn là tiết chủ nhiệm, con mơ lười biếng của mọi người thế là đi tong hết.

Họ nửa chết nửa sống chờ đến lúc tiếng chuông tan học reo lên mà lão Trương vẫn còn phải dạy quá giờ.

Lần dạy quá giờ này lão Trương nói về hai việc, một là chuyện vào Đoàn, “Tuy là tháng 5 mới bắt đầu nhưng bạn nào muốn vào Đoàn thì tốt nhất là nên chuẩn bị đơn xin vào Đoàn trước cho thông thả nhé; còn chuyện thứ hai là có thể đăng ký cho hội diễn văn nghệ vào ngày 1/5 rồi, có tiết mục thì đến đăng ký với lớp trưởng.”

Lão Trương tuyên bố hai việc này xong thì cũng thả họ về.

Nếu so với chuyện vào Đoàn thì mọi người thích hội diễn văn nghệ hơn nhiều.

—— “Hội diễn văn nghệ gì cơ? Đây là cơ hội cho các bạn lớp nghệ thuật tỏa sáng cơ mà, có liên quan gì đến tội mình đâu.”

—— “Văn nghệ có phải chỉ mỗi múa hát đâu, diễn hài cũng được mà...”

—— “Đúng đúng, chưa kể lớp mình còn có Úc Thần, cái khuôn mặt này mà thò lên sân khấu thôi là chắc chắn được giải nhất rồi.”

—— “Lớp bên còn có Khấu Lâm nữa đấy!”

Điều Yếu quan sát một lúc mới thấy người mình muốn tìm đang đứng ngoài cửa, cô ấy hô lên: “Úc Thần!”

Úc Thần quay đầu lại nhìn.

Cô ấy hỏi: “Cậu có muốn đăng ký tiết mục nào không?”

Úc Thần lắc đầu.

Điều Yếu “chà” một tiếng.

Úc Thần ra khỏi lớp, anh chạy theo Lệnh Từ đến phòng văn hóa cũ, tuy chẳng nói gì nhưng thật ra là vẫn không yên tâm lắm với việc cô luyện múa.

Lệnh Từ bỗng dừng lên tiếng: “Úc Thần.”

Anh đáp: “Ơi.”

Cô nói: “Cậu có nghĩ nếu chuyện cậu cứ gần gũi với tôi bị các bạn khác hiểu nhầm rồi mách thầy thì sẽ có hậu quả thế nào không?”

Anh suy tư một lát mới nói: “Công chúa nhỏ đang nhắc mình lần sau phải theo đuổi cậu kín đáo hơn hả?”

... Không phải ý này mà.

Đừng gọi tôi là công chúa nhỏ nữa.

[Nhớ] Chương 11

24 THÁNG MƯỜI MỘT, 20192 PHẢN HỒI

Chương 11: Làm cá dưới biển.

Lúc Tần Việt cầm tạp chí ra thì thấy cậu cháu đẹp trai ngồi ngồi thích tò ra khí thế nhà mình đang mon men bám sát gót một cô gái.

Chú đẩy đẩy kính, lần đầu tiên quan sát kĩ cô bé đang tìm sách ở một dãy giá sách kề nhau.

Cũng được, khá xinh, nhưng làm gì đẹp đến nỗi làm thằng cháu ngoại của chú mê mẩn như thế?

Chú cũng không quấy rầy hai người mà yên lặng nháy mắt với Khấu Lâm đứng ngoài —— Tình huống ngoài kia là sao?

Khấu Lâm hiểu ngầm bèn khoa tay múa chân lung tung một hồi, Tần Việt không hiểu gì cả, lúc chú đang định cầm tạp chí tặng cậu ta thì Khấu Lâm nhanh nhẹn nói: “Chú Việt à, chú không hiểu bài thì đừng có trách người ra đề thế chứ.”

Hai người đứng bên trong nghe thấy tiếng bên đi tới...

Tần Việt cười nhả nhện, chú đưa tạp chí cho Lệnh Từ, “Đều ở đây hết, cháu xem thử xem”

Lệnh Từ nhận lấy tạp chí lật ra xem thử, cô xem xong bèn cười, “Đúng là nó rồi, cảm ơn ông chủ.”

Úc Thần hiếm khi thấy cô cười, cũng không hẳn, hình như là... Cô chưa cười với anh thôi thì phải?

Vì sao nhỉ?

Kiểu người như Úc Thần không hề thích che giấu tình cảm của mình chút nào, nếu anh đã gặp được cô ở đây rồi...

Vậy chắc chắn là anh phải dẫn cô về thôi.

Lệnh Từ vẫn chọn cách lết từ từ về nhà, Úc Thần cầm tạp chí cho cô.

Chẳng đi được mấy bước Úc Thần đã nói: “Tôi mới ngủ dậy nên chưa ăn sáng.”

Lệnh Từ dừng bước, cô nghĩ ngợi một lát rồi nói, “Nếu không cậu đi ăn gì trước đi, không cần theo tôi đâu.”

Úc Thần nhìn cô chằm chằm thật lâu như muốn thi gan xem ai nhịn được lâu hơn, rốt cuộc anh cũng nói: “Cậu đi với tôi.”

Cô không nói gì.

“Không thì thôi vậy.” Anh định đi mất.

“Thôi được rồi, tôi đi với cậu là được chứ gì.” Giọng điệu của cô bắt đầu dĩ cực kì.

Lần này không tính là mềm lòng nhỉ?

Người ta đã dẫn mình về rồi, không đi ăn chung thì thôi còn để anh phải chịu đói.

Đâu chỉ là đi ăn chung, còn phải mời là khác.

Nửa chính của con phố này là khu dân cư nên không hề ít những cửa hàng ăn uống.

Úc Thần bước vào một tiệm ăn sáng có vẻ không tệ lắm, anh tìm một chiếc ghế dài để đỡ Lệnh Từ ngồi xuống trước, còn chính anh lại ngồi đối diện cô, Úc Thần đưa tờ giấy ghi thực đơn cho Lệnh Từ.

“Không cần, tôi ăn rồi.” Cô vẫn có vẻ bình thản như cũ.

“Cậu từ chối gọn gàng thật đấy.” Anh cong khóe môi.

“...” Lệnh Từ vờ như chưa nghe thấy gì.

Úc Thần gọi một chén cháo, một chén sữa đậu nành, hai chiếc bánh quẩy, hai cái bánh bao thịt, sữa đậu nành vừa được bung lên anh đã đẩy về phía cô, “Hôm nay nói nhiều hơn bình thường hai câu nên khát nước rồi hả? Uống sữa đậu nành đi này.”

Lệnh Từ không thèm để ý đến cái kiểu trêu ghẹo nhảm chán này của anh bèn cầm thìa lên từ từ nhắm nháp, cô ăn uống rất lịch sự, văn nhả và yên lặng, thậm chí cái muỗng làm bằng sứ cũng không chạm phải chén.

Úc Thần dựa lưng vào ghế nhìn cô, ánh nhìn của anh có lẽ rất trắng trợn nhưng cô cứ thờ ơ như thể mê mẩn với chén sữa đậu nành kia lắm.

Cô uống sữa xong bèn tự lật tạp chí ra đọc, cứ kệ để anh thích ăn gì thì ăn.

Úc Thần vừa quẩy cháo vừa hỏi: “Cậu thu thập mấy cuốn tạp chí cũ này làm gì thế?”

Lệnh Từ nói: “Quà sinh nhật cho mẹ.”

“Tặng tạp chí cũ á? Tại sao?” Anh hỏi: “Mấy cuốn tạp chí cũ này có liên quan đến mẹ cậu à?”

“Ừ.” Cô lấy một cuốn ra, mở đến trang nào đó cho anh nhìn, “Trong đây là mấy đoạn phỏng vấn về nghiệp múa của mẹ tôi, bà ấy cũng còn giữ một ít, nhưng có một lần dọn dẹp phòng luyện múa lỡ tay làm hỏng mấy quyển.”

Hình trong tạp chí là một người phụ nữ trẻ trung và thanh nhã, tóc dài xõa ngang vai, dáng người bà cao cao gầy gầy, giữa hai đầu mày là nét buồm bình, còn đôi mắt thì kiên định và trong trẻo vô cùng.

Anh mới nhìn ảnh chụp một lát đã quay lại nhìn Lệnh Từ mới nhận ra cô không giống người phụ nữ trong ảnh lắm, tuy tính Lệnh Từ hơi lạnh lùng nhưng đuôi lông mày nơi khóe mắt cô lại dịu dàng hơn nhiều.

Úc Thần hỏi: “Cậu giống ba hơn hả?”

Lệnh Từ không ngờ anh sẽ hỏi vậy nên sững sốt một lát mới gật gật đầu, “Ừ, nhiều người nói vậy lắm.”

Lệnh Từ gấp tạp chí lại, thấy cháo trong bát anh chỉ còn lại một nửa bèn đứng dậy tập tễnh đi trả tiền, vốn cô không muốn gây chú ý nhưng bà chủ tiệm lại nói rất to, bà vừa hỏi xong đã ồn ào: “A Thần là khách quen nên có ưu đãi nhé, không lấy tiền lẻ nữa, 10 đồng thôi!”

Lúc này Úc Thần mới biết Lệnh Từ đi trả tiền, anh nhìn cô tập tễnh bước về chỗ ngồi, không biết trong lúc đi đi lại lại thế này cô đã nghĩ gì mà lúc ngồi xong xuôi đột nhiên nói: “Sau này tan học xong cậu cứ đến trạm thi xuống về nhà đi, không cần về cùng tôi đâu.”

Úc Thần chỉ sững sốt một lát rồi hờ hững đáp: “Tôi thích ngồi xe.”

Lệnh Từ không để ý đến mấy lời có độ đáng tin bằng không này của anh mà nói thẳng, “Tóm lại ——”

“Tôi đang ăn mà.” Úc Thần còn đang cầm muỗng trong tay, anh ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

“Ừm...” Cô lên tiếng, không hiểu ý anh là gì.

Úc Thần cười mà như không, “Có ai từng nói cậu là kiểu rất dễ khiến người khác mất hứng chưa?”

Lệnh Từ sụp mí mắt nhìn cái chén không trước mặt, “Tự tôi biết.”

Không cần ai nhắc nhở cả.

Chén cháo còn dư Úc Thần cũng không ăn tiếp nữa, anh gác chiếc muỗng sứ xuống rồi nói: “Đi thôi.”

Cô ôm chồng tạp chí vào lòng đứng lên theo anh, lúc cô vừa chống tay xuống bàn vừa bước qua Úc Thần anh có định đỡ cô, nhưng Lệnh Từ tránh đi, “Không cần đỡ.”

Anh trầm ngâm một lát, nói: “Thế thì ôm.” Xong xong bèn cong lưng định ôm cô.

“Cậu từ từ...” Lệnh Từ không khỏi ngạc nhiên, cái người này làm sao thế không biết!

“Hử?” Úc Thần vẫn còn cong lưng, “Đỡ hay ôm?”

Hôm nay anh cứ như hạ quyết tâm phải đối nghịch với cô mới được, từ nãy đến giờ cứ không ngừng ép sát.

Lệnh Từ bị anh chọc đến phát cáu, cô kiềm chế cơn giận mãi mới nói: “Đỡ.”

Anh mỉm cười, nắm chặt lấy tay phải của cô, để cô dựa vào người mình mà đi.

Đại khái là thứ hai lúc tới trường Lệnh Từ sẽ lại không thêm đề ý tới anh hơn nữa cho xem.

Cho dù anh đỡ thì cô vẫn đi rất chậm, còn anh lại cực kì kiên nhẫn, cứ từ từ đi theo tốc độ của cô, Úc Thần gần như có thể kết luận, cô gái này tuy hơi cố chấp nhưng cũng rất dễ mềm lòng.

“Cậu có cảm giác được không?” Đột nhiên anh hỏi một câu cụt lùn như thế.

“Gì cơ?” Lệnh Từ ngẩng đầu lên nhìn.

“Mình thích cậu.”

“...”

Lệnh Từ hoảng hốt trong giây phút, vào lúc lơ đãng lỡ dẫm chân phải bị thương xuống đất hơi mạnh, mắt cá chân nhói lên, cô ngã người về phía anh.

Úc Thần vội vàng ôm eo cô, anh nhếch miệng cười hỏi: “Có ý đấy à?”

“Không, không phải...” Cô luống cuống đứng nghiêm chỉnh lại, tim đập thật nhanh.

“Mình có thể theo đuổi cậu không?” Anh thừa thắng xông lên.

“Không thể.” Đây là câu trả lời theo bản năng của cô, Lệnh Từ còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, thật ra cô còn đang suy nghĩ vấn đề trước đó nữa.

Tạp chí rơi đầy đất, Úc Thần khom lưng nhặt chúng lên, anh im lặng đỡ cô đến trạm giao thông công cộng, dẫn cô về nhà, tận mắt nhìn Lệnh Từ vào nhà mới rời đi.

Lệnh Từ đứng ở phía trong cánh cửa một chốc mới mở cửa sắt ra nhìn vọng qua. Anh đội mũ thể thao, hai tay đút trong túi quần, Úc Thần rẽ sang đường, bóng dáng mất hút.

Vừa rồi anh hỏi gì thế?

“Mình có thể theo đuổi cậu không” ư?

...

Đương nhiên không được rồi.

Cậu anh nói, càng tốt với một cô gái thì cô ấy sẽ càng tin cháu.

Nhưng nếu cô gái này là một người có ý chí sắt đá thì sao?

Người Úc Thần toàn mồ hôi, anh ném vọt bóng ra rồi cời mũi vận động, đến khu nghỉ ngơi bèn ném thẳng mũi xuống sàn rồi ngồi phịch xuống, anh cầm nước khoáng lên tu ừng ực.

Khẩu Lâm lau mồ hôi đi tới, cậu ta khom lưng cầm nước uống, uống xong mới hỏi: “Cậu thích cô gái đó ở điểm nào?”

Úc Thần vận nắp bình vào thật chặt, mãi cũng không nói gì.

Thật ra chính anh cũng không nói được, học kì một lớp mười một hai người học cùng lớp, lúc ấy anh không chú ý đến cô nhưng vẫn có ấn tượng, chỉ biết trong lớp có một cô bạn tính tình không được nhiệt tình lắm.

Chỉ là một ấn tượng thật mơ hồ.

Sau đó thì, anh vô tình thấy Lệnh Từ đang múa lúc nghỉ đông.

Sau đó nữa là lần thấy cô thay đồ ở tầng ba nhà văn hóa cũ...

“Đ* má?” Khẩu Lâm tỏ ra khiếp sợ, “Cậu vì mê gái mà lí trí offline đấy à?”

“Cái quạt trần cả nhà cậu mới offline.” Úc Thần vận nắp bình nước ra rồi uống hết số nước còn lại trong bình.

“Cả nhà tôi sợ độ cao.” Khẩu Lâm buồn cười, “Với lại nhà tôi cũng không có ai thấy con gái nhà người ta thay đồ nên thích cô gái ấy cả, như cậu thì phải là vì tình sâu mà không thể chối mới đúng.”

“Thế là nhà cậu có người thấy rồi đúng không?”

“Sao mà tôi biết được.”

Lệnh Từ nghỉ ở nhà hai ngày, miệng vết thương ở đầu gối cô đã đỡ hơn, mắt cá chân tuy không đau thêm, nhưng đau cũng là đau, cô đi đứng vẫn chẳng tiện chút nào.

Vốn Tô Bách định đưa cô đi học nhưng Lệnh Từ cứ luôn miệng bảo đảm cô không sao cả, thế là ông cũng đành thôi.

Chẳng qua cô thấy, vết thương nhỏ thế này không cần phải lo thế làm gì.

Nhưng Úc Thần lại không cho là vậy, mới sáng sớm tinh mơ anh đã đến trạm xe công cộng cô hay đứng để chờ Lệnh Từ, phải nói là cực kì tận tâm.

“Cảm động không?” Anh hỏi.

“Chẳng qua là bị cảm xúc khống chế thôi.” Cô nói.

“Thích cũng là một kiểu bị cảm xúc khống chế đấy.” Anh cười cười.

“Thích là cậu tự nguyện.” Lệnh Từ đáp không nghĩ ngợi.

“Tò Lệnh Từ ——” đây là lần đầu tiên anh gọi đầy đủ cả tên lẫn họ của cô, anh hỏi: “Cậu có cần nhẫn tâm thế không?”

“Tò...” Lệnh Từ đang định giải thích thì thấy anh đeo khẩu trang vào, có vẻ là không muốn nói chuyện với cô nữa, cô do dự một lát mới nói, “Cậu thích tôi ở điểm gì?”

Úc Thần nghiêng mặt nhìn sang, anh đang đeo khẩu trang nên chỉ lộ ra dáng hình mặt mày đẹp đẽ, anh cứ thế nhìn cô chăm chăm.

Ánh mặt trời chiếu sang từ phía anh, chúng tụ lại nơi mái tóc ngắn màu đen của Úc Thần khiến nó mềm mượt và rực rỡ, cũng bởi vì anh quay lưng lại với ánh sáng mà ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Hai người ngồi ở ghế dài, đợi xe, Úc Thần cúi đầu, nghiêng mặt suy tư thật lâu, Lệnh Từ ngồi nhìn anh, hình ảnh yên lặng y hệt nhau, anh đang nghĩ, cô đang đợi.

Đến tận khi xe tới...

Tết cuối cùng của buổi sáng, lão Trương lại nhấn mạnh tầm quan trọng của kì thi tháng, “Tuy đây chỉ là thi thử thôi, tiêu chuẩn về thành tích của các em cũng không được thể hiện trong kì thi này, nhưng đây cũng là chứng minh cho thành quả suốt tháng qua của các em...”

Úc Thần chẳng nghe kĩ lắm, bởi vì lần nào lão Trương cũng nói mấy câu y như vậy, còn có sức nặng gì không thì chưa biết.

Lão Trương tuyên bố tan học xong bỗng dưng điểm danh, “Úc Thần, em đến văn phòng với thầy.”

Úc Thần tưởng là lão Trương hiểu được ý nghĩ của mình nên lạnh hết cả người.

Nhưng lần này Úc Thần đi xong thì buổi chiều không đi học nữa.

Hơn nữa cả lão Trương cũng không biết anh đi đâu, điện thoại cũng không gọi được, ông quýnh đến độ tìm người khắp nơi, chạy vào tận lớp hỏi mọi người có ai thấy anh không, cả lớp cũng nỗ tung vì tin tức này.

Suốt cả chiều Úc Thần không đi học.

“Không phải lão Trương dẫn cậu ta đi à?” Khương Lê rất nghi ngờ, “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì trong văn phòng thế? Đang ban ngày ban mặt mà sao một anh chàng đẹp trai như thế lại tự dung biến mất được? Trong này liệu có bí mật gì không?”

“Chắc là thời tiết cũng sắp thay đổi rồi!” Trần Dương phụ họa.

Lệnh Từ dọn đồ xong bèn đi ra phòng học, lúc cô bước khỏi khu dạy học thì do dự đứng tại chỗ một lúc mới đi tới chỗ nhà văn hóa cũ.

Lệnh Từ bị đau chân nên lúc lên cầu thang rất nhọc, nhất là do loại thang gỗ đã lâu không được tu sửa này, cô cứ sợ đi lên là cầu thang sẽ bị cô dẫm hỏng rồi sụp xuống.

Chờ tới khi Lệnh Từ run rẩy bước lên tầng ba rồi quẹo vào phòng luyện múa, quả nhiên thấy Úc Thần đang ở đó.

Anh dựa lưng vào tường, ngồi dưới đất.

Lệnh Từ nhảy lò cò tới chỗ anh, cô chậm rãi ngồi xổm trước mặt Úc Thần, nói: “Cậu ở đây làm gì?”

Anh im lặng một lát mới nói: “Minh muốn ôm cậu.”

[Nối nhớ] Chương 10

18 THÁNG MƯỜI MỘT, 20192 PHẢN HỒI

Chương 10: Làm cá dưới biển.

Bây giờ vừa đúng là giờ tan học, từ lớp học ra hành lang đều rất nhiều người. Lệnh Từ thấy không tự tại lắm bèn rút tay lại.

Úc Thần vừa thấy cô có vẻ kháng cự bèn buông tay ngay nên cô trốn khỏi tay anh rất thuận lợi.

Hai người một trước một sau xuống lầu, cô đi trước còn anh lèo đẹo theo sau.

Lệnh Từ đi rất chậm còn Úc Thần cũng không vội vã gì mà cứ thế duy trì khoảng cách một mét với cô.

Hai người mới ra khỏi cổng trường không bao lâu thì Cao Học Nhai không biết thò ra từ chỗ nào, cậu ta trông có vẻ lo lắng, vừa thở hổn hển vừa sót ruột chào cô, “Lệnh Từ... Xin chào, đã lâu không thấy...”

Lệnh Từ cảm thấy cậu ta sắp ngất đến nơi rồi, “Cậu làm sao vậy?”

Cao Học Nhai thờ phỉ phò đứng thẳng dậy với hy vọng có thể vãn hồi lại hình tượng đẹp trai ngồi ngời ngời của mình, đáng tiếc cậu ta còn đang thờ hồng học, hai lỗ mũi đang hô hấp với công suất rất cao, hô hấp một hồi cũng nhìn thấy Úc Thần.

Úc Thần cười với Cao Học Nhai, “Này.”

Cậu ta lờ anh đi, đưa túi giấy cho Lệnh Từ rồi nói: “Tôi đến đây nói với bạn một câu là lại phải đi tiếp thôi, tôi có một ông anh họ không thân lắm, dạo này không hiểu sao tự dung nói muốn bồi dưỡng tình cảm với tôi, quần lấy tôi hoài nên tôi mới không tới tìm bạn, trong túi là quà tôi tặng bạn, hy vọng bạn sẽ thích.”

Lệnh Từ mở ra nhìn, là một cái hộp, “Cái này ——”

Cao Học Nhai ngất lời cô, “Trong này là thô bông, có thể treo ở cặp sách ấy, đây là tấm lòng của tôi, hy vọng bạn có thể nhận lấy, bạn yên tâm, không có ý gì khác đâu.”

Cô nghĩ một lát vẫn cảm thấy chuyện này không ổn lắm bèn trả lại, “Cảm ơn, nhưng tôi không cần.”

Cao Học Nhai không duỗi tay nhận lấy, cậu ta nói nhỏ, “Đây là đồ của con gái mà, bạn trả lại cho tôi tôi cũng không dùng được, vậy đành phải ném đi mất.”

Lệnh Từ cảm thấy lại ngượng tiếp vì món quà nhỏ này thì hơi quá bèn nhận lấy, “Cảm ơn.”

Úc Thần đứng cạnh cô mím chặt môi, anh im lặng hồi lâu.

Cao Học Nhai đỏ mặt, nói: “Dạo này bạn vẫn hay đi chung với cậu ta, nếu lần sau tôi có rảnh thì bạn có thể... ừ... cái đó với tôi ấy...”

Hớ?

Lệnh Từ nghe lời này mà thấy cứ quái quái thế nào...

Úc Thần bật cười, “Chú cứ như chuẩn bị được thị tẩm ấy nhì?”

Lệnh Từ: “...”

Cao Học Nhai không ngờ anh sẽ nói vậy, cậu ta ho khan hai tiếng, đại khái là để thể hiện sự phong độ của mình nên vươn tay phải ra rồi nghiêm túc nói: “Vậy, bạn học Lệnh Từ ạ, mình gặp lại sau nhé.”

Úc Thần lập tức vươn tay ra cầm lấy tay cậu ta, anh siết tay thật chặt, “Sau này còn gặp lại.”

Cao Học Nhai cắn chặt răng, cậu ta đau đến đỏ cả mặt, âm thầm rút tay về, “Mày ——”

Lệnh Từ gọi: “Úc Thần.”

Anh lập tức lỏng tay, cười cười rồi buông tay cậu ta ra.

Cao Học Nhai chỉnh trang lại quần áo, nói: “Tóm lại, tôi nhất định sẽ để bạn có cái nhìn khác về tôi.” Nói xong cũng không đi ngay mà thâm tình nhìn cô như muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Lệnh Từ nhận ra ý tứ của cậu ta, cô không rõ cảm giác trách nhiệm đến từ đâu mà nói: “Hy vọng cậu chăm chỉ học tập.”

Cao Học Nhai hơi thất vọng, cậu ta muốn nghe mấy câu cổ vũ kiểu “Tôi tin bạn làm được” cơ, nhưng cuối cùng vẫn hưng phấn trở lại, cậu trịnh trọng hứa hẹn: “Được!” Xong bèn quay đầu chạy đi rất oai vệ.

Ngày học lớp mười cũng có hai nam sinh từng theo đuổi Lệnh Từ, nhưng cô chỉ cần không đáp lại thì cả hai đều không tơ tưởng gì nữa, cũng chẳng biết Cao Học Nhai đào cái sức chiến đấu dẻo dai này từ đâu ra...

Lệnh Từ hãy còn ngơ ngác một lát, cô quay đầu nhìn chàng thiếu niên đang đứng cạnh mình.

Úc Thần khom lưng nhận lấy đồ trong tay cô, anh nói: “Để tôi cầm cho.”

Lúc này đây, Úc Thần cùng xuống xe với cô, anh vừa cầm quả Cao Học Nhai tặng Lệnh Từ vừa đi theo nhìn cô tập tễnh bước đi.

Đầu gối còn tạm, mắt cá chân bên phải của cô bị dẫm vào nên cũng coi như bị bong gân, có lẽ phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Đến tận khi nhìn thấy cửa sắt xanh lục nhà mình, Lệnh Từ mới dừng lại nói: “Đến đây thôi.”

Úc Thần liếc về phía trước, cũng không hỏi nhà cô là nhà nào.

Trong mắt anh thì căn nhà nào ở đây cũng giống nhau, tường cao được xây bằng gạch xanh, cửa sắt màu xanh lục, bên trong cánh cửa là những dinh thự đơn, trong dinh thự ấy có một cô công chúa không thích phản ứng anh cho lắm.

Úc Thần đưa đồ cho cô, nói một câu: “Về nhớ ngoan ngoãn nghỉ ngơi.” Xong bèn quay người đi mất, anh đút tay vào túi quần, sống lưng thẳng tắp, ngay cả bóng dáng cũng ngầu cực kì.

Lệnh Từ đứng nhìn trong chốc lát mới bước vào nhà.

Lúc Chu Hòa Nghi về từ phòng luyện múa đã hơi muộn, bà thấy tư thế đi đứng của cô không ổn bèn nhanh nhẹn ném túi xách và áo khoác sang một bên rồi bước tới, “Lệnh Từ, chân con bị gì thế? Sao lại bị thương rồi?”

Lệnh Từ rút cho bà chén nước, “Bị bong gân nhẹ thôi ạ, bác sĩ nói nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi.”

“Sao con lại bất cẩn thế hả,” Chu Hòa Nghi yên tâm lại, lúc nhận lấy chén nước đột nhiên bà lại nghĩ đến chuyện gì, “Có phải bị người khác bắt nạt không?”

“Không ạ.” Cô vừa đi về phía sô pha vừa nói: “Các bạn lớp con hòa đồng lắm.”

Thò bông Cao Học Nhai tặng bị Lệnh Từ để trong học bàn, lúc cô mở ra thấy viên kẹo bạc hà bên trong lại thấy hơi bất đắc dĩ.

Ném không được mà để yên một chỗ cũng không xong, để đấy lỡ hỏng rồi thì lại phải ném. Cô cầm lấy nó, dứt khoát bóc vỏ rồi nhét vào miệng.

Lạnh, ngọt.

9 giờ sáng, Lệnh Từ mò xuống phòng bếp nhờ vào mùi đồ ăn, cô thấy ba đang nấu cháo trong bếp, ông mặc áo sơ mi và quần tây màu đen, có nét nho nhã cổ hủ và sự hào hoa lịch sự của người làm trong nghề giáo.

Đây là cảnh tượng nổi tiếng ở nhà họ Tô.

Nghe nói năm đó ba Tô nhờ vào dáng vẻ kiểu này, một tay quấy cháo một tay cầm nhẫn cầu hôn mẹ, sau đó, mẹ cảm động...

Thật là điểm cảm động làm người khó quên.

Lệnh Từ tựa đầu vào khung cửa, “Ba ơi, mẹ đâu ạ?”

Tô Bách quay lại liếc cô, “Sáng sớm mẹ con đã tới phòng luyện múa rồi, mừng một tháng sau đoàn múa của mẹ có suất diễn ở rạp hát nên mẹ con phải đến đấy giám sát.” Ông vừa để thịt nạc sang một bên vừa nói: “Sắp xong rồi đây, chân con còn bị thương thì đừng đứng, ngồi một lát đã.”

Lệnh Từ tập tễnh đến chỗ bàn ăn.

Từ trước đến nay, trong đời cô chỉ có hai người đàn ông, cả hai trong mắt Lệnh Từ đều là những người ưu tú nhất mà khó ai có thể thay thế được, một người là ba cô, một người khác là anh họ Tô Lệnh Văn.

Điều này cũng dẫn đến việc cô lấy họ mà khác thành thước đo tiêu chuẩn cho mọi người con trai khác.

Ăn sáng xong Tô Bách cũng không bắt cô thu dọn, ông tự cầm lấy chén đĩa vào bếp rửa sạch.

Lệnh Từ nháy lò cò đến cửa phòng bếp, cô nói: “Ba, con ra ngoài một chuyến nhé.”

Tô Bách vội quay đầu lại, “Chân thế rồi còn ra ngoài làm gì? Mới sáng sớm mà con định đi đâu?”

“Con đến hiệu sách lấy đồ ạ.” Cô bấu vào cạnh cửa, đứng vững.

“Hiệu sách nào thế?” Tô Bách nhanh chóng rửa sạch bát đĩa, “Ba đi với con.”

“Không cần đâu ạ, không xa, con ngồi xe buýt là tới ngay ấy mà.” Cô nhảy tới huyền quan xỏ giày.

Tuy Tô Bách không yên tâm lắm nhưng cô kiên trì thế nên ông cũng không ép cô mà chỉ đưa Lệnh Từ đến chỗ cửa, “Có gì nhớ gọi điện cho ba, lấy đồ xong nhớ về đấy, đừng ở ngoài lâu quá nhé.”

Lệnh Từ mở cửa, cô “Văng” một tiếng rồi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tối hôm qua chủ hiệu sách Sơn Nguyệt gửi tin nhắn báo cuối cùng chú ấy cũng nhờ bạn tìm được mấy quyển tạp chí cũ rồi, bảo Lệnh Từ có rảnh thì qua lấy, nên cô không tiếc sáng sớm đầu chân cũng ra ngoài vì mấy quyển tạp chí này.

Lệnh Từ xuống xe bên đi về phía con phố nơi hiệu sách Sơn Nguyệt cư ngụ, cô đi tập tễnh nên rất mệt, đi vài bước đã chống tay lên cột điện nghỉ một lát.

Con phố này không thẳng mà là hình cung, hiệu sách Sơn Nguyệt ở ngay chỗ ngoặt của đường cong, nó là một tòa nhà độc lập, đi tiếp nữa là con phố khác với những mái nhà nối liền nhau.

Sáng thứ bảy, đã gần 10 giờ, trên đường cũng không có nhiều người lắm.

Khấu Lâm dứt tay vào túi áo, cậu chậm chậm bước đi, khóa áo khoác chỉ kéo nửa, một con mèo màu cam thò đầu ra, Khấu Lâm chọc chọc đầu chú mèo, vừa cười vừa ngẩng đầu lên đã thấy cô gái đang tập tễnh đi lại đây hình như hơi quen mắt, lúc đầu cũng không chắc lắm nên cậu bước nhanh lên phía trước, chắc chắn là cô ấy rồi, “Là cậu à, đến tìm A Thần hả?”

Lệnh Từ đã gặp Khấu Lâm hai lần nên cũng nhận ra cậu, “Không phải.”

Khấu Lâm không tin lắm, cậu ta bước lên trước nhìn nhìn, “Từ đây đến đây là hiệu sách của chú Việt mà, không phải cậu muốn đến đây hả?”

Lệnh Từ nói: “Đúng là tôi muốn tới hiệu sách.”

Tới hiệu sách thì liên quan gì đến tìm cậu ta? Chủ hiệu sách là cậu Úc Thần mà.

Khấu Lâm vuốt đầu chú mèo, “A Thần ở đây mà, cậu không biết hả? À, đúng, cậu đến đây cũng có thể vì mua sách mà.”

Cô im lặng một lát mới cẩn thận hỏi một câu: “Úc Thần ở chỗ cậu của cậu ta hả?”

Chẳng lẽ mỗi lần anh về nhà chung với cô xong lại phải vòng về đây?

Khấu Lâm nói: “Đi thôi, lúc này có khi A Thần còn chưa tỉnh đâu.” Cậu ta nói xong thấy cô đi tập tễnh bèn hỏi: “Nếu... Nếu không để tôi đỡ cậu nhé?”

Làm thế có được không nhĩ? A Thần sẽ không giận đấy chứ?

Cô nói: “Không phiền cậu đâu, cứ đi trước đi.”

Cái cô nàng này chẳng biết điều gì cả...

Đi đi nhàn nhạt như một ly nước lọc, không ấm cũng chẳng mát, nhằm chán.

Khấu Lâm vẫn còn phong độ chán, cậu ta háng giọng: “Tốt nhất là để tôi đi chung với cậu.”

Hai người cuối cùng cũng dịch đến cửa hiệu sách, thoát nhìn Lệnh Từ không có gì khác thường cả, nhưng chính Khấu Lâm lại toát đầy mồ hôi, cậu ta ôm mèo trong lòng, ra kết luận Tô Lệnh Từ là một ly nước lọc có thể gây vồ người khác.

Khấu Lâm vẫn phong độ như cũ, vừa ôm mèo vừa vén rèm cửa cho Lệnh Từ để cô vào trước.

Tần Việt vừa thấy cái tình cảnh đi đi dắt trẻ này thì cau mày, “Mới mấy ngày không gặp...”

Khấu Lâm để mèo lên bàn, chú mèo lập tức phóng xuống bên dưới, “Chú Việt, cho cháu miếng nước đã.”

Tần Việt bế mèo lên, chú rút hai chén nước, một cho Lệnh Từ còn một cho mèo, chú nói với cô: “Cháu chờ chút, tạp chí chú để trong phòng, giờ chú đi lấy đây.”

Lệnh Từ gật đầu, “Cảm ơn chú.”

Lúc chú bước vào gian trong thì thuận tiện dặn dò Khấu Lâm: “Đi lên gọi A Thần dậy, nó mà dậy được thì chú thưởng mấy món dương chi cam lộ trong chai Quan Thế Âm.”

Khấu Lâm chẳng bằng lòng tí nào, “Chú Việt à, cậu ta có tính khí lúc mới ngủ dậy mà...” (*)

Nguyên văn: “Rời giường khi” (起床气) ý chỉ sau khi rời giường không hiểu sao lại cáu giận, bị quấy rầy lúc ngủ sẽ giận dỗi. Trong tiếng anh cũng có cụm “wake up wrong side of the bed” để chỉ kiểu tính khí này (Baidu).

Tần Việt dừng bước, chú quay lại cười cười, “Nếu không chú còn cần nhờ mày gọi à?”

“Chú Việt à, dạo gần đây tâm trạng cậu ta không tốt, cảm xúc lúc mới ngủ dậy chẳng khác gì pháo laser cả.” Khấu Lâm nói.

“Dạo này trời có mưa đâu.” Tần Việt chỉ cậu ta, “Mày đừng có lè mề thế được không? Không sợ mất mặt à?” Nói xong bèn đi vào trong.

Lệnh Từ cảm ly giấy không nói gì mà chỉ tập trung ngắm mèo.

Khấu Lâm hãy còn buồn bực thì IQ đột nhiên online, cậu ta nhìn về phía cô gái đứng trước quầy, cười hỏi: “Cậu có muốn tham quan khuê phòng của A Thần không?”

Lệnh Từ nói: “Không muốn.”

Khấu Lâm định xài chiêu “sắc dụ”, “A Thần có thói quen ngủ mà không mặc đồ, chỉ thích mặc quần nhỏ hình tam giác thôi.”

Lệnh Từ: “...”

“Cmn sao cậu không dán tờ biểu ngữ thông báo với tất cả quần chúng nhân dân đi?” Úc Thần xốc rèm vài bước ra, anh thấy người đứng trước quầy thì sững sốt, nhớ tới những lời lúc nãy Khấu Lâm nói thì tỉnh tỉnh lúc mới ngủ dậy lại tiếp tục phát tác, Úc Thần u ám nhìn cậu ta coi như cảnh cáo.

Khấu Lâm mừng rỡ cười nhe răng.

Lệnh Từ uống nước ngắm mèo, uống nước ngắm mèo, uống nước ngắm mèo...

Anh đi tới gần gần đầu chú mèo, hỏi cô, “Sao cậu lại tới đây?”

“Đến lấy đồ.” Cô cầm ly giấy, chậm rãi quặt vào một loạt kệ sách định tránh xa hai chàng trai, dù gì thì đề tài lúc này thực sự... Không tầm thường cho lắm.

Không ngờ Úc Thần lại theo sau cô, anh nói nhỏ: “Cậu muốn lấy cái gì thì nói cho tôi biết, chân đã bị thương rồi thì đừng chạy loạn chứ.”

Lệnh Từ nói: “Tôi không biết cậu ở đây.”

À, không phải, cô định nói là không cần làm phiền cậu đâu mà...

Úc Thần không hé răng, anh sụp mí mắt nhìn cô găm gắpm thành ly giấy bèn cười cười, Úc Thần duỗi tay cầm lấy cái ly, “Để tôi lấy thêm nước cho cậu.”

Cô nhả thành ly ra, cũng buông tay để anh cầm cốc, “Cảm ơn.”

Sao tự dưng lại thấy căng thẳng thế này...

[Nhớ] Chương 9

18 THÁNG MƯỜI MỘT, 2019%(COUNT) BÌNH LUẬN

Chương 9: Làm cá dưới biển.

Lệnh Từ cho rằng lúc này anh giận thật.

Ít nhất là sau khi đã bị cô tránh như tránh và thế rồi thì có lẽ sẽ phải chờ cô đi một quãng thời gian mới đứng.

Thật ra vốn là cô định nói rõ ràng với anh, cả hai hiểu nhau thì tốt, nhưng dường như anh không nghĩ thế thì phải...

Đến tận lúc cô ra khỏi nhà văn hóa cũ thì anh vẫn còn đứng đấy.

Lạ quá.

Lệnh Từ không biết anh nghĩ gì, rõ là không vui nhưng vẫn kiên trì đi theo cô.

...

Lệnh Từ rút phích cắm máy sấy tóc ra rồi mất tập trung mà ngồi xuống bên bàn sách, viên kẹo bạc hà kia đã lăn đến tận góc bàn, cô cầm lấy nó rồi ném vào học bàn, bắt đầu nghiêm túc làm tập làm văn.

Nhưng lúc làm văn cô vẫn sẽ thỉnh thoảng nhớ tới Úc Thần.

Nhớ đến những lời trêu chọc anh nói, tuy cánh hoa rụng nhưng danh dự không mất.

Thật ra anh có một khuôn mặt được dung hòa bởi cả nét Trung Quốc và phương Tây, nói tiếng Trung trôi chảy thì thôi đi, cảm giác lúc anh đọc văn xuôi rất quái lạ, lúc đi học lão Trương rất thích gọi anh lên đọc bài, nhất là mấy bài thơ cổ gì đó.

Còn nói lúc anh đọc diễn cảm thì tình cảm dạt dào lắm.

... Chứ không phải là để thỏa mãn thú vui xấu xa nào đó của thầy ấy ư?

Lệnh Từ cạn lời, bật cười.

“Cười gì đấy?” Chu Hòa Nghi đột nhiên xuất hiện làm cô giật cả mình.

“Mẹ...” Cô đứng dậy.

Chu Hòa Nghi để đĩa trái cây lên mặt bàn, “Nghĩ đến chuyện gì mà vui thế?”

Lệnh Từ kéo cái đĩa lại gần, cô tỏ ra rất hứng thú với cái đĩa trái cây đó, “Hôm nay đi học thầy giáo kể chuyện cười à.”

Chu Hòa Nghi ngồi xuống, bà cười hỏi: “Chuyện cười gì cơ?”

Cô nói mà không nghĩ ngợi gì, “Một con mèo đen cứu một con mèo trắng, vào lúc này thì mèo trắng nên nói gì với mèo đen ạ?”

Chu Hòa Nghi: “Nói cảm ơn hả?”

Lệnh Từ: “Không đâu, nó kêu, meo~”

Chu Hòa Nghi sùng sốt một giây mới giật mình nói, “À, đúng nhỉ, nó là mèo thì sao mà nói tiếng người được.”

Lúc trước Khương Lê kể chuyện này cho cô nghe cô cũng phản ứng thế...

Cũng chẳng thấy buồn cười gì cả.

Đột nhiên có tiếng “Phụt” vang lên bên cửa, Lệnh Từ và Chu Hòa Nghi cùng nhau nhìn sang phía đó, không ngờ thấy Tô Bách đứng dựa lưng vào cửa cười đến mức không dừng lại được...

Chu Hòa Nghi đứng lên nói: “Được rồi con cứ học đi, nhớ ăn trái cây nhé.”

Tô Bách cuối cùng cũng ngừng cười, ông lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, định bụng khi nào đi dạy phải kể cho học sinh nghe để kích động không khí lớp học mới được.

Lệnh Từ theo ra đóng cửa rồi lại về nằm ghé trên bàn sách, bắt đầu thất thần.

...

Khấu Lâm nhìn giờ, 9 giờ tối, cậu nhìn chàng thiếu niên đang mượn rượu giải sầu phía đối diện mình, nói: “‘Bé’ Thần à, tôi còn chưa làm bài tập đâu.”

Úc Thần nhìn ra đường phố đã tối sầm lại thì đột nhiên nói: “Vi Vi, cậu về trước đi.”

“Tôi không về, giờ còn sớm mà.” An Vi Vi nói xong bèn rút bia ra một cái ly sạch sẽ để nhấp thử một ngụm, sau đó cô ấy tỏ ý khó chịu ra mặt.

“Vậy cậu tránh ở đâu đó một lát đi, tôi hút thuốc đây.”

“Tôi không để ý đâu.”

“Tôi để ý.”

Khấu Lâm dịch cốc bia của cô ấy lại chỗ mình, “Được rồi, đỡ hít phải khói thuốc không khỏe mạnh, cậu về trước đi.”

An Vi Vi tỏ ra không vui, “Thế thì hút thuốc khỏe mạnh chắc? Lại nói đang nửa đêm tôi chạy ra đây với hai người mà các người lại bắt tôi về thế à? Tôi về giờ nguy hiểm chết đi được, đã xinh đẹp... Lại có tiền...”

“Nhưng vậy thì làm sao được đây? Không khí chỗ này đang u buồn lắm, mình không thoát thân được,” Khấu Lâm an ủi cô ấy, “Cậu thông cảm chút nhé, để tài xế nhà cậu đến đây đón đi, chẳng lẽ cậu không đau lòng chàng thiếu niên mới thất tình và đang u buồn này à?”

“Cậu cũng về đi, trước tiên dẫn Vi Vi về đã.” Chàng thiếu niên mới thất tình và đang u buồn nói.

An Vi Vi liếc Khấu Lâm, cả hai lại ngồi xuống, “Nếu không cậu nói cho chúng tôi nghe thử xem?”

Khấu Lâm phụ họa, “Đúng vậy, nói đi, để người anh em đã chinh chiến khắp các mặt trận này giúp cậu, cả bụng thao lược của tại hạ đang chờ dịp được phát huy đây.” Nói xong, cậu ta nhận được ánh mắt âm u của An Vi Vi bèn lập tức sửa miệng, “Để người anh em đã từng chinh chiến khắp các mặt trận cuối cùng lại bằng lòng biến thành bunn nhào chỉ bảo vệ một đóa hoa xinh đẹp giúp cậu đi.”

“...”

Úc Thần làm nốt chai bia rồi tính tiền, anh nói: “Tôi có linh cảm rồi, về nhà viết tập làm văn đây.”

Khấu Lâm sững sốt đứng dậy, cậu theo chân An Vi Vi: “Cmn lúc cậu tìm linh cảm chó có tăn ra tin tức khiến người khác hiểu lầm thế được không? Quá âm hiểm! Trả thời gian lại cho tôi!”

Sáng sớm Úc Thần rời giường cầm điện thoại nhìn giờ mới biết lúc rạng sáng Khấu Lâm nhắn tin cho mình.

Khấu Lâm: Này tôi hôn Vi Vi mất rồi.

Úc Thần nhắn tin cho cậu ta: Chân còn an toàn không?

Năm phút sau Khấu Lâm mới nhắn lại: Còn tạm, chả là ngực tím lại hết rồi đây này, lực tay của cô ấy ghê thật.

Úc Thần: ...

Buổi sáng Lệnh Từ vừa vào lớp thì đã chạm mặt Úc Thần ở ngay ngoài cửa, một người định đi vào còn một người muốn đi ra, sau đó hai người rất ân ý mà mỗi người chọn một bên, cùng dịch ra.

Cả sáng không ai nói với nhau câu nào.

Tuy rằng ngày thường hai người cũng gần như không nói gì trong lớp với nhau nhưng lần này lại hơi khác.

Lúc Lệnh Từ tình cờ quay lại thảo luận đề bài với bạn học thì có thể cảm nhận được ánh mắt của anh, chờ tới khi cô ngẩng đầu nhìn sang thì anh lại bình tĩnh quay qua nhìn ra cửa sổ.

Cô hoàn toàn không biết phải... xử lý anh thế nào.

Lúc nghỉ trưa An Vi Vi đến, oai phong trông không khác gì nữ hoàng giá lâm, cô ấy đứng xung quanh chỗ Úc Thần quét mắt nhìn một vòng, vì không có chỗ nào ngồi nên đành phải đứng.

Trần Dương ngồi cạnh ngượng ỏi là ngượng, “Bạn học à, bạn...”

Úc Thần gấp sách lại nói: “Không đón ngài từ xa, có việc gì thế?”

“Tôi tới nhìn một cái.” Cô ấy nói.

“Nhìn cái gì?” Úc Thần hỏi.

“Nhìn cái người làm cậu mất hồn mất vía ấy,” Cô ấy vừa nhìn quanh phòng học vừa hỏi: “Cô đó ngồi ở đâu thế? À, thấy rồi.”

Úc Thần nhanh nhẹn đứng dậy giữ chặt cô ấy, anh tỏ ra hơi bất đắc dĩ, “Vivian.”

An Vi Vi quay lại nói: “Yên tâm, tôi chỉ tám với cô ấy mấy câu thôi, có quan hệ tốt rồi hỏi hộ cậu cho.”

“Được rồi đừng nghịch nữa, cậu về đi.”

“Không đi.”

“Không đi thì tôi gọi Khấu Lâm tới nhé?”

“...”

An Vi Vi rút tay lại, cô ấy cảm giận nói, “Đồ nhảm tâm!” xong bèn chạy biến.

Trần Dương làm quần chúng vậy xem chẳng hiểu gì cả, chỉ cảm thấy mọi chuyện thật là kì lạ.

Khương Lê cũng không hiểu gì bịa chuyện, “Đúng là An Vi Vi có quan hệ gì đó với cậu ta rồi, hôm qua Úc Thần còn dịu dàng với cậu mà nay lại lạnh lùng thế, miệng lưỡi đàn ông đúng là cội nguồn của mọi tội lỗi.”

Lệnh Từ cảm thấy chuyện này cần phải giải thích, “Cậu ta không phải người thế đâu, hơn nữa tội mình không thân.”

Trừ cách giải thích đấy thì cô chẳng còn nghĩ được gì cả.

Mà Khương Lê có vẻ rất cảm động, “Không ngờ cậu lại nói đỡ cậu ta...”

Cô không còn muốn giải thích nữa rồi, “Khương Lê, dừng lại ở đây thôi.”

“Tớ ủng hộ cậu.”

“Xin cho tớ mấy phút yên lặng đi.”

Thừa dịp Lệnh Từ đi toilet, Khương Lê quay qua nháy mắt với Trần Dương, Trần Dương lập tức hiểu được bèn đi tới, khom lưng hỏi: “Chuyện gì?”

Khương Lê thò lại gần, “An Vi Vi với Úc Thần có quan hệ gì thế?”

Trần Dương nheo mắt, “Cậu cũng cảm thấy kỳ lạ đúng không?”

Khương Lê hít một hơi thật sâu, “Thật thế à?”

Trần Dương gật gù đầu, nói: “Nhưng có liên quan gì đến cậu đâu? Đã có bạn trai rồi thì chớ đứng núi này trông núi nọ à nha? Còn gọi tôi lại hỏi thăm tin tức nữa à? Có thấy thiếu đạo đức không vậy?”

Khương Lê lập tức rút thước vuông góc ra hằm hừ đuổi đánh cậu ta, “Tôi mà thiếu đạo đức thì cậu lự IQ! Cái đồ ngu này!”

Hai người vừa giỡn vừa chạy quanh lớp, đúng lúc Lệnh Từ về chỗ ngồi, cô không để ý nên bị Khương Lê và Trần Dương đẩy từ phía sau bèn tức quỵ sụp xuống, đầu gối cứ thế đập thẳng xuống đất, điếm chết người là Trần Dương còn chưa kịp phanh lại được, cậu ta còn dẫm vào mắt cá chân của cô thêm cái nữa...

Lần này Lệnh Từ còn ngã nghiêm trọng hơn lúc Úc Thần đập gáy vào tường nhiều.

Úc Thần ngồi bật dậy khỏi chỗ, anh chạy đến chỗ Lệnh Từ, đẩy mấy người vương vãi ra rồi bế cô chạy ra ngoài.

Đám người xung quanh vẫn còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, có người còn đang hoảng hồn.

Nhất là Khương Lê, cô ấy tự trách đến phát khóc.

...

Lệnh Từ bị Úc Thần ôm, cô thấy anh định chạy ra cổng trường bèn hỏi: “Cậu định đi đâu đấy?”

Anh mím chặt môi, vẻ mặt trông có vẻ nghiêm túc, im lặng một lát mới nói: “Tôi dẫn cậu tới bệnh viện.”

Cô nói: “Không cần đi bệnh viện đâu, đến phòng y tế là được.”

Úc Thần đi chậm lại, “Phòng y tế à? Thầy cô ở phòng y tế có chữa được không?”

“Chữa gì cơ?” Lệnh Từ thấy buồn cười nhưng cố nín, “Tôi chỉ bị ngã thôi mà, không nghiêm trọng thế đâu.”

“Lúc này tôi thấy cậu...” Anh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Vẫn nên đi bệnh viện tổng hợp kiểm tra thì hơn.”

“Có nghiêm trọng hay không tự tôi biết mà.” Cô nhìn xung quanh, “Cậu thả tôi xuống trước đã.”

“Còn đau không?” Úc Thần vẫn tương đối quan tâm cái này.

Lệnh Từ giật giật mắt cá chân phải để chứng minh cho anh xem, đúng là hơi đau nhưng cũng không ảnh hưởng đến động tác của cô.

Úc Thần do dự đứng yên một lát, “Vậy đi phòng y tế nhé?”

Cô nói: “Ừm... Nếu cậu cứ kiên trì thế...”

Thật ra Lệnh Từ thấy không cần tới phòng y tế cũng được, hai bên đầu gối có lẽ sẽ bị tím gì đó nhưng về nhà bôi ít dầu là xong.

Anh hiểu ý cô nhưng vẫn không yên tâm lắm, “Nếu không tôi xem thử cho cậu nhé?”

Cô không chắc lắm, “Xem kiểu gì?”

Úc Thần để Lệnh Từ ngồi ở cạnh bồn hoa còn anh thì ngồi xổm xuống, anh vén ống quần bên chân phải của cô lên, cứ thế làm lộ ra cổ chân mảnh khảnh trắng trẻo của cô.

Lệnh Từ vội vàng tránh đi, nói: “Không cần.” Sau đó hoang mang kéo ống quần xuống.

Anh ngẩng đầu lên, “Sao thế?”

Lộ chân lúc múa là một chuyện, còn để con trai chạm vào là chuyện khác.

Lệnh Từ thấy không tự nhiên lắm, mặt cô nóng bừng cả lên.

Úc Thần lập tức hiểu ý cô, anh cúi mặt cười một lát rồi nói: “Để tôi dẫn cậu xuống phòng y tế.”

Anh định ôm Lệnh Từ.

“Tôi tự đi được.” Cô nói.

“...”

Ôm đến nghiện luôn rồi...

Úc Thần xấu hổ hắng giọng, “Để tôi đỡ cậu.”

Lệnh Từ khoát tay lên cánh tay anh, lúc đứng lên cô thấy hai bên đầu gối đau kinh khủng, lúc đi cũng không thông dong như cũ nữa.

Úc Thần kiên nhẫn đi theo Lệnh Từ một lát, thấy cô đi mà mặt mũi trắng bệch đành phải nói: “Nếu không để tôi ôm cậu nhé?”

Cô do do dự dự mà gạt đầu.

Lúc Úc Thần ôm cô, trái tim anh có xu hướng đập nhanh hơn, cô gái anh đang ôm thật mềm, mềm đến độ anh không dám dùng sức, vừa nãy anh hoảng hốt chỉ nghĩ đến chuyện ôm cô chạy đến bệnh viện, bây giờ bình tĩnh lại rồi thì cảm quan cũng quay trở lại.

“Úc Thần.”

“Ờ?”

“Cậu đi nhanh hơn cũng không sao đâu.”

“... Được thôi.”

Cô giáo phòng y tế trừ khuôn chỗ trầy ở đầu gối cho Lệnh Từ, cô ấy bôi thuốc, miệng vết thương cũng không lớn lắm, xài hai tờ băng cá nhân là đã xong việc rồi, “Cổ chân em bị ảnh hưởng lực lớn quá, tuy không nghiêm trọng nhưng gần đây đừng có làm gì quá sức nhé, nếu không vết thương sẽ nặng thêm đấy.”

Lúc về lớp, Lệnh Từ kiên trì tự bước đi.

Úc Thần vừa đỡ cô vừa chăm chăm bước, “Dạo này không luyện múa được rồi.”

Cô đáp: “Ừ.”

“Tan học tôi về nhà với cậu.” Bỗng nhiên anh nói thế.

“...” Dù sao cũng chỉ có con đường đấy thôi, cô nào dám không cho anh về nhà?

Khương Lê chờ Lệnh Từ về đến đứt ruột đứt gan, cô ấy vừa hối hận vừa tự trách vì hành vi đùa giỡn quá trớn của mình, thậm chí còn thề ngay tại chỗ: “Sau này nhất định sẽ chứng chắc hơn, nếu vi phạm lời thề tớ sẽ cạo đầu đi tu!”

Trần Dương cũng xoa xoa tay lại gần xin lỗi cô.

Lúc tan học, Khương Lê kiên trì muốn đưa Lệnh Từ về nhà, thế nên cô ấy cẩn thận đỡ cô ra khỏi lớp, thấy Úc Thần đứng chờ phía ngoài thì không khỏi đặt câu hỏi: “Sao trùng hợp thế?”

“Cậu ta tiện đường.” Lệnh Từ nói: “Đi thôi.”

“Tôi...” Úc Thần thậm chí đã vươn tay ra rồi nhưng đành phải đứng nhìn cô đi qua mình.

Mà lúc ấy không biết Khương Lê nghĩ gì, thấy cái tay kia thì đầu óc đột nhiên thông minh hơn hẳn, cô ấy đặt tay Lệnh Từ vào tay Úc Thần, anh thừa dịp đấy nhanh chóng nắm lấy tay Lệnh Từ.

Lệnh Từ khiếp sợ nhìn cô ấy.

Khương Lê nói: “Tớ cảm thấy tay cậu ta có sức hấp dẫn nào đó to lớn lắm.”

Lệnh Từ: “...”

[Nối nhớ] Chương 8

17 THÁNG MƯỜI MỘT, 20193 PHẦN HỒI

Chương 8: Làm cá dưới biển.

Úc Thần hậm hực dứt tay vào trong túi, anh thấy phản ứng đấy của Lệnh Từ thì lập tức tỉnh táo suy nghĩ xem lúc nãy mình làm gì mà lại khiến cô giật mình, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có một câu “Tôi khiến cậu không vui à?” kia giọng hơi cao thôi.

Anh cố gắng thả lỏng bản thân, theo thói quen mà tìm chỗ để dựa lưng vào, “Tôi chỉ định hỏi là có phải hôm qua...”

“Không phải, cậu đừng đoán mò.”

“Lạt mềm buộc chặt chẳng,” Khẩu Lâm thò tay vào túi quần Úc Thần, “Con gái đều thích chiều này mà.”

“Làm gì đấy?” Úc Thần nhìn cái tay đang “quấy rối tình dục” mình.

“Tôi nhớ bình thường cậu hay mang đồ ăn vặt gì đấy cơ mà,” Khẩu Lâm sờ xong bên này bên định đổi sang bên kia, “Giữa trưa nay tôi ăn phải tôi ở nhà ăn, đến giờ còn mùi đấy.”

“Chỗ này.” Úc Thần lấy hộp kẹo bằng thiếc ra ném cho cậu ta, “Này cậu nói gì cơ? Lạt mềm buộc chặt á?”

Không mấy người dám lên tầng ba nhà văn hóa cũ nhưng Úc Thần lại rất thích tới đây ngồi một lát, yên tĩnh.

Nhất là giờ nghỉ trưa.

“A, Vi Vi thích chơi trò này với tôi lắm.” Khẩu Lâm đồ non nửa kẹo trong hộp ra, cậu ta ném hết vào miệng nhai nhai, nhai một hồi đột nhiên có cảm giác mát lạnh xộc thẳng xuống từ đường hô hấp, để chịu đến nổi trào nước mắt, “Móa... Kẹo cậu vị mù tạt chác...”

“Tiếng Nhật của mù tạt là gì?” Úc Thần đột nhiên hỏi.

Khẩu Lâm thấy cay đến nổi đầu óc cũng chết máy, cậu ta nghĩ ngợi thật lâu mới nói: “Wasabi à?”

Úc Thần cười nhạt: “Wa, sabi.”

Khẩu Lâm tròn tròn đôi mắt đỏ hoe, không còn sức để mà phản kích...

Nhân lúc nghỉ trưa Lệnh Từ lật mấy tạp chí văn học xem có thể tìm được linh cảm cho đề văn “cánh hoa bên cuồng hoa” không, đến bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra hướng viết, buồn đến nỗi chỉ biết cắn móng tay.

Trong lớp cũng không chỉ có mình cô buồn, ngay cả đại biểu ngữ văn có nickname là nữ tú tài cũng tỏ ra buồn bực, chỉ lo không giữ nổi địa vị nữ tú tài của mình nữa.

Lệnh Từ lại gần định tìm nữ tú tài thảo luận xem hướng viết thế nào, nhưng mới tới đã bị cô ấy thuận tay kéo đi giúp việc, cả hai cùng nhau bê sách bài tập vào văn phòng, cô ấy đưa cho Lệnh Từ một ít, còn chính bản thân thì ôm một chồng sách khác.

Đúng lúc hai người xuống lầu thì Úc Thần và Khẩu Lâm cũng đang bước lên.

Ánh mắt của cô xẹt qua gương mặt anh, gần như không thêm nhìn Úc Thần, còn anh lại nhìn cô chăm chăm vài giây mới u ám đi mất.

Khẩu Lâm thấy hành động như có như không của họ thì chẳng khác nào được thưởng thức một pha quay chậm đầy mãn nhãn, tuy rằng không có lời thoại nào nhưng nội dung thật phong phú làm sao, đến thế này rồi mà còn không có vấn đề gì thì quái lắm.

Sau khi xuống dưới, nữ tú tài hỏi cô: “Này cậu nhìn thấy mặt Úc Thần không? Cậu ta giận à? Không biết là bị ai chọc nữa, tôi thấy bình thường cậu ta nói chuyện hay cười trông hiền lắm, không ngờ lúc giận trông đáng sợ thế.”

Lệnh Từ im lặng, không biết phải trả lời cô ấy thế nào.

“Cậu nói xem nam sinh mà tính tình như thế có phải hơi cực đoan không? Lúc vui thì hiền ời là hiền, còn lúc không vui trông sợ chết khiếp.” Nữ tú tài dường như sinh ra cảm giác tiếc nuối khi ánh nào đó của cô ấy với Úc Thần tan mất tăm.

“Tôi cảm thấy cậu ta cũng tốt mà.” Trong ấn tượng của cô, lúc nào anh cũng hiền lành thì phải.

“Thật à?” Cô ấy hỏi thử: “Cậu với cậu ta thân lắm à?”

“Không.” Đột nhiên Lệnh Từ không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Nhưng mà nữ tú tài có vẻ rất hứng thú, “Cậu có biết lớp trưởng lớp mình thích cậu ta không?”

Cô nói: “Không rõ lắm.”

Nữ tú tài cảm khái một câu rất quái dị, “Chẳng có việc gì cũng thích gọi tên cậu ta, rõ thế còn gì.”

Lệnh Từ không đáp lời nữa, cô chỉ muốn kết thúc đề tài này ngay lập tức.

Nhưng nữ tú tài đã không dừng nổi nữa rồi, “Tôi thấy hình như cậu ta chẳng có hứng thú gì với lớp trưởng cả, nữ sinh duy nhất tương đối thân thiết với cậu ta là cái cô An Vi Vi kia đấy, cái người cực kì xinh đẹp đó, cậu đã từng gặp chưa?”

Cô gật đầu “ừ” một tiếng.

Cũng may là đã đến văn phòng rồi.

Lệnh Từ nhanh chân bước vào văn phòng, cô tới chỗ bàn làm việc của lão Trương. Lão Trương còn đang uống trà đọc báo, nữ tú tài thân là đại biểu ngữ văn còn phải báo cáo chuyện bài tập với ông. Lệnh Từ lấy có còn phải viết văn bên chuẩn về lớp trước.

Thật ra sau khi cô về lớp rồi vẫn chưa nghĩ ra nên viết văn thế nào cả, chỉ biết cầm bút ngo ngoác nhìn cuốn sách tập làm văn.

Đến tận khi có người ngồi xuống ghế đằng trước, nghiêng người nhìn cô.

Lệnh Từ giương mắt lên nhìn rồi ngồi dậy.

Úc Thần nói: “Cậu cảm thấy cái hướng “danh dự” thế nào? Trần Dương nói cánh hoa rơi xuống nhưng vẫn giữ trọn vẻ tươi tắn, cuống hoa sừng sững thì là danh dự, tuy cánh hoa rụng nhưng danh dự không mất.”

Thật ra hôm đó Trần Dương nói cánh hoa đã rơi xuống mới là danh dự, tuy sa đọa nhưng vẫn tươi tắn như cũ.

Lệnh Từ hơi chần chờ, “Nhưng đây là thứ cậu ta nghĩ ra mà, tôi không dùng được.”

Úc Thần cười, “Tất nhiên là cậu dùng được rồi, từ xưa đến nay, từ trong nước đến ngoài nước, văn thơ tán tụng danh dự nhiều lắm, mà lại tôi cũng có bảo cậu sao chép bài viết của Trần Dương đâu, chỉ cho cậu tham khảo hướng viết thôi.”

Cô nghĩ ngợi một lát bèn gật đầu.

“Hai người nói chuyện gì đấy?” Diêu Yếu bước tới, nhìn hai người chòng chọc.

“Viết văn.” Úc Thần đứng dậy bước về chỗ.

Diêu Yếu nghi ngờ nhìn bóng anh chăm chăm, sau đó nhìn về phía cuốn tập làm văn trên bàn, “Sao chưa viết gì vậy?”

Lệnh Từ cầm bút nói: “Giờ viết đây.”

Diêu Yếu đứng dậy một lát, tự thấy không thú vị bèn đi mất.

Khương Lê đang úp mặt xuống bàn ngủ đột nhiên ngồi dậy bỏ qua, cô ấy nở một nụ cười vô cùng thâm trầm, “Tớ nghe thấy hết rồi nhé.”

Lệnh Từ bình thản nhìn lại cô ấy, “Hả?”

Khương Lê gọt đầu lên tay cô, “Cậu cảm thấy cái hướng “danh dự” thế nào? Tuy cánh hoa rụng nhưng danh dự không mất. Nhưng đây là thứ cậu ta nghĩ ra mà, tôi không dùng được. Tất nhiên là cậu dùng được rồi...” Giọng điệu thay đổi rất linh hoạt, có thể nói là tuyệt diệu vô cùng.

Lệnh Từ hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

Khương Lê dịch ghế lại gần cô, hỏi, “Có phải hai người...”

“Không phải.” Cô nói.

“Tớ còn chưa nói gì đâu.” Khương Lê chòng ghẹo liếc cô.

“Cái gì cũng không phải.” Cô nghiêm túc đáp.

“Tớ không tin.” Khương Lê bĩu môi.

Lệnh Từ cảm thấy nói không nổi cô ấy bèn dứt khoát giả vờ như không nghe thấy gì mà làm văn tiếp.

Khương Lê hừ hừ bên tai cô, “Trực giác của phụ nữ cho tớ biết mọi chuyện chắc chắn không đơn giản đâu, tớ nhắm mắt nghe Úc Thần nói chuyện cũng đã tưởng tượng được biểu cảm của cậu ta rồi.”

Lệnh Từ cố chấp không đáp lại.

Khương Lê dịch đầu lên vai cô, ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt u buồn, “Úc Thần lấy lòng cậu cẩn thận đến từng câu từng chữ, bắt an và chờ mong luân phiên tra tấn cậu ta, mà cậu lại lạnh lùng với Úc Thần, để người ta nghe mà đau lòng thay cậu ta, cậu——” Cô ấy ngồi dậy đẩy cô, “Quá nhân tâm!”

Lệnh Từ sợ hết cả hồn...

Cái cô nàng này, đam mê diễn quá rồi đấy!

Lệnh Từ đành phải đánh trống lảng, “Cậu đã nghĩ ra hướng viết tập làm văn chưa?”

Khương Lê âm ức bĩu môi với cô, sau đó đưa sách tập làm văn của mình cho Lệnh Từ, “Mới viết mở bài thôi.”

Cô mở ra đọc, trong đó viết:

Bạn xem nhánh hồng đó, nắng ấy tràn trường mà tới, cũng tràn trường mà đi, cơ thể mềm mại run run, không ôm ấp một cánh hoa nào theo...

...

Cũng coi như đã tả lại cảnh bất hạnh ngày đó của bông hồng đầy sống động.

Thật ra cô cũng không cố tình tránh anh.

Cô chỉ cảm thấy không cần phải thân thiết quá làm gì, bất kể là trong cuộc sống hay học tập, hai người đều không cần tiếp xúc hay giao lưu nhiều, trong trường, trừ Khương Lê ra thì cô cũng chẳng thân thiết với bạn học nào khác.

Chỉ là cô không ngờ anh sẽ tới thảo luận hướng viết tập làm văn với mình.

Lúc tan học Lệnh Từ không đến nhà văn hóa cũ vội mà ở phòng học viết tập làm văn hơn nửa tiếng nữa, sau khi cô cho rằng đã ổn rồi mới dọn đồ rời đi, nhưng khi cô thấy anh đứng ngoài cửa lớp thì rất bất ngờ.

Anh thừa lại gần cô hai bước, nói: “Tôi đi chung với cậu nhé?”

“Lúc tôi luyện múa không thích bị quấy rầy.” Cô nói xong cũng thấy mình hơi nhẩn tâm, chẳng hiểu sao lại thấy rất áy náy...

“Ồ.” Anh im lặng một lát bèn nói: “Tôi chỉ đứng ngoài chờ thôi, như ngày hôm qua ấy.”

Đại khái...

Nữ giới đã dễ mềm lòng như thế từ bẩm sinh rồi.

Mà một điểm cực ranh mãnh của chàng thiếu niên này là, anh rất biết cách tỏ ra đáng thương.

Lệnh Từ không đuổi anh đi nữa nên cũng coi như đã ngầm đồng ý.

Vào lúc cô luyện múa trong phòng thì Úc Thần ngồi trên mấy chiếc bàn sách đột trước Khấu Lâm kê chúng lại với nhau.

Cửa phòng luyện múa khép lại, bức màn cũng kéo kín đến không còn kẽ hở, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhạc cổ điển rất khẽ vọng ra từ phía trong.

Điện thoại Úc Thần reo lên, An Vi Vi gửi cho anh bức ảnh Khấu Lâm và Cao Học Nhai ngồi kề nhau làm người ta tưởng hai anh em nhà này đang trò chuyện về cuộc đời...

Anh giờ điện thoại lên chụp một bức hình hoàng hôn gửi lại cho cô ấy.

Kiến trúc từ gần đến xa so le không đồng đều, vầng hào quang đỏ tím trên nền trời như dát vàng.

An Vi Vi nhìn ảnh chụp nói: “A Thần bồi dưỡng tình cảm thật đấy à?”

Khấu Lâm liếc hình trong điện thoại của cô ấy, “Là một tấm ảnh chụp thôi mà? Cậu chưa thấy mấy hình phong cảnh cậu ta chụp bằng camera đó thôi, không nói quá đâu, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp trong tương lai chẳng sai đâu được.”

“Thật hay giả thế? Thảo nào cậu ta chụp cho tôi bức nào đẹp bức đấy.”

“Chứ sao, cậu cũng không để ý thiên phú nghệ thuật của A Thần di truyền từ ai à, ba mẹ cậu ta đều là người trong giới, quả thực là một ngôi sao đang lên trong giới nghệ thuật, mau mau quý lạy ngôi sao trong tương lai đi.”

Úc Thần không có khái niệm gì cụ thể với thứ tình cảm mang tên “thích” này, nói trắng ra là một đồng cảm xúc không ổn định, từ lần đầu tiên anh đứng cách một con phố sau màn mưa thấy cô múa qua tấm cửa pha lê sát đất, cô chỉ đơn giản là đã khơi gợi lại hồi ức xưa của anh mà thôi.

Lệnh Từ không biết anh có thể làm được gì trong một tiếng chờ cô bên ngoài, chơi game Tetris à?

Cô không chuyên tâm được như cũ nữa, lúc ép chân sẽ thất thần, động tác múa không trôi chảy, cái cảm giác phân tâm khó hiểu này làm cô hơi bực bội, rốt cuộc là ra khỏi phòng ngay cả khi chưa đủ một tiếng.

Úc Thần tắt điện thoại đi, nháy khò bàn, “Nhanh thế? Mới 40 phút mà.”

Cô cố bình tĩnh lại, nói: “Sau này cậu đừng chờ tôi ở đây nữa, cậu làm thế khiến tôi phân tâm lắm.”

Để phòng khi mình lại mềm lòng thêm lần nữa, cô nói xong bèn nhanh chóng chạy đi...

Khi Lệnh Từ sắp bước xuống cầu thang thì lại nghe thấy tiếng “kéo kẹt” vang lên từ chiếc thang gỗ đã cũ phía sau, chẳng mấy chốc cô đã liếc thấy bóng dáng ai đó nhanh chóng xẹt qua, tiếp đó là một tiếng “Rầm——” vang dội.

Bóng dáng đó nhảy xuống từ chỗ cao sau lưng cô, anh đáp xuống ngay trước mặt Lệnh Từ, âm thanh kia rung đến mức làm gan bàn chân cô tê dại hết cả.

Trong giây phút ấy, Lệnh Từ còn tưởng tòa nhà này sẽ cứ thế mà sập xuống ầm ầm.

...

Úc Thần chính là kiểu người như vậy, có đôi khi sẽ làm một vài chuyện làm cô sợ hết hồn hết vía.

Bây giờ đã thế, sau này cũng vậy.

Anh đứng lên nói: “Con gái các cậu đều thế hả? Cứ tí tí lại thay đổi cái xọch?”

Lệnh Từ: “...”

[Nối nhớ] Chương 7

16 THÁNG MƯỜI MỘT, 2019%(COUNT) BÌNH LUẬN

Chương 7: Làm cá dưới biển.

Ngày đó Úc Thần nói với cô, rằng “cho tôi xem lại lần nữa nhé?”

Lệnh Từ nghĩ ngợi rất lâu, hình như anh chỉ từng nhìn lên cô thay đồ trong phòng luyện múa thôi thì phải?

Nghĩ lại thì cái chuyện này làm cô sợ hết cả hồn.

Lúc tan học Úc Thần đứng ngoài phòng học chờ cô ra, anh dựa lưng vào hành lang ngoài cửa sổ, hai tay chống lên bệ cửa còn ánh mắt cứ thế nhìn lên vách tường từ tầng một, tầng hai, tầng ba... Vượt qua tầng cao nhất là không trung xanh thăm thẳm, bầu trời xanh ngắt và vách tường như bị chia ra thành hai thế giới riêng biệt.

Trong lúc hoảng hốt, anh cảm giác như mình sắp ngã xuống, nhưng sợ hơn là anh lại chẳng có lấy chút cảm giác chống cự nào, khi anh tưởng rằng mình sẽ nghe theo tự nhiên thì có người kéo anh trở lại... Từ đây, trong thế giới của anh cuối cùng cũng xuất hiện lựa chọn thứ ba.

Không còn bản khoán giữa chết và tồn tại, mà là muốn sống.

Kéo anh lại với sự sống, em phải phụ trách.

Trái tim Lệnh Từ vẫn còn đập thật nhanh sau khi buông Úc Thần ra, trong giờ phút ấy cô còn tưởng anh sẽ ngã xuống. Là một học sinh ngoan ngoãn tuân thủ kỉ luật, cô vô cùng không đồng ý với hành vi vi phạm nội quy này của anh, “Nguy hiểm lắm đấy.”

Úc Thần sừng sốt một lát lâu mới hoàn hồn, anh thấy vẻ mặt của cô rất nghiêm túc nên cũng trịnh trọng đáp, “Đảm bảo không có lần sau.”

Vài giây sau Lệnh Từ nhìn anh chăm chăm, ánh mắt đăm đăm ấy của cô khiến trái tim Úc Thần ngửa ngáy như bị mèo cào.

Anh cười, “Vẻ mặt của cậu là sao đấy?”

Cô hỏi: “Cậu muốn xem cái gì cơ?”

Úc Thần nghiền ngẫm những lời này của cô một lát, nhờ vào tư duy hơn người mà anh lập tức nhận ra hoài nghi của cô, anh nói: “Chuyện tôi thấy cậu thay đồ lần trước là ngoài ý muốn thật mà, tôi không biết cậu sẽ đến đây, với cả cái phòng nó...”

“Tôi biết rồi,” Lệnh Từ ngắt lời anh, “Ý tôi là, cậu có hứng với múa ba lê à?”

“Bồi dưỡng tình cảm dành cho nghệ thuật là được lợi cả đời đấy.” Anh cười với cô, “Cậu thấy sao?”

“Chẳng thấy sao cả.” Cô ôm cặp đi mất.

Quả thực không kẻ nào dám bén mảng lại làm loạn chỗ nhà văn hóa cũ nữa, cả tòa nhà vẫn cứ âm u như cũ, hành lang hẹp và tối, được thêm cả tiếng “kéo kẹt” mỗi khi bước lên lầu thành ra chỗ này chỉ còn thiếu mỗi con quỷ nhào ra dọa mọi người là đủ combo kinh dị rồi.

Trước khi bước vào phòng luyện múa, Lệnh Từ đột nhiên quay lại nhắc anh, “Tôi thay đồ đây.”

Anh lại tỏ ra quân tử cực kì, “Ừ, để tôi trông cửa cho.”

Sau khi đóng cửa lại, Lệnh Từ kéo màn lên rồi đợi một lúc lâu, cô chắc chắn anh sẽ không liều lĩnh mà xông vào mới bắt đầu cởi áo trên ra.

Úc Thần chỉ đứng ở cạnh cửa nhưng tim đập lên liên hồi, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, anh tò tay vào túi lấy hộp kẹo ra, mở nắp rồi lấy mấy viên nhét vào miệng...

Điện thoại reo lên một hồi anh mới nghe thấy, người gọi tới là Khấu Lâm.

Khấu Lâm nói: “Đang làm gì đấy? Nghe một cuộc điện thoại thôi mà có vẻ vất vả quá nhỉ?”

“Bồi dưỡng tình cảm.” Đầu lưỡi anh quẹt qua hàm răng.

“Bồi dưỡng cái khi gió.” Khấu Lâm liếc Cao Học Nhai ngồi trước mặt mình, nói: “Chỗ cậu bao giờ mới xong?”

Úc Thần liếc cánh cửa còn đang đóng chặt, “Không biết.”

Khấu Lâm cong lưng hỏi nhỏ: “Tôi đâu thể nào nhìn tên nhãi này suốt đúng không? Cho cái thời gian cụ thể xem nào.”

“Mười mấy phút thôi.”

“Mười lăm?” Khấu Lâm tính nhẩm.

“Hai mươi phút.” Úc Thần sửa đúng.

“Đậu má!” Khấu Lâm cười mắng: “Ba mươi phút là tôi thổi xong một phòng toàn bóng bay cho cậu được rồi đấy.”

“Cậu hứng thú thể thì tôi cũng không ngăn cản đâu.” Úc Thần nói.

“Anh Thần à,” Khấu Lâm đột nhiên nghiêm túc nói: “Để tôi nhìn chăm chăm thẳng em họ hàng xa cả năm trăm dặm tận ba mươi phút, dù sao cậu cũng phải cho tôi biết cách giết thời gian chứ?”

“Hai thằng đàn ông ở chung một chỗ mà không có gì làm à?”

“Thế thì tôi phải cẩn thận hơn mới được.”

Úc Thần không thèm lải nhải với cậu ta nữa, anh vừa mới ngắt máy thì điện thoại lại reo lên, lần này là Tần Việt, nguyên nhân gọi không ngờ là để anh về nhà sớm, Úc Thần nghi ngờ hỏi, “Lý do?”

Tần Việt ở đầu dây bên kia tức đến nổi mắng anh, “Cậu ruột mảy bảo mảy về sớm mà còn đòi lý do à, nhảm không thể tả! Đúng là nuôi phí công!”

“Không nói thì thôi ạ.” Anh đang định ngắt máy.

“Úc Thần,” Tần Việt gọi anh lại, nói: “Mẹ cháu tới.”

“...”

Úc Thần ngắt máy.

Tần Việt gọi lại thì không ai nghe máy, mà chú cũng đoán được chuyện sẽ thế này từ sớm rồi bèn bực bội ném điện thoại lên bàn, nói với người phụ nữ đứng trước quầy: “Đừng đợi, nó không muốn gặp chị đâu.”

Úc Thần ngồi ngoài phòng luyện múa hơn một tiếng, cho đến khi không trung xanh thẫm bị hoàng hôn nhuộm lên sắc đỏ lênh láng, cuối hành lang âm u như một cái động không đáy, cánh cửa sau lưng anh đóng chặt lại từ đầu cho tới cuối.

Lúc Lệnh Từ bước ra anh vẫn ngồi ở cạnh cửa không nhúc nhích, cơ hồ sắp hòa thành một với ánh tà dương —— “Úc Thần?”

Anh giật mình ngồi dậy, “Múa xong rồi à?”

Cô đứng yên nhìn anh một lát, nhưng cuối cùng cũng chẳng hỏi gì mà chỉ gật đầu, “Đi thôi.”

Lúc ngồi trên xe anh không nói một lời, thậm chí còn không cầm điện thoại chơi game Tetris như lúc trước mà cứ ngo ngắc nhìn về phía đằng trước, Lệnh Từ không nhìn được bèn quay lại liếc anh vài lần, thầm đoán có lẽ là tâm trạng anh chắc không được tốt.

Vào lúc cô định xuống xe anh lại đột nhiên túm lấy quai cặp Lệnh Từ, cô quay đầu lại nghi hoặc nhìn anh, còn Úc Thần vẫn chỉ im lặng, mãi đến khi cửa xe đóng lại, xe tiếp tục lăn bánh.

Cô đã lỡ mất thời gian xuống xe.

Anh tỏ ra có chấp một cách xấu tính, cứ thế nắm chặt quai cặp của cô, cứ thế để cô lỡ hết trạm này đến trạm khác.

Lệnh Từ không biết sự kiện nhân cô dành cho anh đến từ đâu, cô thấy cửa xe mở ra, ngừng lại, sau cùng sắc trời hoàn toàn bị nhấn chìm trong màn đêm anh mới vui vẻ trở lại, vừa ngoan ngoãn theo cô quay về vừa chơi game Tetris...

Lúc Lệnh Từ về đến nhà đã là hơn bảy giờ, khi Chu Hòa Nghi gọi điện thoại cho cô cũng đúng lúc cô đang trên đường quay về, mới từ xa đã thấy mẹ đứng ngoài cửa sắt chờ mình, bà bọc áo choàng, đi đi lại lại.

Cô chậm chậm chạy tới, “Mẹ ơ?”

Chu Hòa Nghi thấy cô không có việc gì mới thờ phào nhẹ nhõm, bà nhìn không được bèn trách cứ hai câu, “Sao con về trễ vậy? Còn không biết gọi điện thoại về nhà nữa.”

“Lúc luyện múa con nhập tâm quá ạ.” Về mặt cô không được tự nhiên lắm vì không giỏi nói dối, cũng may trời tối đen nên Chu Hòa Nghi không nhìn thấy.

“Được rồi vào nhà đi, ba con lo đến nỗi ăn cơm cũng không vô, đang đi đi lại lại khắp nhà kia.” Chu Hòa Nghi cảm lấy cặp của cô, lúc lỏi Lệnh Từ vào nhà bà hỏi: “Ăn cơm trước hay tắm rửa trước?”

“Tắm ạ, lúc múa ra nhiều mồ hôi quá.”

Khi Lệnh Từ tắm rửa xong về phòng thì thấy một viên kẹo bạc hà màu xanh mơn mẫm được bọc bằng giấy gói trong suốt, là kiểu kẹo rất phổ biến, nhưng đúng là cô không thích ăn kẹo cho lắm.

Chu Hòa Nghi ở tầng dưới gọi cô xuống ăn cơm, Lệnh Từ vội vàng đáp lời, cô cầm viên kẹo ném vào thùng rác, mới loẹt quẹt bước được hai bước đã quay lại nhặt viên kẹo lên để vào chỗ cũ.

Chu Hòa Nghi mức canh cho cô, bà cười: “Lúc này con không về làm ba con tưởng là con bị tên nhãi nào bắt cóc nên mới quên về nhà, giận đến nỗi chạy loạn khắp nhà, uống nước được ngum nào là lại nấc ngum đấy.”

Tô Bách xấu hổ: “Cái gì mà giận đến nỗi chạy loạn khắp nhà cơ? Anh lo cho con thôi mà? Anh là giáo viên, có kiểu học sinh nào anh chưa gặp phải đâu? Lớp anh có mấy cô gái bị tui nhãi con kia lừa cho, đi học hồn vía toản vất ngược cành cây.”

“Học trò anh là sinh viên, học sinh cấp ba ngoan hơn nhiều, trường cũng nghiêm khắc nữa.”

“Có mấy đứa cấp ba ý vào việc mình còn là vị thành niên mới nghịch đấy!”

Lệnh Từ im lặng không hề răng, cô thấy chột dạ kinh khủng.

Giờ nghĩ lại thì, lúc này đúng là cô bị bắt cóc, đã thế còn bị lỏi đi khắp nơi mà...

Điện thoại của Úc Thần vẫn không gọi được, Tần Việt hơi lo bèn gọi cho Khấu Lâm.

Khấu Lâm vừa mới đuổi được Cao Học Nhai đi thì lại thấy số Tần Việt nhấp nháy trên màn hình, suýt nữa đã shock ngay tại chỗ, “Alo, chú Việt ạ?”

Tần Việt vừa nghe thấy giọng cậu đã hỏi: “Úc Thần có ở chỗ cháu không?”

“Không ạ.”

“Không ở chỗ cháu mà sao cả điện thoại cũng không gọi được không biết?”

“À, cậu ta bảo đi bồi dưỡng tình cảm ạ.”

“Bồi dưỡng tình cảm gì cơ?” Tần Việt cau mày, “Nói chuyện đàng hoàng vào xem nào!”

Khấu Lâm sợ hết hồn, “Chú Việt, chú câu với cháu làm gì? Cậu ta đi bồi dưỡng tình cảm thật mà, nhưng bồi dưỡng kiểu gì ở đâu thì cháu cũng chịu.”

Tần Việt càng thấy mệt, “Thế nó đi đâu mà bồi dưỡng lâu thế nhỉ?”

“Sao cháu biết được.”

“Chú còn trông cậy xem mày biết cái gì được nữa?”

“Không phải mà, cháu không biết thật đấy, cậu ta chẳng nói gì cả.”

“...”

Tần Việt ngồi chờ ở hiệu sách rõ lâu, tới tận lúc trời đã tối mới thấy Úc Thần chậm chạp về nhà, anh mặc áo ngắn tay, tay ôm áo khoác đồng phục tay xách cặp.

Úc Thần vừa nhìn thấy về mặt quai gờ của chú bên nói: “Gió to lắm, cậu cẩn thận thấp khớp.”

“Mày mới thấp khớp!” Tần Việt cười lạnh, “Nghe nói đi bồi dưỡng tình cảm à?”

“Vâng.” Lúc này Úc Thần kéo Lệnh Từ lẫn lộn chung với mình một lát nên quả thực dễ chịu hơn nhiều, anh còn cười được, “Cậu, nhà mình còn com thừa không?”

Tần Việt tiếp tục cười lạnh, “Đã bồi dưỡng tình cảm rồi mà vẫn còn cần ăn com à?”

Úc Thần lại cười, “Bồi dưỡng tình cảm chứ có phải tiên khí đâu ạ, đương nhiên cần ăn com rồi, cậu già rồi, cứ giận nữa là có nếp nhăn đấy, yên tâm đi, đọc tí Đại Bi Chú gì đó cũng có thể tu tâm dưỡng tính được.”

“Cậu mày mới ba mươi mấy, già gì mà già?”

“Đúng, cậu còn là một đóa hoa non mon mơn kia.”

“Đừng có mà đánh trống lảng.” Tần Việt đột nhiên tỏ ra nghiêm túc, “Cháu không thể không chịu gặp chị ấy cả đời được.”

“Cả đời gì chứ? Cháu còn chưa tốt nghiệp cấp ba đâu.” Úc Thần vừa bước vào hiệu sách vừa nói: “Mà lại lỡ như cháu gặp bà ấy, đột nhiên mềm lòng đi theo người ta thì sau này ai đường lão cho cậu được.”

Tần Việt bước vào phòng trong để làm nóng đồ ăn cho Úc Thần, “Tên nhãi nhà mi vô tâm như thế, sao mà dễ dàng mềm lòng được.”

Úc Thần dựa lưng vào quầy sách, anh chỉ cười.

Xuyên qua cánh cửa kia là một căn phòng bếp, diện tích rất lớn, lúc trước căn nhà này thực ra là hai căn riêng biệt, phòng khách được sửa thành hiệu sách, diện tích cũng tạm, chẳng qua sách nhiều nên nhìn có vẻ hơi chật chội.

Phòng Úc Thần không ở chỗ này, anh ngủ trên tầng hai, còn thang thì ở phía ngoài hiệu sách, đi thẳng rồi rẽ một đường dài, cửa phòng trộm khép hờ, bên phải phía trong là huyền quan, tiếp nữa mới là cửa phòng.

Sáng sớm hôm sau đi học, Lệnh Từ cứ nhìn thấy Úc Thần là lại nhớ đến những lời đêm qua ba mình nói, thế là cô lại thấy đuối lý, đã thế không hiểu sao còn sinh ra cảm giác tiếp tục tiếp xúc với anh là có lỗi với mẹ cha, nên cô không muốn phản ứng anh chút nào, phải nói là cực kì lạnh lùng, khiến Úc Thần chẳng hiểu ra sao.

Anh chờ cô đi toilet về xong bên túm lấy cánh tay Lệnh Từ: “Tôi khiến cậu không vui à?”

Úc Thần hành động đột ngột như vậy làm cô giật hết cả mình, xung quanh rất nhiều người, cô vội vàng rút tay lại, “Không phải, cậu đừng làm thế.”

[Nối nhớ] Chương 6

11 THÁNG MƯỜI MỘT, 2019%(COUNT) BÌNH LUẬN

Chương 6: Làm cá dưới biển.

Hôm sau, trường học quả thật tuyên bố bắt đầu sử dụng nhà văn hóa đã bỏ trống từ lâu để chứa sách cũ.

Những học sinh nghe thấy tin này thì có đủ người vui kẻ buồn, buồn là đám học sinh hư, vui là nhóm học sinh yêu thích văn học, còn lại đại đa số học sinh mang thái độ có cũng được không cũng chẳng sao, thậm chí có nhiều học sinh còn chẳng nghe thông báo cho cẩn thận.

Mà lúc hiệu trưởng tuyên bố chuyện này thì còn đặc biệt nhắc tới tên hiệu sách đã cung cấp sách cũ cho nhà trường —— hiệu sách Sơn Nguyệt.

Khẩu Lâm nghe thấy bốn chữ đấy còn tưởng mình nghe nhầm.

Thế là nhân dịp nghỉ trưa ăn com ở nhà ăn, cậu ta bên bày tỏ ý kiến hoài nghi của mình: “Sao tôi không biết chú Việt có tâm lòng bao dung rộng lớn mà đi làm chuyện công ích thế? Lúc trước tôi mới bắt cần làm đồ nước vào sách của chú ấy thôi mà suýt nữa bị lột da rồi.”

Úc Thần không có một tí xúi hức thú nào với nhà ăn ở trường cả, anh cắn cắn ly giấy, hăm hồ hởi, “Cái chuyện vô nghĩa này mà cũng cần thắc mắc à?”

Khẩu Lâm nhìn anh một lát, nói: “Khai thật đi, cậu chưa cai sữa đúng không?”

Úc Thần nhếch môi, nghiêm túc hỏi: “Cậu phát hiện bí mật này từ bao giờ đấy?”

Khẩu Lâm cười cười, “Bao giờ tôi tặng cậu núm vú cao su để cậu đỡ nhét đồ lung tung vào miệng nhai.”

“Chỉ nhận đồ làm bằng vàng thôi nhé.” Úc Thần nói.

“Em bé như cậu mà cũng có yêu cầu cao nhì.” Khẩu Lâm chỉ nhai hai miếng com rồi thôi.

Đến lúc trên bàn cũng chẳng còn nhiều đồ ăn nữa An Vi Vi mới bụng đồ ăn tới.

Khẩu Lâm hỏi cô ấy, “Sao giờ cậu mới đến?”

An Vi Vi nghe vậy là lại giận, “Lúc này một cô bạn học cùng lớp cứ đòi lại đây ăn com với tôi, phiền chết đi được, mất thời gian đuổi cô bạn đấy đi nên mới ăn muộn đây.”

Khẩu Lâm nhắc chai nước trên bàn lên uống, “Thích thì cứ để ăn chung thôi.”

An Vi Vi nhìn cậu ta chăm chăm hai giây: “Ai mà chả biết cô bạn đấy có ý gì? Đảm bảo là muốn lại gần Úc Thần chứ sao.”

Khấu Lâm cười, “Dù sao cũng không phải người ta vừa ý mình mà, cậu lo gì chứ?”

An Vi Vi tức giận cười lạnh với Khấu Lâm, cô chỉ vào ngực nói: “Tôi, Vivian đây, là người có thân phận nhé, đời trước cô ta cứu thế giới chắc? Thế mà lại mơ tưởng để tôi bắc cầu thay cô ta à?”

Úc Thần vô cùng đồng ý, “Đúng thế, với thân phận của cậu thì không thích hợp làm những chuyện như vậy đâu.”

An Vi Vi cười nhẹ với anh, “Đương nhiên, nếu người đấy là A Thần thì tôi rất bằng lòng vì cậu mà tạo ra một cây cầu hình vòm dẫn đến hạnh phúc, đảm bảo là chắc hơn cả cầu Triệu Châu.”

Úc Thần cảm ly giấy bị mình cắn tới thê thâm mà mời cô ấy.

Khấu Lâm búng tay, “Cậu đừng cười bừa bãi thế với cậu ta được không?”

An Vi Vi liếc Khấu Lâm, “Cậu mới cười bừa bãi.”

Nhà ăn rất ồn, Úc Thần ở đó một lát bèn bê đồ của mình đứng dậy: “Hai người cứ ngồi đi, tôi về lớp đây.”

An Vi Vi vỗ tay với anh, “Đi đường cẩn thận.”

Khấu Lâm cũng làm bộ làm tịch theo anh, “Nếu thế thì mình cũng đi đây.”

An Vi Vi tặng cậu một ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Khấu Lâm mới đứng dậy đã lại ngồi xuống, chờ Úc Thần đi xa mới nắm lấy tay An Vi Vi, cậu ta hỏi: “Cậu nói thật đi, mình có vị trí gì trong lòng cậu thế hả?”

An Vi Vi gấp một cọng hành lên rồi cười ngọt ngào với cậu.

“...”

Lúc Úc Thần về phòng thì cũng là khi Lệnh Từ đang lau bảng, anh lại gần giờ tay ra, “Đưa đây, để tôi giúp cậu.”

Cô quay lại liếc anh, “Không cần, tôi tự làm được.”

“Bảng cao lắm.”

“Tôi tự kê ghế được mà.”

Úc Thần cũng không ép cô, anh từ từ lùi lại cạnh phía bục giảng, khây khây phấn viết rồi thuận miệng hỏi: “Tan học cậu có ra đây nữa không?”

Lúc đầu Lệnh Từ cũng không hiểu ý anh, nghĩ ngợi một lát mới nhận ra anh đang hỏi mình có đến phòng luyện múa sau giờ học không, “Hôm nay tôi trực nhật, không có thời gian.”

Anh về ngón tay dính bụi phấn, hỏi tiếp: “Ngày mai thì sao?”

Cô im lặng một lát mới đáp lời anh, “Ừm.”

Úc Thần đứng bên bục giảng ngắm cô bận bịu, Lệnh Từ bước về chỗ kê ghế dựa lên bục giảng rồi leo lên lau bảng, lau xong bên trái bèn bò xuống dịch ghế sang để lau bên phải, lau bảng xong lại kê ghế về chỗ cũ, cuối cùng là đầu cô đầy bụi phấn.

Sau đó cô lại vào toilet rửa tay sạch sẽ, xong xuôi bèn chạy ra ngoài hành lang tháo dây buộc tóc ra để phui hết bụi phấn trên đầu, đuôi tóc Lệnh Từ rũ xuống chính tề, do gió ngoài cửa sổ ủa tới mà bay phấp phới.

Anh không có khái niệm gì về chiều dài của mái tóc con gái, tóc An Vi Vi dài quá vai, anh không thấy nó ngắn, nhưng nếu so với Lệnh Từ thì tóc của An Vi Vi cũng không coi là dài được.

Úc Thần đoán được, tóc cô đại khái mất mười lăm centimet nữa là dài tới eo, đuôi tóc chính tề đến cứng nhắc.

Trong hồi ức nhạt nhòa của anh, cũng đã từng có một người phụ nữ có mái tóc dài như thế, đó là chút ít hình ảnh trong quá khứ vẫn còn làm anh lưu luyến.

Úc Thần cứ mãi đứng chỗ bục giảng, anh dõi mắt ra góc ngoài hành lang, chẳng biết đang nghĩ gì, nét cô đơn trên gương mặt anh vụt tắt khi Lệnh Từ quay lại.

Nhưng cô đã nhìn thấy.

Buổi chiều lúc tan học, Lệnh Từ quét tước vệ sinh còn Úc Thần ngồi tại chỗ chơi game, Khương Lê quét ở tổ bên cạnh, vừa quét vừa lên nhìn người chơi game, kéo chậm tiến độ công việc vô cùng nghiêm trọng.

Lệnh Từ đã quét xong hai tổ, đến lúc quét bàn Úc Thần, cô nói: “Úc Thần, cậu ra ngoài trước được không?”

Úc Thần “Hả?” một tiếng rồi ngoan ngoãn bước ra ngoài...

Thế nhưng anh mới ra đến cửa lớp đã thấy một người đang ngó dáo dác vào trong, Úc Thần cười... Cao Học Nhai vừa thấy anh là đã nhớ đến hai lần bị anh thít cổ không thể trốn nổi, vừa thâm vừa sợ, cậu ta quay đầu định chạy.

Úc Thần nhanh tay túm lấy cổ áo Cao Học Nhai, anh lôi cậu ta lại gần mình rồi cười: “Chạy gì đấy? Hở? Anh đây cũng không ăn thịt chú đâu nhé?”

Cao Học Nhai xì một tiếng: “Mày có mà dám!”

Úc Thần tiếc vào trong lớp xem mình có làm ồn đến bên trong không, sau khi đã chắc là trong lớp không nghe thấy mới lúi cúi Cao Học Nhai ra xa.

Cậu ta giãy giụa: “Có ngon thì thả ông mày ra!”

Úc Thần lười biếng đáp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?” Cao Học Nhai thất thểu bước theo sau, “Ông đây có mười mấy người anh em, mày phải cẩn thận vào! Không chừng ngày nào đó...”

“Mấy tên gà con ở tiệm văn phòng phẩm lúc trước ấy à?” Úc Thần chân dài nên đi rất nhanh.

“Mày mới là gà con!” Cao Học Nhai ra sức giãy giụa, “Buông tao ra! Tao muốn gặp Lệnh Từ! Mày dựa vào đâu mà không cho tao thấy cô ấy!”

“Gọi đàn chị đi,” Úc Thần thả Cao Học Nhai ra rồi đẩy cậu ta về phía trước, anh hỏi: “Có kẹo không?”

“Ai mà có cái thứ chỉ dành cho con gái đấy chứ?” Cao Học Nhai kéo kéo đồng phục nát nhừ của mình.

“Anh có đấy.” Úc Thần mò túi quần, quả nhiên lấy ra hai viên kẹo bạc hà, anh đưa cho cậu ta, “Ăn kẹo rồi ngoan ngoãn về nhà đi.”

“Mày đồ trẻ con à!” Cao Học Nhai hất tay ra, cũng may Úc Thần nhanh nhẹn tránh ra chỗ khác, cậu ta vung tay vào khoảng không nên hơi chật vật, thế là thẹn quá thành giận, “M* nó cuối cùng là mày muốn sao?”

Úc Thần dựa lưng vào tường, nụ cười của anh nhạt dần, “Đừng làm phiền cô ấy.”

Cao Học Nhai nghe xong những lời này cũng không giận nữa, cậu ta nghiêm túc nói: “Để tao nói cho mày biết, tao thật sự thích cô ấy.”

Úc Thần im lặng.

Cao Học Nhai dừng cảm nường mày với anh, trong lúc căng thẳng không hiểu sao lại thông minh đột xuất, cậu ta nheo mắt, “Đừng nói là mày sợ nhé?”

Úc Thần: “...”

Cao Học Nhai hôn hờ cười, “Mày không có tự tin vậy cơ à? Mà cũng đúng thôi, tao cũng chẳng kém cạnh mày, về ngoài cũng được, nhà còn có tí tiền, mày thì sao, chỉ được cái cao hơn tao thôi.”

Úc Thần nường mày, “Chú thích làm gì thì làm, kể cả cô ấy thích chú một chút thôi thì cũng coi như anh đây thua.”

“Mày nói đấy nhé!”

“Ừ.”

“Nhưng tao có một điều kiện.”

“Nói đi.”

Cao Học Nhai xoa cổ, nói: “Sau này đừng có thối cổ tao nữa!!”

Úc Thần cười cợt, anh vừa bước về phía lớp học vừa đáp, “Để anh đây nghĩ xem đã.”

—

Sau khi phòng học đã quét tước sạch sẽ Úc Thần vẫn chưa vào, Lệnh Từ ngơ ngác nhìn về phía cửa lớp một lát, đến tận khi Khương Lê giục giã cô mới nhanh chóng dọn đồ đi về.

Cửa chưa khóa, trong lớp còn có bạn học đang làm bài.

Hai cô gái cùng nhau lên xe buýt.

Lệnh Từ vừa ngồi xuống đã thấy Úc Thần vội vã lên xe, anh quẹt thẻ học sinh xong bèn đi về phía này rồi ngồi sau họ.

Khương Lê âm thầm cảm tay cô, cô ấy thò lại gần, thì thào: “Hôm nay tớ mới biết Úc Thần cũng đi đường này về, tiếc thật, bình thường tớ phải về nhà chung với bạn trai.”

Lệnh Từ không dám nói bình thường lúc về anh hay ngồi cạnh mình để tránh sóng to gió lớn.

Nhà Khương Lê gần trường, mới được nửa đường đã xuống xe, sau khi xuống xe cô ấy còn có thâm ý mà chọc chọc eo Lệnh Từ, ý bảo cô mau nắm chắc cơ hội, nước chảy thành sông là nước chảy thành sông đó!

Lệnh Từ tiếp tục giả chết...

Sau khi Khương Lê xuống xe, xe mới lần bánh thì Úc Thần đã đứng dậy ngồi xuống cạnh cô. Động cơ của anh rất rõ ràng, tuy Lệnh Từ không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng mà... Cũng xem hai bộ phim thần tượng rồi đấy chứ...

Cô ôm chặt cặp sách nhìn ra ngoài cửa.

Úc Thần sờ túi, anh giơ tay đến trước mặt cô, nói: “Tôi có hai viên kẹo.” Tìm cách bắt chuyện thôi.

Trên tay anh là hai viên kẹo bạc hà xanh xanh, Lệnh Từ liếc rồi nói: “Tôi không ăn kẹo.”

“Ăn ngon mà, cậu thử xem.” Anh kiên trì đáp.

“Chú hiệu sách Sơn Nguyệt,” Cô nhìn về phía anh, “Là gì của cậu?”

Anh đánh bỏ tay xuống rồi bóc vỏ, nhét kẹo bạc hà vào miệng, “Cậu tôi.”

Cô hiểu ra bèn gật đầu, tiếp tục quay ra nhìn cửa sổ xe.

Đến tận lúc Lệnh Từ xuống xe anh mới nhét viên kẹo còn lại vào tay cô, anh nói cậu thử đi, ăn ngon thật đấy.

Sau khi Lệnh Từ xuống xe thì Úc Thần cũng xuống theo, anh ra đường cái bắt xe quay về.

Anh vừa về bèn quẹo vào hiệu sách, Úc Thần nói với người đứng ở quầy: “Cháu có chuyện muốn hỏi.”

Tần Việt thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên, chủ chậm chạp đáp lời: “Nói chuyện với ai đấy?”

“Cậu à.”

“Ồ, hỏi đi.”

Úc Thần nghĩ ngợi một lát bèn sắp xếp lại từ ngữ, “Phải làm sao mới có thể khiến con gái tin tưởng một người con trai?”

Lúc này Tần Việt mới nhả nhận ngẩng đầu lên, chú u ám nhìn anh một lát, nói: “Tốt với cô ấy, càng tốt thì người ta càng tin cháu.”

“Thật á?” Úc Thần không chắc lắm.

“Đây là biện pháp an toàn nhất rồi, kinh nghiệm nửa đời cậu đấy, đảm bảo chuẩn,” Tần Việt cười, “Đương nhiên là nếu đứa nào đẹp trai thì sẽ đỡ nhọc hơn.”

Úc Thần như nghĩ ngợi gì, “Với cô ấy thì chưa chắc.”

Lúc này Tần Việt mới tỉnh ngộ, chú tức đến nổi quẳng sách sang một bên, “Thằng nhóc này, có phải bay đi lừa tình con gái nhà người ta không hả?”

Úc Thần không thèm để ý đến chú mà cứ thế lên lầu vào phòng.

Tần Việt mắng theo: “Tên nhóc chết tiệt, chỉ biết qua cầu rút ván là giỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Làm cá dưới biển

Lệnh Từ phát hiện lúc Úc Thần chờ cô ở ngoài phòng luyện múa thì không chỉ ngồi chơi game Tetris không, có lần cô kéo màn nhìn ra ngoài mới biết anh cầm camera theo để chụp cảnh phía Tây.

Sau lần đó, bất kì lúc nào cô kéo màn ra cũng nhìn thấy cảnh anh cầm camera chụp hoảng hốt, hơn nữa giờ chụp và vị trí đứng cũng không hề thay đổi.

Thật ra cô cũng không muốn có hiểu biết anh làm gì, hiểu càng nhiều thì sẽ ràng buộc càng nhiều.

Bao gồm cả việc riêng của anh.

Sao anh lại không ở cùng cha mẹ mà lại ở với cậu?

Nghe nói anh là con lai Trung – Pháp, nếu mẹ là người Trung Quốc thì ba anh có lẽ là người nước Pháp, thế nhưng sao anh lại có họ Trung Quốc? Nếu theo họ mẹ thì chẳng phải mẹ anh họ Tần hay sao, còn anh lại họ Úc?

...

Thời tiết hai ngày nay cứ âm u mãi, loại thời tiết này ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng của Úc Thần, thời tiết ừ ừ tối sáng nay thì cũng tích đủ cơn mưa mà trút một hồi mưa thật to, sau lúc hừng đông, cả thế giới dường như đều bùng lên không khí tươi mát như thể đã xua tan mùi vị cũ kĩ để đón những điều tươi mới tới.

Còn tâm trạng Úc Thần nào khác bị đè bởi cả chục tấn pháo, thò tới là nổ lên đùng đùng.

Nhất là từ khi Lệnh Từ hết đau chân thì không cho anh đứng chờ để đến trường chung với cô nữa, thế là tâm trạng như chứa thuốc nổ của anh kéo dài từ lúc rời giường mờ cửa sổ ra thấy mưa liên miên tới tận khi vào lớp.

Anh đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang màu đen, sau khi vào lớp thì cứ thế ngồi nhìn mặt bàn chăm chăm, quanh người toàn là âm khí.

Âm khí này mạnh mẽ đến nỗi thấm thấu tới tận dây thần kinh lơ đãng của Trần Dương khiến cậu ta không dám làm càn, sợ không cẩn thận là bị từ hình ngay tại chỗ.

Khương Lê cứ ngó ra sau mãi, cô ấy huých tay Lệnh Từ, “Cậu có thấy hôm nay Úc Thần trông rất đáng sợ không?”

Lệnh Từ vội vàng nhân lúc còn đang trong giờ truy bài còn làm thêm đề nên hơi mất tập trung, “Có à?”

Khương Lê giật gật áo đồng phục của cô, “Cậu xem đi, vừa vào lớp mà mặt đã âm u thế rồi.”

Lệnh Từ quay ra liếc một cái rồi lại quay lại, “Trông âm u là đương nhiên rồi, cậu ta đeo khẩu trang màu đen mà.”

“Không phải!” Khương Lê khẳng định, “Chắc chắn là cậu ta đang không vui, tớ nghe kể gia đình cậu ta là gia đình đơn thân, từ nhỏ đến giờ ba không thương mẹ không yêu, trẻ con như thế dễ dàng thiếu tổn về mặt tâm lý lắm, cậu nhớ đối xử tốt với người ta!”

“... Thế nhưng chuyện hôm nay cậu ấy không vui thì liên quan gì đến hoàn cảnh trường thành à?” Lệnh Từ hỏi.

“Thiên ti vạn lữ —— tiền bất đoạn, lý hoàn loạn, thị lý sâu, biệt thị nhất ban tư vị tại tâm đầu.” (*) Khương Lê nói xong bèn sừng sốt hỏi: “Có phải này tớ thờ ra thơ không?”

(*) *Thiên ti vạn lữ: Mô tả tình cảm phức tạp.*

(*) “*Cất chẳng nổi – gỡ càng rối – mối ly sầu – ấy là riêng vị của lòng đau.*” Câu thơ trên xuất phát từ bài “*Tương kiến hoan kỳ 2*” của Lý Dục, đã được phổ nhạc và trình bày bởi ca sỹ Đặng Lệ Quân dưới cái tên “*Đứng một mình ở Lầu Tây.*”

“Lúc thi cử mà có giấc ngủ như thế là tốt rồi.” Lệnh Từ nói: “Đúng không?”

“Đúng thế!”

Vào học Úc Thần có tháo khẩu trang ra, nhưng anh vẫn đội mũ.

Tiết thứ tư là tiết hóa, giáo viên hóa đang giảng bài thì đột nhiên nói: “Úc Thần! Bỏ mũ ra, đây là lần thứ bao nhiêu rồi hả! Đi học mà em lại đội mũ à, muốn chống đối tôi đúng không?”

Úc Thần ngược mắt lên, anh giữ im lặng một lát rồi quyết định không thỏa hiệp: “Không.”

Giáo viên dạy hóa rất nóng tính, các bạn trong lớp đều hơi sợ bà, thậm chí họ thà bị lão Trương phạt viết bản kiểm điểm còn hơn là bị cô giáo hóa mắng, mỗi lần nói chuyện với bà ai nấy đều không dám cao giọng hơn mức 35dB (Decibel – Đề xi ben).

Bà nghe thế thì sùng sốt trong giây lát rồi chỉ thẳng thước ra ngoài, gào lên: “Em cút ra ngoài đứng cho tôi!”

Úc Thần không trì hoãn một giây nào mà lập tức ra ngoài cửa lớp.

Cả lớp im lặng cúi đầu xuống.

Lệnh Từ thấy anh ra ngoài cửa rồi định rẽ sang một bên ——

Giáo viên hóa lại gào lên: “Đứng ngoài cửa! Em định đi chơi chác!”

Thế là anh lại quặt về, ngoan ngoãn đứng ngoài cửa lớp.

“...”

Thế là cả tiết này cô dạy hóa bồi hồi giữa giới tuyến phát điên hoặc không phát điên làm cả lớp cúi đầu nom nóp lo sợ, đặc biệt là hai nam sinh ngồi cuối, lúc bà đi qua thì cúi rạp đầu xuống như đang nhìn chằm chằm vào đống quần mình.

Bà lại bức: “Quần em có hàng cấm à? Hay định nói chuyện với nó?”

Có người không nhịn được bèn cười phụt lên rồi lại nhanh tay che miệng lại.

Cô giáo hóa đúng là chẳng kiêng nam nữ gì.

Chuông tan học reo lên cũng là lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm. Lúc cô giáo hóa vào lớp đã không vui vẻ lắm rồi, đến lúc đi còn bức hơn, bà vừa ra khỏi lớp vừa nhìn Úc Thần bằng con mắt hình viên đạn, có khi bà đã chắc chắn anh có ý định chống đối bà cũng nên.

Vành mũ Úc Thần che khuất mắt anh, chỉ chừa ra nửa khuôn mặt, anh mím chặt môi, ngay cả đường cong dưới cằm cũng rất thanh thoát.

Lệnh Từ vừa đi ra đã thấy vẻ mặt này của anh.

Anh ngó qua cô rồi nhếch miệng, “Có phải cậu thấy mình rất hư không? Lại còn làm cô giáo bức nữa.”

Lệnh Từ nói: “Cậu mau đi ăn cơm đi.”

Anh kéo vành mũ lên, “Mình muốn ngủ.”

Cô nhìn anh một lát, nói: “Vậy cứ từ từ ngủ.”

...

“Tớ nói chuẩn đúng không? Chắc chắn là hôm nay cậu ta không vui,” Khương Lê xúc cơm lên nhưng vẫn chưa ăn, “Nhưng không vui đâu có nghĩa là chống đối giáo viên nhì, vào tiết rồi còn đội mũ đúng là không hay thật mà.”

“Ừ,” Lệnh Từ có vẻ mất tập trung, “Cậu nói tính tình cậu ta sao vậy không biết?”

“Xấu tính thôi,” Khương Lê cuối cùng cũng nhét cơm vào miệng, “Có nhiều nam sinh thế đấy, ngang lắm.”

Lúc Lệnh Từ và Khương Lê về lớp thì thấy lão Trương đang nói chuyện với Úc Thần, hai người liếc nhau xong bèn ấn ý trốn ngoài cửa nghe lén.

Lão Trương tận tâm khuyên, “Sao em phải chọc cô giáo hóa làm gì?”

Úc Thần bắt đầu đặt bút viết, “Làm dẫu trăm họ thôi thầy.”

“Có tin thầy đánh em không? Còn làm dẫu trăm họ cái gì!” Lão Trương chỉ thẳng vào mặt anh, “Thầy thấy tại em ngang thì có!”

“Thầy ơi,” Úc Thần ngắt lời ông, “Thầy mau đi ăn cơm đi, chị gái của số ba ở nhà ăn trường có dám vì thầy mà lấy quyền chung mưu việc riêng cũng không thể đảm bảo giữ phần cơm cho thầy lâu được đâu, thầy thông cảm cho tấm lòng của người ta đi.”

“Tự nhiên lảng sang việc của thầy làm gì?” Lão Trương nói xong bèn đứng lên, ông cảnh cáo anh lần cuối, “Đừng có gây phiền phức cho thầy nữa!” Xong bèn giả vờ giả vệt chấp tay sau lưng đi mất.

Sau khi lão Trương đi rồi, Lệnh Từ và Khương Lê mới ló đầu ra từ cửa lớp bên cạnh.

Trước khi vào lớp Lệnh Từ đưa com hộp cho Khurong Lê, nói: “Cậu đưa cái này cho cậu ta giùm tớ, đúng bảo là tớ đưa đấy.”

“Tại sao lại thế?” Khurong Lê bối rối cầm hộp com.

“Dù sao thì ai đưa cũng như nhau thôi, không cần phải nói rõ làm gì.” Cô nói xong cũng không cho Khurong Lê cơ hội hỏi tiếp nữa mà vào lớp trước.

Khurong Lê cầm hộp com đến chỗ Úc Thần, “Chuyện là, cậu chưa ăn com đúng không? Đây, ăn đi, ừ ừ đặc biệt cảm về cho cậu đấy.” Cái câu “ừ ừ” của cô ấy vô cùng tiêu chuẩn, đúng là khiến người ta bẽ tắc đến nỗi không biết phải nói gì.

Úc Thần cười rồi có ý hỏi: “Có phải bạn Tô ngồi trước tôi nhờ cậu cầm lại đây không?”

Bạn Tô ngồi trước im lặng cầm sách.

Khurong Lê chìa ngón cái ra với anh rồi hớn hờ về chỗ.

Úc Thần cầm com hộp nhưng chẳng biết đi đâu, anh nghĩ mãi nghĩ lui mới quyết định đến nhà văn hóa cũ.

Khurong Lê vừa cầm khăn lau bàn vừa nhìn Lệnh Từ chăm chăm, đến tận khi cô phải quay lại nhìn cô ấy đến lần thứ ba Khurong Lê mới nói: “Cậu thấy có kì không hả? Không biết còn trông hộp com kia là do cậu ăn cấp hộp có tôm hùm mà chị gái cửa sổ ba để dành cho lão Trương.”

“Nhà ăn trường mình có tôm hùm á?” Lệnh Từ có vẻ ngạc nhiên.

“Không biết, tớ thấy chị gái cửa sổ ba cứ lén lút như giấu vàng ấy,” Khurong Lê ném khăn giấy vào ngăn bàn, “Tớ mà không bịa ra cái gì quý tí, lỡ làm thất vọng sự lén lút này của chị ấy thì sao?”

“Tớ nghiêm túc cảm ơn cậu thay cho chị gái cửa sổ ba.” Cô nói.

Trừ giáo viên hóa nóng tính thì cơ bản đại đa số giáo viên bất kể nam nữ đều có thể vì khuôn mặt đẹp dễ kia của Úc Thần mà hơi thiên vị anh. Chỉ cần trong tiết anh nghiêm túc nghe giảng, lúc bị hỏi có thể trả lời trôi chảy thì cứ đội mũ cũng không sao, nếu đội mũ cũng chỉ là một kiểu thay đổi style cho người nhìn thêm vui mắt thì có sao không làm?

Mưa đã ngừng từ tiết đầu buổi chiều, nhưng chạng vạng khi tan học hoàng hôn vẫn chẳng buông.

Lệnh Từ kéo bức màn trong phòng luyện múa ra nhìn thì vẫn thấy anh đang cầm camera, vẫn đứng yên tại cuối hành lang tầng ba, vẫn chụp khung cảnh y như những ngày trước.

...

Lúc cô mở cửa ra anh đã ngồi chơi game Tetris từ bao giờ, anh thấy cửa mở bèn nhét điện thoại vào túi rồi xách cặp lại gần. Vì cô muốn luyện múa nên tóc được búi hết ra phía sau, anh cực kì thích nhìn cô búi tóc và mặc áo ba lê như thế, thậm chí đã khoác áo đồng phục thì vạt áo vẫn để ngỏ, đó là bởi tiết trời tháng tư đã vương một cơn khô và nóng khiến con người khó chịu.

Cũng vì thế mà anh có thể nhìn không sót chút gì, từ lỗ tai ra nốt ruồi nhọt nhạt ngoài vành tai, cổ rồi xuống xương quai xanh, và khi cô đi trước cũng là lúc anh thấy cần cổ mảnh khảnh trắng trẻo của cô.

Anh đi tới đi tới, gờ tay lên sờ vành tai bên phải của Lệnh Từ làm cô giật mình, khi cô dịch về phía bên trái theo vô thức thì va vào lồng ngực anh như những gì Úc Thần đã âm mưu từ sẵn, cô lại xoay người né sang chỗ khác mới thấy anh đang cười.

“Chơi vui không?” Lệnh Từ đi trước.

“Xin lỗi.” Chân Úc Thần dài nên bước theo cũng rất nhanh, anh gờ tay phải ra trước mặt cô: “Tại nó hết đây, nãy nó quấy rối cậu, mấy năm nay mình đã không nói được nó nữa rồi, cậu muốn đánh muốn cầu gì mình cũng quyết không dị nghị gì.”

Lệnh Từ đẩy tay anh ra, “Đừng cản đường thế chứ.”

Úc Thần cười cười rồi dứt tay vào trong túi, lúc anh cúi mặt xuống thì lập tức nhìn tới chỗ xương quai xanh của cô, lại còn rất tự nhiên mà nhìn xuống dưới nữa, sau cổ áo phấp phồng phấp phồng...

Anh lập tức quay phắt ra chỗ khác, tay dứt trong túi ra sức bấm đùi mình, do quá tay nên cơn đau đâm từ đùi đến tận hệ thần kinh.

Anh hít một hơi thật sâu —— má nó chứ.

Lệnh Từ quay lại nhìn anh: “Cậu lại làm sao thế?”

Anh chậm chạp nói: “Thấy hơi đau.”

Anh nói thế làm cô cũng căng thẳng theo, “Cậu khó chịu ở đâu à?”

Úc Thần không nói gì mà khom lưng dụi đầu vào cổ Lệnh Từ, còn tay anh thì cầm lấy cổ tay cô, Úc Thần im lặng một lúc mới nói: “Cậu đã... Cho mình ôm và để mình dụi cổ rồi, khi nào nạp mình...” Anh nghĩ ngợi một lát, “Nạp mình vào phủ?”

Vốn anh định nói: “Nạp mình làm thiếp” nhưng sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ thì thấy nói thế hình như tội lỗi với thân thể nam nhi của mình quá bèn đổi thành “Nạp mình vào phủ”... Nhì?

Lệnh Từ lười đến nỗi thờ dãi cũng không thèm mà đẩy đầu anh ra, cứ thế bước ra ngoài cổng trường.

Đầu đầu chết đi được.

Úc Thần thấy cô ra khỏi cổng trường mà không hề quay đầu lại cũng chỉ cười cười rồi nhanh chân bám theo cô, nhưng lúc anh thấy bóng dáng một người phụ nữ đứng cách cổng trường năm mét thì bỗng chốc dừng bước, nụ cười nơi khóe môi vụt tắt.

Lệnh Từ đi một hồi mới nhận ra anh không theo kịp bèn quay đầu lại nhìn, cô thấy anh vẫn còn đứng ngoài cổng trường, cứ thế nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Làm cá dưới biển

Nói thế nào đây nhỉ?

Lần gần nhất Lệnh Từ thấy anh âm u thế này là lúc anh đội mũ và đeo khẩu trang bước vào lớp hồi sáng, tuy lúc ấy cô không nhìn rõ mặt anh nhưng dường như cũng không khác bây giờ là mấy.

Úc Thần cứ âm u đứng đó, chẳng nói chẳng rằng.

Người phụ nữ đối diện anh trông rất trẻ, xinh đẹp và tao nhã, nhưng bà lại tạo ra cảm giác là người từng trải đời thật nặng nề.

Úc Thần có lẽ tương đối giống mẹ, bởi vì khuôn mặt anh nghiêng về nét đẹp của người phương Đông, ấy là nét thanh thoát và nhã nhặn của phương Đông, ngay cả khi sầm mặt cũng sẽ toát lên một vẻ đẹp vô danh.

Lệnh Từ nhìn thoáng qua cũng phải công nhận là hai người rất giống.

Úc Thần đi về phía cô, anh dừng lại trước mặt Lệnh Từ, nhếch miệng: “Hôm nay mình không đưa cậu về được rồi, trời tối nên nhớ cẩn thận đấy,” anh còn nói thêm: “Cẩn thận sói xám.”

Lệnh Từ không biết nên nói gì, càng không biết phải hỏi gì, cuối cùng cô chỉ chần chờ gật đầu rồi đi về phía trạm giao thông công cộng.

Trạm giao thông công cộng cách cửa trường chừng hai trăm mét, quặt vào đường rẽ là không còn nhìn thấy cổng trường nữa.

Mặt trời đã hoàn toàn khuất sau chân núi, sắc trời tuy vẫn còn sáng nhưng lại giống một giọt mực lừng lờ giữa làn nước, ấy là sắc thanh thanh loang loãng, trạm giao thông công cộng giờ này cũng đã vắng, người cần về đều đã về.

Lệnh Từ ngồi đợi xe trên ghế dài, cô nhìn giờ trên điện thoại, mới có ba phút mà xe đã tới ——

Úc Thần không hề muốn nói chuyện với người phụ nữ trước mặt mình chút nào, từ lúc anh vào quán cà phê đến giờ vẫn luôn nhìn ra phía đường phố đang dần dần sẫm màu lại, anh đang tính giờ, 5 phút.

Người phụ nữ siết chặt ly cà phê, bà ngập ngừng một lát rồi chỉ nói: “Mẹ chỉ đến thăm con thôi.”

Úc Thần cúi đầu mở game Tetris ra chơi, “Lần trước tôi đã nói rồi, đừng đến trường đợi nữa.”

“Vậy chúng ta hẹn ngày nhé...” Bà cẩn thận hỏi.

“Trên đời này sao có thể có chuyện tốt thế được?” Úc Thần ngược mắt nhìn bà ta.

Người phụ nữ ấy sùng sốt, “Gi cơ?”

Úc Thần gạt khước miệng, anh chế nhạo, “Bà có biết chuyện cá và tay gấu (*) không? Có lấy có bỏ, cũng chẳng ai ép bà. Mười ba năm trước bà đã kiên quyết không chùn bước như thế mà giờ lại thấy hối hận ư, hay do tham lam muốn nhặt lại thứ đồ mình đã vứt bỏ năm xưa?”

() Cá và tay gấu: Xuất phát từ một câu của Mạnh Tử, ở đây ý chỉ không phải lúc nào cũng có được cả hai thứ, phải biết nên bỏ thứ gì lúc cần thiết.*

“Không phải...” Mặt người phụ nữ đỏ lên, “Mẹ chỉ mong được con tha thứ...”

“Tha thứ à?” Úc Thần tỏ ra bình thản, anh lạnh lùng nói, “Bao nhiêu năm rồi mà bà hãy còn ngây thơ vậy sao, lúc bà cầu xin được tha thứ thật sự không nghĩ mình rất ích kỷ ư? Tôn thương cũng đã tổn thương rồi, mà xin được tha thứ chẳng phải do muốn mình không cần phải áy náy thêm nữa, để có thể yên tâm mà sống sao?”

“Không phải như thế,” Bà bị nói đến á khẩu, vội vàng phủ nhận trong vô thức, “Thần Thần...”

“Mười ba năm rồi nhưng bà cũng chỉ sống vì mình thôi.” Úc Thần nói xong bèn đứng lên, anh xách cặp định đi mất.

“Thần Thần!” Người phụ nữ cầm đồ vội vàng đuổi theo, người phục vụ vội kéo bà lại mà bà lại sốt ruột, thế là trượt chân ngã, chân còn đụng phải ghế bên cạnh.

Úc Thần nghe được tiếng vang đằng sau bèn quay phắt lại, anh thấy người phục vụ đã đỡ bà dậy mới quay đầu đi mất.

Sắc trời sẫm hơn hẳn lúc nãy, âm u khó tan.

Úc Thần đội ánh hoàng hôn, anh bước nhanh về phía trạm giao thông rồi quẹo vào đó, lúc liếc thấy bóng người con gái đang đợi xe thì đột ngột dừng bước, sùng sốt mấy giây thì lùi lại, không ngờ... anh trốn mất tầm.

Anh rất muốn gặp cô, rất muốn rất muốn, nhưng vừa thấy cô anh lại chùn bước, tâm trạng anh vẫn còn rất tệ, anh không muốn để cô thấy khuôn mặt âm u này của mình.

Lệnh Từ định chờ thêm 5... Không, 10 phút.

10 phút nữa mà anh chưa tới thì cô sẽ về.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, chưa đầy một phút mà màn hình điện thoại đã sáng lên, có người gửi tin nhắn.

Úc Thần: Trời tối rồi, cảnh ngoài xe có đẹp không?

Lệnh Từ dẫn đo mãi mới nhấn lại.

Úc Thần nhìn điện thoại.

Công chúa nhỏ đáp là: Cậu có ổn không?

Anh bất giác mỉm cười, nhấn lại —— Nếu mình rất rất muốn gặp cậu thì cậu có xuất hiện không?

Trong lúc Lệnh Từ còn đang suy tư xem nên đáp thế nào thì anh đã bước ra. Cô nhận thấy có người chậm rãi lại gần mình bèn quay đầu lại nhìn, thấy đôi chân bên dưới thì sững sốt ngẩng đầu lên, quả nhiên là Úc Thần.

Lệnh Từ quay mặt lại, cô nắm chặt điện thoại, nghĩ thầm lát nữa không biết phải giải thích với anh tại sao cô lại không về thế nào đây.

Xe bị trễ giờ à?

Hay cô lơ ngơ quên lúc đang chờ xe?

Còn chuyện xe đông quá cô không chen nổi thì sao nhỉ?

Úc Thần đứng yên trước mặt cô rồi dang tay ra, nói: “Ôm mình được không?”

Cô mỉm cười nghĩ ngợi, đến khi đã bình tĩnh rồi mới đứng lên nói: “Tôi ——”

“Ôm mình được không?” Anh lặp lại.

“...”

Bây giờ Lệnh Từ nghe anh nói thế thì cũng nhận ra sự thiếu kiên quyết của mình, cô mới nhận ra được sự thật này nhưng chân đã bước lên trước một bước rất nhỏ từ khi nào, anh ôm cô vào lòng.

Loại cảm xúc an ổn và thoải mái khi ôm cô ập thẳng vào lồng ngực anh, đầy ắp.

Úc Thần ngờ ngác ôm cô một lát, lúc anh hồi thần có hỏi cô: “Lần này không tính là mình ép cậu đâu nhé?”

Lệnh Từ không nói gì.

Anh gác cằm lên đỉnh đầu cô, “Đây là lần thứ hai rồi, cậu có cảm nhận gì không?”

Lần này thì cô nói, “Không.”

“Thế thì đã muộn rồi còn không về, có nguyên nhân gì đặc biệt à?”

“Không.”

“... Thôi được rồi.” Anh cười cười, hôn lên mái tóc cô.

Có đèn xe chiếu lại đây, anh quay qua liếc nó: “Xe đến rồi.”

Lệnh Từ nắm chặt cổ áo anh, “Chờ chuyển sau đi.”

Xe nhiều người nhìn thế cô không dám lên.

Cuối cùng, lúc hai người lên xe thì trời đã đen như mực.

Úc Thần tận tâm dẫn cô đến trạm, anh còn định xuống xe chung với cô rồi về sau nhưng Lệnh Từ không cho, “Về sớm rồi còn nghỉ ngơi.” Cô nói xong định đi thì bị anh kéo lại. Anh nói: “Tôi học nhớ đừng mất tập trung nhé.”

Lời này hình như có ẩn ý gì đó thì phải...

Cô không hiểu lắm.

Úc Thần nhắc cô, “Không xuống nữa là cửa xe đóng lại bây giờ.”

Lệnh Từ vội vàng bước xuống.

Lúc tối làm đề quả nhiên cô mất tập trung như những gì anh đã nói, cũng may tình trạng mất tập trung này còn nằm trong phạm vi khống chế của Lệnh Từ, cô vội vàng hồi thần lại, nghiêm túc làm đề.

11 giờ rưỡi, Lệnh Từ cất sách và đề vào cặp rồi bỏ nhào lên giường, cô lật qua lật lại rồi nhìn về phía chiếc hộp giấy rất to trên nóc tủ quần áo, cứ thế ngờ ngác nghĩ vẩn vơ.

Trong hộp là một con gấu bông, đó là món quà của một nam sinh yêu thầm ép Lệnh Từ phải nhận ngày cô học lớp mười, ngày đó cô cứ ôm nó như thế, do không vứt được nên đành phải căng thẳng ôm nó về nhà. Lúc ấy cô không ngờ nam sinh này thích mình tới vậy, cậu ta cẩn thận nhét một phong thư tình trong người gấu bông, trong thư còn trắng trợn bày tỏ tình cảm nồng nàn của cậu ta dành cho cô.

Không may là, mẹ cô phát hiện phong thư tình này.

Chu Hòa Nghi vừa thấy mấy thứ này đã lập tức nghĩ đến hướng xấu nhất, bà nghiêm túc nói muốn đến trường tìm giáo viên đề yêu cầu đổi lớp cho Lệnh Từ làm cô sợ đến mức phải khuyên bà hết lời.

Còn Tô Bách lại có vẻ lạc quan hơn nhiều, “Con gái anh xinh vậy, không ai yêu thầm mới lạ đấy.”

Sau đó, vì cô cứ mãi đảm bảo với bà sẽ không có tình cảm với cậu trai đó, còn nói mình sẽ xử lý chuyện này rõ ràng thì Chu Hòa Nghi mới thôi.

...

Đã gật gù sắp ngủ nhưng cô lại hoảng hốt nhớ lại chuyện cũ, Lệnh Từ ép mình phải tỉnh táo lại, cô cố nén cơn buồn ngủ, bò xuống giường tắt đèn xong xuôi mới đi ngủ.

Ngày hôm sau trời vẫn mưa lất phất, còn tâm trạng của Úc Thần vẫn là kiểu hễ bị chọc là nổ ngay.

Trước tiết truy bài Lệnh Từ có đi toilet, lúc cô về thấy Úc Thần đi đứng trước mình, tư thế của anh chẳng khác nào khủng bố đeo đầy bom trên người, đũa nào chọc phải anh là đũa đó banh xác.

Hai tiết đầu buổi sáng kết thúc, nữ tú tài là đại biểu khoa văn lên lút chuẩn tới gần Lệnh Từ, cô ấy nói nhỏ: “Lệnh Từ, giúp tôi chuyện này với, Úc Thần vẫn còn chưa nộp tập làm văn, làm ơn giúp tôi giục cậu ta nhé, cảm ơn.”

Lệnh Từ quay đầu lại liếc anh rồi chần chờ đáp: “Ừ, chờ chút.”

Thật ra cô cũng sợ bị “banh xác” lắm chứ...

Úc Thần đội mũ lưỡi trai, vành mũ che khuất mặt anh, anh mim môi trông rất khó gần.

Lệnh Từ bước đến chỗ anh, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ để lùi lại ngay lập tức trong bất kì tình huống nào mới gõ gõ bàn, “Cậu chưa nộp tập làm văn.”

Anh không nói một lời mà kéo mũ lên rồi rút một cuốn tập ra đưa cô.

“Đây là bài tập toán mà.” Cả bài tập toán cũng không thêm nộp hả?

Anh tiếp tục lục cặp, đưa cho cô một tờ đề.

“Tôi cần sách tập làm văn.” Cô nói.

Anh lại cẩn thận lục lại một hồi, cuối cùng cũng rút ra một quyển... Nhấp.

“Cậu chưa làm bài chứ gì?” Cô nói thẳng.

“...Ừ.”

Đề văn lần này là “Bàn về cóc”.

Cái đề này chắc chắn do lão Trương đi xem bói rồi đòi mười đồng lấy một bông cóc chứ gì? Mả nó chứ đừng tùy ý vậy được không?

Thích viết thì phải tự viết chứ.

Lệnh Từ nói: “Cậu mau làm đi, không lại bị thầy gọi đi tâm sự đấy.”

Thế là cả giờ nghỉ trưa Úc Thần đều nằm sấp bên bàn học, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm mây đen, lâu lâu soi xem chỗ mây che mặt trời là chỗ nào, có lúc lại cúi đầu suy tư, cuối cùng cũng viết đủ 800 chữ đề “Bàn về cóc” để nộp.

Trước giờ học buổi chiều, cuối cùng mặt trời cũng rẽ mây mà ra.

Điều Yếu nhân lúc chưa vào học bèn nói về chuyện hội diễn văn nghệ: “Lần này chúng ta có một danh ngạch tham gia diễn kịch, số người được tham gia không quá năm người, ai có hứng thú thì tới chỗ mình đăng ký.”

Lúc tan học Điều Yếu chạy xuống chỗ Úc Thần để khuyên anh tham gia diễn kịch, cô ấy cứ đứng yên cạnh anh tận tình mời mọc.

Úc Thần không có hứng với việc tham gia diễn kịch lắm, nhưng anh lại có vẻ thích thú với việc làm đạo diễn, “Thế này nhé, cậu mang kịch bản lại đây cho tôi xem, nếu được thì tôi sẽ tham gia.”

Điều Yếu thoải mái nói, “Ok, chờ lát nữa bọn tôi thảo luận đã, mai sẽ mang kịch bản cho cậu.”

Úc Thần đứng lên nói: “Deo gratias.” (Ôn Chúa/ Hết thầy thuận lợi).

Lúc Úc Thần đến nhà văn hóa cũ thì thấy Lệnh Từ còn đang đứng ngoài hành lang, cô đứng ở vị trí anh hay đứng chụp ảnh, quay đầu về phía mặt trời, không rõ đang suy tư gì.

Anh nhanh tay lấy camera ra khỏi cặp, sợ cô biết sẽ tránh nên cũng không kịp tìm góc nào khiến mình vừa lòng đã bấm máy, đến tận khi cô nghe thấy tiếng máy ảnh mới quay về phía camera, anh cũng nhân cơ hội này mà chụp mấy tấm liên tiếp.

Hoàn thành nhiệm vụ!

Ngay lúc Úc Thần bỏ camera xuống đi đến chỗ Lệnh Từ cũng là lúc cô không dám đứng yên nữa mà định vào phòng luyện múa, anh kéo cô lại, lòng bàn tay chống lên lan can, khom lưng nhìn thẳng cô.

... Định làm gì đấy?

Cô hơi mất tập trung.

Anh nói: “Sau này mình chuẩn bị một quyển album riêng cho cậu, trong đấy chỉ có ảnh mình chụp cậu, được không?”

Lệnh Từ: “...”

Anh lại nói: “Sao cậu không hỏi xem “sau này” là khi nào?”

Cô không muốn hỏi...

Anh khuyên, “Cậu hỏi đi mà.”

Nên cô đành phải thỏa mãn anh, “Sau này là khi nào?”

Anh cười cười, “Sau khi cậu thành bạn gái mình.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Làm cá dưới biển

Lệnh Từ phóng tầm mắt ra xa từ chỗ Úc Thần hay đứng chụp ảnh, cô không thấy vị trí này đặc biệt gì, chẳng qua có thể thấy một khoảng không ngoài trường với những dãy nhà cao chót vót so le nhau và nửa bầu trời. Duy có ánh nắng chiều ngoài xa khá đẹp... Nhưng chẳng phải dù đứng chỗ nào thì nắng chiều vẫn rất đẹp ư.

“Cậu thử làm thế này xem.” Úc Thần chìa ngón trỏ và ngón cái cả hai tay ra rồi để sát nó lại gần nhau thành hình khuôn ảnh.

Cô thử theo anh, ồ, ra là thế này.

Thảo nào bình thường hay có người làm thế, lúc ấy cô còn nghĩ cái kiểu ngắm cảnh mà “đóng khung” thế này sẽ rất mệt vì không nhìn bao quát được hết cảnh vật, hóa ra là vì cô không tìm được đúng góc đẹp để ngắm cảnh...

“Thấy sao?” Anh đứng nhìn cô suy tư mãi bèn cười.

“Ừm...” Lệnh Từ lại đổi một góc ngắm khác. Gió lướt ngang qua người cô vương hương thơm thật nhạt thật trong lành, anh không nghĩ ra nổi đây là mùi gì.

Mùi dầu gội hay sữa tắm?

Hay... mùi cơ thể?

Cô cứ hứng khởi chơi như thế rất lâu, cuối cùng có lẽ do hứng thú quá độ nên cô quên tất, Lệnh Từ đột ngột quay ngoắt ra chỗ Úc Thần rồi giờ tay “đóng khung” gương mặt anh, cô sững sờ trong giây lát bèn buông tay.

Úc Thần nhanh nhẹn tóm lấy tay cô giờ lên, anh nhếch môi cười, hỏi: “Có đẹp không?”

Trái tim Lệnh Từ chột đập lên rộn ràng, cô dùng sức rút tay lại nhưng thế lực không bằng anh, mà có lẽ cũng vì bối rối quá nên rõ ràng cô định lùi ra nhưng cuối cùng lại vẫn nhào về phía trước ——

Cũng có thể là anh kéo cô lại phía mình.

Úc Thần thuận thế cúi người ôm cô, Lệnh Từ mau mau quay mặt về một bên làm anh thừa cơ gác đầu lên vai mình...

Có chiếc bàn sau lưng Úc Thần, anh vừa ngồi lên đó vừa ôm cô: “Có phải cậu nghĩ mình sẽ hôn cậu không?”

Cô âm thầm nghĩ xem không biết hai bàn tay mình sau lưng anh nên để chỗ nào đây.

“Mình hôn cậu được không?” Anh hỏi tiếp.

“Không.” Cô trả lời rất nhanh.

“Mình hiểu rồi, ôm thì được nhưng đừng hôn chứ gì, đừng thế không?” Anh nghiêng mặt thì chóp mũi phải vành tai cô, Úc Thần bất đắc dĩ nói: “Cậu thế này có khác gì ức hiếp mình không hả?”

Không, làm gì có chuyện đó!

Tôi đây chẳng mê cá, mà tay gấu cũng chả dám mơ...

Lệnh Từ định nói thế, nhưng nội tâm cô lại không kiên quyết như cô đã tưởng.

Nhưng mà, nhưng mà cô nghĩ kĩ lại thì mấy lời này của anh có khác gì vừa ăn cướp vừa la làng không cơ chứ, còn chưa hẹn hò đã kéo kéo ôm ôm rồi còn đòi hôn là sao? Chưa biết là ai ức hiếp ai đâu nhé.

Tuy nói thế nhưng Úc Thần vẫn rất hưởng thụ việc ôm Lệnh Từ, cả hai hứng lấy ánh chiều nhợt nhạt đang buông, gió ấm dịu dịu ru anh mơ màng đi vào giấc ngủ.

...

Thế nhưng công chúa nhỏ ơi, rốt cuộc là cậu đang băn khoăn điều gì?

——

Hai ngày nay Úc Thần rất bận.

Ngày hôm đó Diêu Yếu đưa cho anh hai kịch bản, một cái là “Kiêu hãnh và định kiến”, cái còn lại là “Tư phạm” (*) — một bản Côn khúc (*) được cải biên.

(*) *Tư phàm (愚凡) – “Nhớ trần tục”, là một vở kịch viết về ni cô Sắc Không, thuở nhỏ bệnh tật quẩn thân nên được cha mẹ gửi tới am Tiên Đào sống. Sắc Không không chịu được kiếp sống cô độc bài Phật niệm kinh nên tự chạy khỏi am.*

(*) *Còn khúc (Kunqu): Một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật ca kịch Trung Quốc.*

Úc Thần gõ bút rồi chọn “Kiêu hãnh và định kiến.”

Điều Yêu do dự hỏi: “Vi sao? Cậu không tự tin hay nghi ngờ trình độ của các bạn trong lớp thế?”

“Tư phàm” là Còn khúc, trong hí khúc cần chú trọng “xướng niệm tổ đả” (*), ngay cả khi cải biên xong mình không cần cân nhắc vấn đề hát hí nữa, nhưng nói lối hí khúc khác với đọc lời kịch nhiều,” Úc Thần phân tích, “Hơn nữa “tổ” với “đả”, nếu không được huấn luyện chuyên nghiệp...”

(*) *Xướng niệm tổ đả (唱念做打) là bốn phương thức nghệ thuật biểu diễn trong hí khúc, được gọi chung là “tứ công”. Xướng là hát xướng, niệm là nói lối, hai phương thức này hỗ trợ lẫn nhau, cấu thành yếu tố “ca (hát)” trong nghệ thuật biểu diễn hí khúc; tổ là vũ đạo hóa tư thế động tác, đả là các động tác đánh võ và nhào lộn, hai yếu tố này kết hợp với nhau, cấu thành yếu tố “vũ (múa)” trong nghệ thuật hí khúc. (Trích từ giải thích cuốn “Mộng thấy sư tử” – Tiểu Hồ Nhu Vĩ của Le 4 Février.)*

“Tôi từng học rồi.” Điều Yêu ngắt lời anh, “Hồi nhỏ tôi từng học cái này rồi, tôi làm được.”

“À, thế hả.” Lúc đầu Úc Thần còn rất khó hiểu tại sao nhóm tham gia hội diễn lại chọn cải biên hí khúc, tuy cũng không phải là không thể, nhưng theo nguyên tắc thì nếu không phải dân chuyện nghiệp mời đừng có mơ hão.

“Đúng thế.” Khi nói những lời này Điều Yêu tỏ ra cực kì kiêu ngạo, thậm chí trăm mét xung quanh ai cũng nhận ra được cái sự kiêu ngạo này của cô ấy.

Úc Thần dựa lưng vào ghế, “Cậu làm được có nghĩa là những người khác cũng làm được à?”

Điều Yêu cười, “Bọn họ học là được.”

“Trong vòng một tháng hả?” Úc Thần nói: “Không thể nào đâu.”

“Nhưng mà chúng ta có kiên trì và tự tin mà!”

“Họ kiên trì hay chỉ mình cậu thôi?”

“...”

Khương Lê lên ôm chỏ, cô ấy dịch đến chỗ Lệnh Từ, “Cậu ta làm lớp trưởng mà sao không nghĩ đến tập thể chút nào vậy? Là ai che mắt lão Trương, là ai dẫn lối cậu tới bên mình ~”

Điều làm Lệnh Từ khá ngạc nhiên là việc Úc Thần lại hiểu về Còn khúc. Thậm chí anh còn biết “xướng niệm tổ đả” nữa? Cái người mà “Bàn về cúc” còn viết không xong lại hiểu Còn khúc ư?

Hồi nhỏ cô học múa nên cũng được tiếp xúc và biết những lưu ý khi biểu diễn hí khúc, đúng là cần chú ý rất nhiều điều.

“Tóm lại, nếu tổng hợp tất cả nhân tố lại với nhau thì “Kiêu hãnh và định kiến” tương đối hợp để tập diễn, đương nhiên nếu các cậu nhất trí kiên quyết chọn vở ca kịch kia thì tôi cũng không có ý kiến gì.” Úc Thần nói.

“... Thôi được rồi,” Điều Yêu đứng lên, trước khi đi cô ấy nói: “Cậu thật không nghĩ đến chuyện tham gia nhóm diễn à? Chỉ cần cậu nói thì tôi sẽ tranh thủ vị trí nam chính cho cậu.”

“Chỉ cần cậu nói thì tôi sẽ tranh thủ vị trí nam chính cho cậu.” Khương Lê ôm chỏ nhại lại lời Điều Yêu, sau đó nói: “Nghe có giống lời mấy bà nhà giàu dụ dỗ mấy cậu trai tơ không cơ chứ?”

“Quét mau lên, cậu đã lãng phí hai phút ở chỗ tớ rồi đấy.” Lệnh Từ giục cô ấy.

“Tình cảm giữa hai ta chẳng lẽ không đáng để cậu dành hai phút này cho tớ ư?” Khương Lê giận dỗi dậm dậm chân rồi bắt đầu quét rác.

Sau khi Úc Thần phủ quyết vở “Tư phàm”, Điều Yêu dường như không kiên quyết như cũ nữa mà chấp nhận kết quả này rất thần nhiên, cứ như ngay từ đầu cô ấy làm thế là để Úc Thần biết chuyện hồi nhỏ mình từng học hí khúc vậy.

Đương nhiên, nếu có thể nhân cơ hội này biểu diễn sở trường của mình thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Còn có một việc nữa làm Lệnh Từ ngạc nhiên, từ lời của Úc Thần có thể thấy anh rất hay đọc các tác phẩm văn học, nhưng nghĩ lại thì cô thấy chuyện này cũng rất bình thường. Cậu anh mở hiệu sách mà, mưa dầm thấm đất, ít nhiều cũng sẽ thích đọc sách.

““Tư phàm” ấy, sao cậu biết nó?” Lệnh Từ hỏi.

“Cậu từng xem “Bá Vương Biệt Cơ” chưa? Trong đó “Tư phàm” cũng gần như được xuyên suốt từ đầu đến cuối, mình xem xong đã... hơi nghiên cứu sâu đôi chút, sau đó lại đi xem kịch bản “Tư phàm” đã được cải biên,” Anh thoát khỏi game, “Cũng không phải là hiểu sâu gì, chỉ biết một ít thường thức cơ bản thôi.”

Theo như những gì anh nói thì, cái người ngồi cạnh cô lúc này đúng là một chàng thiếu niên rất đam mê nghiên cứu tìm tòi đấy chứ.

Lệnh Từ còn đang nghĩ ngợi gì, đèn đường đã sáng lên, người bên cạnh cô vẫn lặng im, cô đột nhiên quay lại mới biết anh vẫn đang nhìn mình chằm chằm bèn hỏi: “Nhìn gì thế?”

Anh nhếch miệng, “Có phải đang thấy mình thật ưu tú không? Giờ có đang rung động không?”

Lệnh Từ quay mặt qua một bên, “... Không nói chuyện với cậu nữa.”

Vừa rồi lên xe Úc Thần cố ý đẩy cô vào ghế hai người ngồi phía trong, chủ yếu là để anh có thể ngồi bên tay phải cô, bên vành tai phải của Lệnh Từ có một nốt ruồi rất nhạt, anh nhìn thấy nó có hai lần thôi nhưng đã...

Rất biến thái mà nhớ mãi không quên.

Thời gian biểu diễn dành cho mỗi đội đều bị hạn chế, kịch bản được diễn trong vòng mười lăm phút, nên cái gọi là kịch bản ấy mà, thật ra là một đoạn trích nào đó từ trong truyện rồi

được nhào nặn thành kịch bản.

Họ còn phải họp để xem nên chọn đoạn nào để diễn đã, ngay khi chuông báo tan học vang lên, Diêu Yếu và ủy viên văn nghệ bèn lập tức đến chỗ Úc Thần, anh nhìn hai nữ sinh ngồi trước mặt thì đột nhiên thấy đau đầu.

Nhất là tí nữa hai cô nàng này bắt đồng quan điểm cãi lên thì anh cũng chịu thua.

Úc Thần nhắn tin cho Lệnh Từ nói hôm nay anh không thể theo cô được, bảo cô tự đến nhà văn hóa cũ luyện múa trước đã, nếu luyện múa xong anh còn chưa tới thì cứ về nhà trước, anh còn dặn dò cô lúc đi xe phải cẩn thận mãi, nói cô chớ có thất thần.

Giữa những hàng chữ hoàn toàn là...

Tình thương của cha khó nói thành lời.

Đúng thế, lúc Lệnh Từ đọc tin nhắn anh gửi thì cảm giác sự hiền từ của cha mãnh liệt đến nỗi suýt nữa cô tưởng ba nhắn tin cho mình, sao lại giống đến thế không biết.

Lệnh Từ đọc tin nhắn xong bèn nhét điện thoại vào áo khác, dạo này thời tiết ẩm lên trông thấy, nhưng lúc chạng vạng cô luyện múa xong ra mồ hôi mà ra trời gió cũng sẽ thấy lạnh nên cô luôn luôn cầm theo một chiếc áo khoác mỏng.

Cô ra khỏi lớp đúng lúc đại biểu ngữ văn đang định về nhà nên hai người cùng xuống lầu.

Khi xuống nữ tú tài cảm khái, “Dạo này Diêu Yếu cười sợ quá, bởi vì cuối cùng cậu ta cũng có thể tiếp xúc với Úc Thần, nhưng thế thì sao chứ?” Cô ấy cười nhìn Lệnh Từ.

Lệnh Từ thấy hơi khó chịu với ánh mắt này của cô ấy bèn lên bước nhanh hơn.

Nữ tú tài cầm lấy tay cô, “Úc Thần thân với cậu nhì, có phải cậu ấy thích cậu không?”

Lệnh Từ bị cô ấy ép sát tường, “Đừng có nghĩ linh tinh...”

Sau khi ra khỏi khuôn viên trường Lệnh Từ cũng không bị cô ấy quẩn lấy nữa, cô nhanh chân chạy đến chỗ nhà văn hóa cũ.

...

Quả nhiên, có lẽ do ủy viên văn nghệ – bạn Tiểu Diệp rất không ưa việc lớp trưởng Diêu Yếu chiếm vai nữ chính Elizabeth nên lúc thảo luận cứ ngầm làm trái ý cô ấy.

Nửa tiếng sau.

Hai người cãi cọ tới mặt đỏ tai hồng, cơ bản là Úc Thần không chen miệng được nên anh dứt khoát “mim cười, gạt đầu, ok hai người cứ tiếp tục đi”.

Cuối cùng Diêu Yếu nổi giận, “Cậu đang lợi dụng việc công để báo thù riêng chứ gì! Ngứa mắt tôi lâu rồi đúng không?”

Bạn Tiểu Diệp không tức thua cô ấy chút nào, “Cậu thử hỏi Úc Thần xem, đoạn cậu chọn gần như toàn cậu diễn, những bạn khác chẳng lẽ ôm băng làm bông hoa cho cậu chảnh?”

“Tôi là Elizabeth, suất diễn của cô ấy vốn dĩ vẫn nhiều rồi!”

“Tôi còn vào vai mẹ cậu đấy, không cho tôi lên sân khấu là cậu bất hiếu!”

Úc Thần cảm cái gọi là kịch bản ngồi xem từ đầu đến cuối.

Võn Khẩu Lâm và An Vi Vi định lại xem xem Úc Thần làm đạo diễn thì sẽ phát huy tính thần la hét áp đảo diễn viên thế nào, không ngờ vừa thò đầu vào đã thấy trận chiến nảy lửa bên trong.

Còn cái người làm đạo diễn kia mới nhàn làm sao...

Hai người này cãi nhau mất 20 phút. Úc Thần nhìn giờ, 50 phút đã trôi qua, anh nói: “Nếu không để tôi dựng cái sân khấu cho hai người từ từ cãi nhé?”

Hai nữ sinh đột nhiên im bặt, cả hai không cam lòng lờm nguýt nhau một lần rồi mới ngồi xuống.

Khẩu Lâm đứng ngoài xem xoa tay, “Con gái các cậu...”

An Vi Vi chưa chờ cậu ta nói hết lời đã lạnh lùng nói, “Tôi có thể đâu, mà lại chẳng lẽ con trai mấy người không có dũng khí thế à? Ngày xưa cậu khóc ai an ủi cậu hả?”

Khẩu Lâm tắc lưỡi, “Ai bảo cậu kể chuyện ma là an ủi người khác?”

“Dù sao cậu cũng nín khóc còn gì?” An Vi Vi nhìn cậu ta.

“Đúng thế,” Khẩu Lâm nói: “Bị dọa nên mới im đấy.”

“Đúng là không biết xấu hổ.” An Vi Vi cười.

“...”

Sắc trời ngả sang chiều, mặt trời nửa thấp thoáng bên chân trời phía Tây như có thể lặn mất tăm bất cứ lúc nào.

Lệnh Từ ra mồ hôi, cô dọn đồ xong bèn sờ túi chỗ túi áo khoác mỏng định cầm điện thoại, nhưng lúc cô sờ vào thì trong đó trống không, cô đổi bên nhưng vẫn không thấy, Lệnh Từ căng thẳng lục cặp, gần như tìm khắp nơi cũng không thấy điện thoại đâu...

Cô nhớ kỹ lúc mình đọc tin nhắn xong đã nhét điện thoại vào túi, hơn nữa túi áo cô cũng rất sâu.

Phòng luyện múa lặng đến phát sợ, cô định mở cửa nhưng không mở được, ngay cả khe hở cũng không, Lệnh Từ hoảng hốt thử mở cửa trước nhưng cửa vẫn đóng im lìm.

Cửa bị khóa.

Hai cửa đều bị khóa.

Mồ hôi tuôn như mưa, cô định mở cửa sổ ra nhưng do cửa lâu ngày không được sửa chữa, lúc bị hỏng là trường lập tức niêm phong lại nên mở cũng không ra, xuyên qua cánh cửa pha lê xám xịt, cô thấy hai chiếc chìa khóa ngoài lan can.

Cô giơ tay lau mồ hôi, hơi ngơ ngác.

Lệnh Từ cứ sừng sốt một lát thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình reo lên ngoài cửa, là điện thoại của cô.

Lệnh Từ đi tới gõ cửa, hỏi: “Có ai ở ngoài không?”

Không ai đáp lời cô.

Tiếng chuông điện thoại rất nhỏ, loáng thoáng như tiếng gió thoảng, nhưng cô chắc chắn điện thoại ở bên ngoài bèn kêu lên: “Có ai ở ngoài không?”

Vẫn không ai đáp lời cô...

...

Úc Thần gọi điện hai lần nhưng không ai nghe máy, anh cau mày định gọi thêm lần nữa.

Khấu Lâm nói: “Thôi được rồi, có khi người ta không muốn nghe điện thoại của cậu cũng nên. Mãi mới thoát khỏi cậu được, người ta muốn yên lặng tí thôi mà cậu còn cố tình gọi tới.”

Bàn tay Úc Thần cứng lại, anh nói: “Không đâu.” Rồi cố chấp gọi thêm lần nữa, nhưng đầu dây bên kia vẫn không nghe máy.

“Sao lại không được?” An Vi Vi khoanh tay đứng, “Tôi thấy số ai mà không muốn nghe là kệ luôn.”

“Nói thế nghĩa là bình thường mình không gọi được cho cậu đều do cậu cố ý không nhắc máy hả?” Khấu Lâm híп mắt nhìn cô ấy, An Vi Vi vội ngẩng đầu nhìn trời...

Úc Thần không nói gì, bỗng nhiên anh thấy bức bối vô cùng, anh nhét điện thoại vào túi, gương mặt cũng sầm lại, chân anh bước ra cổng thoăn thoắt.

Không muốn nghe máy ư?

Xe tới, Khấu Lâm bước lên xe trước, sau đó là An Vi Vi.

Úc Thần vừa nhấc một chân lên đã khựng lại, anh sừng sốt hai giây rồi nói: “Các cậu về trước đi.” Rồi chạy thẳng vào trường.

Lúc An Vi Vi muốn xuống thì cửa xe đã đóng, cô ấy ngoảnh đầu lại nhìn người đang chạy như điên về trường ngoài cửa sổ xe rồi ngơ ngác hỏi: “Cậu ấy thích người ta đến thế sao?”

Khấu Lâm chỉ cười mà không nói.

Lệnh Từ nhất định sẽ nghe điện thoại anh gọi tới.

Úc Thần rất chắc chắn rằng nếu anh gọi tới thì dù cô có không muốn nghe thế nào cũng sẽ nhắc máy rồi bình tĩnh nói: “Úc Thần, đừng gọi nữa.”

Chỉ ít thì cũng sẽ nhắn tin cho anh,

Sắc trời dần tối, ánh nắng chiều vẫn đan xen phía chân trời, đồ tối điểm lẹ.

Lệnh Từ dựa lưng vào tường, phòng luyện múa dần dần bị bóng tối nuốt chửng.

... Phải bật đèn thôi.

...

Đứng rồi!

Phải bật đèn! Tầng hai có giáo viên quản lý, cô cầu cứu ở chỗ này ông không nghe được, nhưng nếu thầy giáo đang trực ra khỏi nhà văn hóa cũ thấy phòng luyện múa tầng ba còn sáng đèn chắc chắn sẽ lên kiểm tra.

Lúc Lệnh Từ đứng dậy mới biết mình đang run.

Nửa tiếng, nửa tiếng này cô cố kiềm nỗi sợ, sức lực hao nhanh hơn cả một tiếng luyện múa, đến tận giờ cô vẫn còn sợ, cả người toàn mồ hôi, lòng bàn tay cũng thật lạnh.

Bảy giờ tối, giáo viên trực thư viện sách cũ ở tầng hai tan làm rất đúng giờ, lúc ông ra khóa cửa mới nhận thấy có ánh sáng từ lầu ba rọi xuống, ông quay lại nhìn —— Có một bóng đen lóe qua người ông.

Ông sừng sốt mấy giây mới gạt mình chỉ vào bóng đen kia, kêu lên: “Ai! Ai đấy!”

Úc Thần chạy thẳng lên lầu ba, anh nhìn cửa sổ sáng ánh đèn bèn vừa thờ phỉ phò vừa gõ cửa, “Lệnh Từ ời?”

Lệnh Từ ngồi trong ngẩng đầu lên, cô nói nhanh, “Đây, mình ở trong này.”

Úc Thần định mở cửa ra nhưng nó đã bị khóa, anh nói: “Cậu lùi sang một bên đi, mình đá cửa đây.”

“Chờ đã!” Lệnh Từ nói: “Chỗ lan can có chìa khóa, cậu tìm xem.”

“Ừ.” Úc Thần nhận ra cô còn bình tĩnh hơn cả anh, anh quay đầu lại đã thấy chìa khóa bèn duỗi tay cầm lấy cả hai chìa, quả nhiên là mở ra được.

Cửa vừa mở ra Lệnh Từ đã ngồi sụp xuống bên chân tường, trông cô rất đáng thương, mồ hôi ướt ra làm tóc dính chặt vào gương mặt cô, Úc Thần đi tới trước mặt Lệnh Từ ngồi xổm xuống, anh xoa xoa mồ hôi trên mặt cô, hỏi nhỏ: “Cậu đi được không?”

Cô lắc đầu.

Anh nói: “Mình ôm cậu nhé?”

Cô “ừ” một tiếng.

Lúc ôm cô lên, Úc Thần nghiêng mặt hôn thái dương Lệnh Từ như muốn an ủi cô.

Anh đang chuẩn bị ôm cô xuống lầu đã nghe thấy tiếng cảnh cáo —— “Người trên kia nghe đây! Mì đã bị chặn! Có mà chạy đằng trời, ngoan ngoãn giờ tay chịu trời đi! Không tôi tìm giáo viên chủ nhiệm đấy!”

“...”

Sau khi hai người xuống thì bị thầy quản lí nhà văn hóa cũ dạy dỗ hơn năm phút mới được về.

Lần đầu tiên Lệnh Từ bị thầy giáo răn đe nên vô cùng bối rối, còn Úc Thần sa sầm mặt, chẳng biết anh nghĩ gì.

Trên xe, Úc Thần cầm hai chiếc chìa khóa trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: “Trò đùa dai của ai à?”

Lệnh Từ lắc đầu, “Mình không rõ lắm.”

“Điện thoại để ngoài cửa.”

“Ừ.”

“Hon nữa để tránh thầy quản lí nghe được tiếng điện thoại nếu có ai gọi tới còn cố tình giảm âm.”

“Có lẽ thế.”

Bất ngờ bị nhốt trong phòng nhìn được chìa khóa, nghe được tiếng điện thoại nhưng không thể ra khỏi phòng, thủ đoạn âm u thế chắc tại xem mấy bộ phim kinh dị nào tàn hơi nhiều chăng?

Có khả năng người này biết hôm nay mình sẽ không chờ ở ngoài nên mới dám ra tay. Hon nữa còn dễ dàng trộm được điện thoại thế thì chắc chắn phải đến gần Lệnh Từ được.

Bạn nữ... cùng lớp ư?

Úc Thần nghiêng mặt nhìn Lệnh Từ, cô đang nhìn chăm chăm vào chùm chìa khóa trong tay anh, anh nắm tay lại để cô không thấy nó nữa rồi hỏi: “Cậu có thấy nghi ngờ ai không?”

Cô duỗi tay rút chìa khóa ra khỏi tay anh: “Mình muốn tự giải quyết.”

Anh cầm lấy tay cô: “Được thôi.”

“...”

Không hiểu sao Lệnh Từ thấy hơi căng thẳng, cô nhìn quanh quẩn chỉ thấy một nam sinh đang đeo tai nghe nên lần đầu tiên phá lệ không rút tay ra mà hỏi: “Sao cậu lại chạy đến đây?”

Anh nói: “Tại cậu không nghe máy.”

Cô nói: “Cũng có thể do không nghe thấy chuông mà.”

Anh nhìn cô, cười, “Nghĩa là nếu nghe thấy chuông chắc chắn sẽ nhắc máy hả?”

Cô lập tức đổi giọng, “Cũng có thể là cố tình không nghe đấy.”

Úc Thần cứ thế nhìn cô chăm chăm, anh nhìn chuyên chú đến mức cô không chịu được bèn quay ra nhìn cửa sổ, anh nói: “Quay lại đây cái nào, lúc này cậu làm mình sợ chết khiếp, giờ để mình ngắm thêm thì sao chứ?”

Cô ngồi yên không nhúc nhích, tay vẫn bị anh cầm... .

Úc Thần bỗng dừng sát lại gần, một bàn tay anh chống lên cửa kính, ngực chạm phải vai cô, anh hỏi: “Có vui không?”

Lệnh Từ dịch sang một bên, “Gi cơ?”

“Mỗi lần nghe thấy mình thổ lộ với cậu vậy có phải lòng trộm nở hoa rồi không?” Anh huyếch vai cô, “Hử?”

“Cậu,” Cô giờ khụy tay lên chạm nhẹ vào eo anh, “Ngồi yên đi.”

“Có phải thế không?”

“... Úc Thần, cậu ngồi yên đi.”

Lúc Lệnh Từ xuống trạm Úc Thần cũng bám theo, có lẽ lúc này anh bị cô dọa sợ nên mới xuống theo cô, vẫn như những lần trước, anh chờ tới khi cô vào nhà mới quay về.

Lệnh Từ bước được vài bước bỗng quay lại nói với anh: “Thật ra...”

Anh vẫn đang đứng đó, hai tay rút túi quần, anh cười, “Ừ——”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Làm cá dưới biển

Mười mấy năm nay cô vẫn sống theo thói cũ, con đường đời thật rõ ràng, cô chỉ cần chuyên chú bước tiếp mà không mấy may phải chú ý đến những chi tiết ven đường.

Mọi chuyện đều đã được sắp xếp đầu ra đuôi.

Nhưng thật ra hết thảy những điều ngoài ý muốn đều sẽ khiến con người ta sợ hãi, dẫu đó chỉ là sự ngẫu nhiên của vận mệnh thì cũng làm rối tơ lòng.

Cô đã có chồng cự.

Thế nhưng giờ đây có lẽ cô đã sắp quỵ rạp xuống trước nó.

“Thật ra...”

“Ừ”

Sau đó, tiếng điện thoại đột ngột vang lên...

Nhưng thật ra hết thảy những điều ngoài ý muốn đều sẽ khiến con người ta sợ hãi.

Nào, bình tĩnh bình tĩnh.

Lệnh Từ liếc anh rồi cúi người nghe máy, Chu Hòa Nghi thấy con gái muộn vậy rồi vẫn chưa về nên gọi điện thoại hỏi. Lệnh Từ nghe máy xong bèn quay lại nhìn anh.

Úc Thần đã chuẩn bị tâm lý rồi, nếu lúc này cô nói với anh “Không còn sớm nữa, có chuyện gì mai nói sau”, thì anh, anh cũng chẳng làm gì được cô hết.

Không ngờ cô lại tiến hai bước lại gần anh, nói: “Thật ra, nếu như lúc này cậu không tới thì thầy quản lí chắc chắn cũng sẽ nhìn thấy đèn trên lầu ba rồi lên kiểm tra, thậm chí là nếu thầy không biết thì muộn nhất là mai cũng sẽ có người phát hiện.”

Mấy Úc Thần giật giật liên hồi, anh im lặng nhìn cô.

Cô nói: “Nhưng mình vẫn rất sợ, cực kì sợ, phòng luyện múa rất rộng còn hàng lang lại im ắng, tòa nhà cũ đến thế, và còn...”

Anh cứ thế nhìn cô, vô tội quá nhỉ...

“Sau đó cậu tới rồi.” Cô nói.

“Đúng thế, sau đó nữa thì sao.” Anh cổ vũ cô.

Cô chân thành kết luận bằng hai chữ: “Cảm ơn.”

Úc Thần sững sờ, “Thế thôi á?”

Lệnh Từ gật đầu, cô tỏ ra nghiêm trang, “Cậu về sớm đi, ngủ ngon.”

Úc Thần gờ tay giữ cô lại, anh không cam lòng hỏi: “Cậu không có chuyện gì muốn nói nữa à, nghỉ lại đi mà. Cậu cứ nín thế chẳng lẽ không bức hay sao hả?”

Lệnh Từ nghiêm túc suy tư, cô hỏi: “Ví dụ như?”

“...”

“Trời đất chứng giám, ờ —— “ Anh ngẩng đầu nhìn trời, “ban đêm trăng sáng sao thưa, cũi khô lửa cháy, hai ta trai đơn gái chiếc thê này, sao cậu lại không thành thật chút nhỉ?”

“Gi cơ?” Lệnh Từ nhìn giờ, nói: “Hai phút trôi qua rồi, cuối cùng là cậu muốn nói gì vậy?”

Cuối cùng của cuối cùng ——

Úc Thần bắt đầu cười, anh ôm cô vào lòng còn cảm gác lên vai cô, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thôi thì cậu cứ bắt nạt mình đi, ai bảo cậu là công chúa nhỏ cơ chứ? Tôi phải nhớ đến mình đây, đêm nay mình không hắt xì thì mai sẽ tính sổ với cậu, ngủ ngon.”

Anh nói liến thoắng rồi dứt khoát buông cô ra, quay người đi mất. Cô gái đứng sau lưng anh chăm chú nhìn bóng dáng giữa buổi chiều hôm, bật cười.

Bình thường Lệnh Từ sẽ đến trường vào khoảng ba mươi phút trước giờ truy bài, hôm nay Úc Thần có ý tính giờ xem mình có cơ may đi cùng chuyến xe buýt với Lệnh Từ không.

Hồi trước hôm nào anh cũng đến trường sát giờ, kể cả dậy sớm anh cũng có thể lè nê để đến cửa lớp đứng một giây trước khi chuông giờ truy bài reo lên.

Lần nào Tần Việt cũng phải mời mọc thúc giục đuổi anh ra khỏi cửa mãi, chú làm nhảm: “Thời gian là tiền bạc! Tiền bạc đẩy chàng trai trẻ oi!”

Úc Thần toàn cười rồi bỏ qua: “Quần tử ái tài, thủ chi hữu đạo. (*)”

(*)“*Quần tử ái tài, thủ chi hữu đạo*”: Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý.

Tần Việt tức tối giờ sách lên, “Có tin cậu đập cho mày một trận không?”

Mà hôm nay cuối cùng anh cũng đã ngộ ra chân lí.

Úc Thần thành khẩn nói: “Thời gian chính là sinh mạng, đòi người phải biết trân trọng nó.”

Dù thế nào thì anh yêu thương tính mạng của mình thế làm cậu Tần Việt nhà mình không khỏi xúc động, “Cậu thấy được an ủi quá ——”

Úc Thần lên xe quẹt thẻ, lúc này trong xe chật như hộp cá mòi, đã có mấy người định bò lên đầu xe ngồi cạnh tay lái, anh mới lên xe cũng không chen vào nổi.

Anh trai lái xe vừa giữ vô lăng vừa gân cổ lên quát: “Ra đằng sau! Mấy người mò lên đây tưởng để nặn kem đánh răng à!”

Tại tình huống sốt ruột thế này, một khi đã tìm được chỗ ngồi cho yên thân thì chẳng ai muốn dịch đôi chân cao quý của mình để đổi chỗ đâu, nên tóm lại là anh trai lái xe quát không công rồi.

Úc Thần chen qua đám người đi về phía cuối xe, có mấy người bất mãn quay lại nhìn anh, nhưng vẫn có mấy cô bé nhìn thấy anh thì sự căm giận lập tức hóa thành hạnh phúc, cũng coi như một cơn gió mát thoảng qua giữa thời tiết cuối xuân gây bức bối.

Úc Thần cao nên chẳng mấy chốc anh đã tìm thấy Lệnh Từ, cô đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa kính, dường như đang ngao du ở chốn thần tiên nào đó.

Chà, cái giác ngộ này!

Ngay cả khi anh sát lại gần Lệnh Từ vẫn còn đang trong trạng thái tách biệt với hoàn cảnh xung quanh.

Chắc, chẳng cảnh giác gì cả.

Anh thò tay qua búng một cái ngay trước mặt cô, Lệnh Từ giật mình ngẩng đầu lên nhìn anh, Úc Thần cúi mặt cười với cô, “Chào buổi sáng, cậu cứ lơ mơ như bị chết máy ấy nhỉ.”

“Hôm nay cậu đi học sớm nhỉ.” Cô cúi đầu nhìn ra cửa kính.

“Ừ,” Anh giờ tay giữ xà ngang trên đầu mình, “Một ngày đầy tính toán.”

“Sợ là có âm mưu gì chẳng.” Hiếm khi Lệnh Từ lại trêu anh.

“Kể Sờ Ca.” Anh thần nhiên nói.

Lệnh Từ vịn tay ghế, im lặng.

Kể Sờ Ca tức là tâm lý chiến à ——

Trên xe cũng có một số học sinh trường Tam Trung, do Úc Thần nổi bật quá nên luôn có người quay lại nhìn anh, sau đó lại tiện thể nhìn luôn Lệnh Từ ngồi cạnh anh, tuy là nhìn không tới nhưng vẫn không thể ngăn nổi tâm hồn nhiều chuyện trời sinh của các bạn học.

Đến tận khi xuống xe họ mới thấy rõ mặt Lệnh Từ, ai nấy nhìn cô chăm chăm...

Hơi thái quá thì phải, nhưng đúng là người người nhìn cô thật.

Có những bạn nhìn thấy gương mặt lạ đứng cạnh anh đẹp trai nên đều tò mò nhóm xem đây là ai.

Lệnh Từ rào bước.

Bị nhiều người chú ý đến thế này đã vi phạm gien khiêm tốn tốt đẹp của cô mất rồi.

Chân Úc Thần dài nên anh đuổi theo cô rất nhanh, anh còn nói, “Bạn học nhẩn tâm vứt bỏ đồng chí ới, bạn thấy mình có đủ tư cách thừa kế tư tưởng của xã hội chủ nghĩa không thế?”

Lệnh Từ chỉ muốn bước nhanh vào lớp.

Sau khi lên cầu thang thì ít người hơn hẳn, cô bước lên hai bước định nhìn xuống... À thôi, nhìn thẳng vào anh, cô nói: “Úc Thần.”

Úc Thần sùng sốt, anh ỡ miệng nói, “Cậu muốn... tỏ tình à?”

“Không phải,” Cô nghiêm túc nói: “Sau này cậu...”

“Không.” Anh đã lập tức đoán được lời kế sau ba tiếng đó.

Sau này cậu đừng làm thế nữa.

Sau này cậu đừng làm thế nữa.

Sau này cậu không cần phải làm thế nữa.

Úc Thần càng nghĩ càng khó chịu, anh giận dữ nói, “Cậu có lương tâm không hả? Mình cẩn thận bảo bọc cậu lâu như thế, tuy không đến nỗi dịu dàng chu đáo đâu vào đó nhưng cũng coi là chung thủy một lòng rồi, kết quả là cậu dùng một câu không cần đề nếm hết nỗ lực của mình đi hay sao, cậu quá đáng vừa thôi!”

Lệnh Từ ngớ ra với những lời anh nói.

“Không hiểu sao cậu lại tàn nhẫn vậy được nữa? Nước chảy thì đá cũng phải mòn chứ, cậu cẩn thận lúc nào đó mình đổi là...”

“Sau này cậu!” Lệnh Từ đột nhiên cao giọng, cô ngắt lời anh, “Đeo khẩu trang đi học, nếu không sẽ nổi bật quá.” Cô nói xong định quay người đi luôn nhưng bị anh kéo lại.

“Quay lại mau!” Úc Thần kịp thời tóm được cô, anh hỏi: “Có ý gì thế?”

“Cậu muốn đến trường cùng mình đấy thôi.” Cô đáp.

Úc Thần kéo tay cô, anh cười mà như không, “Cậu chắc chắn hôm nay mình lên xe sớm thế là để đến trường cùng cậu à?”

Cậu còn đang sờ sờ tay mình đấy...

Cô chán chờ hỏi: “Không phải à?”

Anh siết tay rồi lại buông ra, “Thôi được rồi, mình thua cậu, đúng là chỉ cậu mới bắt nạt mình được mà.”

“Vừa rồi cậu mắng mình làm gì?” Đột nhiên cô hỏi thế.

“Mình sai rồi.” Anh trêu, “Hôn thay lời xin lỗi nhé?”

Cô quay lên lầu, “... Khỏi phải rườm rà thế đâu.”

Úc Thần bám sát gót cô, “Cậu nói gì cũng đúng cả.”

Hai người quẹo vào lớp đúng lúc bạn nữ tú tài – đại biểu khoa văn bước ra, cô ấy vừa thấy hai người họ thì cười rất sâu xa.

Lệnh Từ nhìn cô ấy chòng chọc tầm vài giây rồi im lặng vào lớp.

Phản ứng nhỏ này của cô lại bị Úc Thần chú ý tới, anh quay lại hỏi: “Cậu sao thế?”

Cô lướt qua người anh, chỉ nói: “Không sao.”

Úc Thần bám theo sau cô, anh chờ cô ngồi vào chỗ bên đi tới chống hai tay lên bàn Lệnh Từ rồi nghiêm túc dặn: “Có chuyện gì nhớ phải nói với mình đấy.” Anh cứ nhớ đến chuyện cô bị nhốt trong phòng luyện múa là lại sợ.

Lệnh Từ ngẩng đầu lên nhìn anh, cô gật đầu: “Ừ.”

Lệnh Từ vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện riêng với nữ tú tài nên lòng cô cứ nặng trĩu, đến tận tiết thứ ba thấy người ta bê tập vở tập làm văn định tới văn phòng Lệnh Từ mới chạy theo ôm hộ cô ấy nửa chòng sách.

Nữ tú tài liếc cô chứ không nói gì.

Lệnh Từ rút hai chiếc chìa khóa từ túi quần đồng phục ra cho cô ấy xem, hỏi: “Của cậu à?”

Nữ tú tài liếc qua: “Ồ, trông quen đấy.”

“Vì sao?”

“Có chuyện gì tan học nói sau.”

Lệnh Từ cảm thấy hơi hãi cái loại phản ứng bình thân này của cô ấy, nếu nghĩ tới hình tượng sáng sủa trước đây của nữ tú tài thì trước sau quả thực là hai người không liên quan, cũng có thể là do cô không thân với các bạn trong lớp nên đoán sai.

Tóm lại, hình như cô chưa từng làm rách lòng ai.

Lệnh Từ chẳng mấy bị ảnh hưởng bởi những chuyện không liên quan tới mình, cô là kiểu tự thân vận động, không quan tâm tới những chuyện không liên quan, cố gắng tránh khỏi mọi sự ngoài ý muốn, cô vẫn cứ thế đấy, sống theo cách mà cha mẹ mong đợi.

Nhưng đương nhiên, khi thượng đế muốn đùa nghịch xúc xắc cũng chẳng cần hỏi ý kiến bạn.

Chương tan học của tiết cuối vừa vang lên Lệnh Từ đã nhận được tin nhắn từ nữ tú tài, cô ấy gọi cô đến sân thể dục đằng sau, nữ tú tài đi ra ngoài ngay sau khi giáo viên ra khỏi lớp, Lệnh Từ cũng bám theo cô ấy.

Khương Lê mới dọn sách giáo khoa xong, cô ấy còn chưa kịp hỏi nay Lệnh Từ muốn ăn gì...

Nữ tú tài đi một đoạn rất dài, Lệnh Từ bám theo cô ấy đến dưới đài chủ tịch, cô nhìn nữ tú tài chậm rãi đi lên thềm đá, lại vòng tới trước mặt Lệnh Từ, cuối cùng ngồi cạnh đài chủ tịch.

Lời đầu tiên cô ấy nói với cô lại là: “Học cùng lớp lâu thế rồi, cậu có biết tên tôi không?”

Hầu như Lệnh Từ không nhớ tên ai trong lớp vì bình thường cũng không hay trò chuyện, ủy viên học tập như cô thường chỉ giúp các đại biểu môn khác thu bài tập.

Cũng chưa thấy ai đến hỏi bài cô bao giờ.

Giờ nghĩ lại thì, cô chỉ có chức này trên danh nghĩa thôi.

Lệnh Từ nói: “Hạ Bạch Vi.”

Nữ tú tài bất ngờ nhìn cô, ánh mặt trời nóng rát chiếu xuống từ đỉnh đầu cô ấy làm nổi bật lên những khoảng tối trên gương mặt Hạ Bạch Vi, “Nói thật, tôi thấy hơi giật mình đấy, vậy nghiêm túc giới thiệu lại nhé, tôi là Hạ Bạch Vi, đến lượt cậu.”

Lệnh Từ bắt gặp cau mày, cô không hiểu chuyện gì xảy ra nên đành nói theo: “Tôi là Tô Lệnh Từ.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Làm cá dưới biển

Tuy vẫn còn đang xuân, nhưng đứng dưới ánh mặt trời đúng chính ngọ thể này vẫn rất khó chịu. Lệnh Từ cố gắng hít thở đều đặn.

Hạ Bạch Vi nói: “Hôm qua sao cậu ra được? Thầy quản lí biết à? À không, nếu như bị thầy biết thì kiểu gì hôm nay trong trường cũng phải nghe ngóng được gì khác chứ.”

Lệnh Từ cứ nhìn gương mặt Hạ Bạch Vi mãi nhưng dường như cô ấy không hề quan tâm đến chuyện những gì mình làm sẽ bị phát hiện, thậm chí còn không thèm phủ nhận.

Ánh nắng nóng rất khiến cô khó chịu, Lệnh Từ chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh, “Sao cậu làm vậy?”

Hạ Bạch Vi liếc cô, “Tôi ghét cậu, cực kì ghét.”

Lệnh Từ không hề thấy bất ngờ với lý do này chút nào, chuyện làm cô tò mò là lí do mình bị ghét, “Tôi đã làm gì cậu à? Tôi nhớ mình cũng chẳng giao lưu mấy mà.”

“Thái độ với về mặt này đây.” Hạ Bạch Vi ngắt lời cô, giọng điệu cô ấy thật bình tĩnh, cảm xúc cũng không hề phập phồng gì, nhưng nghe chừng rất khó chịu.

“Ý là sao?” Lệnh Từ hỏi.

Cô ấy nhảy xuống từ đài chủ tịch, chậm chạp đi tới trước mặt cô, nói: “Bình tĩnh quá nhỉ.” Hạ Bạch Vi sầm mặt, “Cậu già vờ cao ngạo trước mặt tôi làm chó gì! Không coi ai ra gì đúng không?”

Lệnh Từ lùi về sau hai bước, cô thấy choáng vì đứng dưới nắng hơi lâu, “Lí do cậu ghét tôi là thế này ư?”

“Sao lại vậy được?” Hạ Bạch Vi cười cười, “Điểm tôi ghét ở cậu không thể nào đơn giản thế đâu? Khiêm tốn quá rồi.”

“Cậu nói chuyện nghiêm túc đi.” Lệnh Từ cảm thấy kiểu nói chuyện đâm chọc mỉa mai này căn bản là vô ích.

“Được thôi.” Nụ cười của Hạ Bạch Vi vụt tắt, “Đề tôi liệt kê ra cho mà nghe.” Cô ấy lùi về sau rồi tựa lưng vào đài chủ tịch, nói: “Già vờ cao ngạo à, chẳng qua là thành tích tốt hơn người khác mà thôi. Già vờ cao ngạo ư, biết mùa thôi mà thế đấy? Còn không coi ai ra gì, chẳng phải cậu thích độc lai độc vãng à? Sao Úc Thần nói chuyện với cậu, cậu lại không coi ai ra gì thế được chứ?”

Ra đây là điểm mấu chốt.

Lệnh Từ hỏi: “Cậu thích cậu ấy à?”

Hạ Bạch Vi híp mắt lại, có lẽ là đã đứng dưới nắng hơi lâu, “Đây là hai chuyện khác nhau, chẳng qua là tôi thấy cậu ngứa mắt thôi.”

Lệnh Từ nhìn cô ấy chăm chăm, “Tôi là người thế nào thì liên quan gì đến cậu? Tôi... ảnh hưởng đến thành tích của cậu à?” Trong mắt cô thì thành tích chính là cái mạng thứ hai của học sinh.

“Không, cậu khiến tôi bức mình thôi.” Hạ Bạch Vi cau mày, “Chỉ cần nghe thấy ba chữ Tô Lệnh Từ là tôi đã thấy bức mình, cứ nhớ đến tên cậu là tôi lại muốn làm chuyện gì đó cho cậu biết tay.”

“Chúng ta chỉ từng nói chuyện trong hai năm đi học,” Lệnh Từ nói: “Thấy khó chịu chỉ vì một người không thân, xin lỗi, tôi không hiểu.”

Cô cho rằng mọi người sẽ chỉ thấy cô quái gở vì không hợp với tập thể và kém giao tiếp mà thôi, không ngờ có người còn thêm mắm dặm muối từ hai chữ quái gở thành cao ngạo, không coi ai ra gì...

Đúng là cô cảm thấy bối rối vì mình không giỏi giao tiếp, đại khái do có Khương Lê giám xóc mà cô đã nghĩ rằng mình chẳng qua là hơi chú trọng vào việc học mà thôi.

Vì mẹ cô muốn thế.

Từ ngày học tiểu học cô đã nhận thức được tầm quan trọng của việc có bạn bè, nhưng cuối cùng cô cũng chỉ có bạn thân là Khương Lê, đó là vì cô ấy không ngại thái độ lạnh nhạt do kém giao tiếp của cô. Khi hai người thân thiết thì cũng thoải mái hơn nhiều.

“Cả người cậu,” Hạ Bạch Vi nhìn cô chăm chăm, “Đều khiến người khác khó chịu, nhưng cố tình Úc Thần lại thích cái kiểu này của cậu, cậu thấy mình giỏi tính toán chưa?”

“Nếu đây là lý do của cậu thì giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả.” Lệnh Từ quay vào lớp, cô thấy hơi phiền lòng.

Hạ Bạch Vi lại nói, “Biết tại sao đột nhiên hôm qua tôi lại làm thế không?”

Lệnh Từ dừng chân, quay lại nhìn cô ấy.

Hạ Bạch Vi cười, “Bởi vì tôi sắp chuyển trường, trước khi chuyển trường tôi phải giết chết cái chuyện làm tôi khó chịu này mới được.”

Lệnh Từ im lặng một lát rồi nói: “Nếu thế, mong sau khi cậu chuyển trường sẽ không phải gặp những kiểu người làm cậu không thích nữa, hoặc nếu có gặp phải thì mong họ với cậu có chung chí hướng.”

Không biết lời này của Lệnh Từ chọc đúng điểm nào của Hạ Bạch Vi mà lại làm cô ấy cau mày lên, “Khỏi già cao ngạo trước mặt tôi, cậu khinh tôi à? Hay cậu thấy tôi điên? Cậu cũng chẳng có chỗ nào tốt đẹp hết, chỉ trừ được con Khương Lê ngu ngốc kia thôi, đúng rồi, giờ còn thêm cả Úc Thần kia.”

Lệnh Từ không còn muốn nói chuyện với cô ấy nữa, giống như Hạ Bạch Vi, cô cũng thấy khó chịu với cô ấy, thậm chí còn thấy ghê tởm...

Dưới ánh mặt trời chói chang, cảm xúc không cam lòng quay cuồng sôi trào trong lồng ngực cô, sau cơn giận cháy tràn lồng ngực chỉ thấy sầu muộn, đương lúc sầu muộn cũng tắt, chỉ còn một đống tro tàn đầy bất lực.

Hạ Bạch Vi thất thần nhìn cô, trước mắt cô ấy sáng ngời, bóng dáng đang chậm rãi đi xa bị bao trùm bởi một vùng hơi nước rồi tiêu xiêu vẹo vẹo...

Lệnh Từ đột nhiên quay lại nhìn, Hạ Bạch Vi đang ngồi xổm dưới đài chủ tịch, úp mặt vào hai tay.

Cả người cô đều khiến người khác khó chịu?

Đúng là cô không biết cách trò chuyện, nói chuyện rất thẳng, đã vậy còn rất lạnh nhạt, là một người không hề thú vị.

Úc Thần cũng từng nói cô rất dễ khiến người khác mất hứng.

Cô biết rõ những điều này chứ, nhưng cô đã từng trêu ai chọc ai bao giờ?

Trên đường vào lớp Lệnh Từ hơi mất tập trung, cô cứ thế đi về phía trước theo trực giác đến tận khi liếc thấy ai đó, cô nhận ra anh đứng cách mình ba mét.

Khi nhìn thấy cậu, gió cũng dịu dàng.

Ánh sáng rạng rỡ, sinh cơ bừng bừng.

Úc Thần đứng chờ cô dưới tầng cây, quả nhiên cô đi đến chỗ anh, chờ đến khi cô đứng trước mặt mình anh mới hỏi: “Sao rồi? Trông cậu không vui lắm.”

Lệnh Từ không ngờ anh sẽ ra đây, lúc cô thấy anh thì cảm giác khó chịu và buồn bực còn đang xoắn xuýt với nhau, cô như chết máy, đứng hồi lâu cũng không nói gì.

“Cậu có muốn ôm không?” Anh hỏi.

“Không.” Cô đáp mà không hề suy nghĩ, đây là thói quen mỗi lần cô trả lời câu hỏi của anh.

“Cậu đang ngó người mà còn từ chối mình được à?” Úc Thần tủi thân hỏi.

“Cậu thấy...” Minh có đáng ghét không? Cô định hỏi vậy, nhưng nghĩ lại thì có vẻ hỏi “Cậu thấy mình có đáng yêu không?” hợp hơn thì phải.

Úc Thần hỏi: “Thấy gì cơ?”

Cô nói như đã nghĩ: “Thấy mình có đáng yêu không?”

Úc Thần: “...”

Tiếng trời à ——

Lệnh Từ ngoảnh đầu đi định chạy mất, Úc Thần túm cô quay lại, “Cậu vừa hỏi gì cơ?”

“Không có gì, cậu không cần trả lời đâu.” Cô thấy mình nên đào lỗ trong phạm vi mười mét quanh đây tự chôn cho xong.

“Mình xin được trả lời.” Úc Thần nói.

“Mình không muốn nghe.”

“Nghe đây ——”

Đường tròn tâm I (a;b), bán kính r có phương trình như sau: $(x-a)^2 + (y-b)^2 = r^2$

Phương trình hai đường tròn giao nhau là: $x^2 + y^2 + Dx + Ey + F = 0$

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức;

Địa thế khôn, a di đà phật, tứ đại giai không... (*)

() Bản chính xác là: “Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức – Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật” – Trời không ngừng vận chuyển, người quân tử cũng phải cố gắng không ngừng. Đất vốn dĩ nhu hòa, người quân tử phải lấy đức để đối với vạn vật. Đây còn là khẩu hiệu trường đại học Thanh Hoa, Trung Quốc.*

“Đáng yêu,” Úc Thần nhếch miệng cười, “Cực kì đáng yêu, vô cùng đáng yêu.”

“Được rồi cậu im lặng đi.” Cô nhận ra tiếng anh như ma âm, có khả năng đâm xuyên vô cùng mạnh mẽ, làm lông tơ cô nổi hết cả lên, cả người nổ bùm bùm, “Nói một lần là đủ rồi, đừng có nhấn mạnh thế nữa.”

Anh kéo cô lại gần, cười nhạt, “Sau này ở ngoài cậu đừng nói mấy chuyện này với mình, đỡ để mình nghĩ đến —— mấy chuyện không trong sáng.”

Cô căng thẳng nói, “Giờ mình không muốn nói chuyện với cậu.” Cô nhìn lên trên, nhưng cứ né mặt anh.

Úc Thần thấy cô có vẻ tươi tỉnh hơn bèn buông tay ra, “Đói không? Mình đi ăn cơm nhé?”

Đề nghị anh lại cầm tay mình nữa nên Lệnh Từ bèn giấu tay ra sau, “Không muốn ăn.” Vừa nói hết lời đã chuồn rất thuận lợi.

Lúc này nhà ăn chắc cũng đã hết đồ ăn, Úc Thần chậm rãi bước vào lớp theo cô, trong cặp anh còn bánh quy, với sức ăn như thỏ của cô thì nuôi vậy là được rồi.

Lúc Úc Thần vào lớp thấy cô đang ngơ ngác ngồi tại chỗ, các bạn cùng lớp vẫn còn đang ở nhà ăn.

Anh về chỗ xe vô bánh quy ra đến chỗ cô, rất tận tâm mà dâng bánh quy đến tận miệng Lệnh Từ, nhưng cô vẫn còn đang suy nghĩ mà không hề hay biết.

Anh thờ dài, “Ăn gì đó đi, không ăn lót bụng thì chiều học thế nào được?”

Hình như cô không nghe anh nói.

Úc Thần bắt đầu đi nói, “Thôi được rồi, mình tự ăn.”

Có người ngồi bên cạnh làm cô hơi mất tập trung bèn mở miệng đuổi anh, “Cậu đừng ngồi đây.”

Úc Thần sùng sốt, “Ờ, ảnh hưởng đến việc sâu đời của cậu à? Rồi, mình tránh đây.”

...

Có người ăn bánh quy lao xao phía sau, Lệnh Từ lại mất tập trung, cô quay lại nói: “Cậu đừng ngồi gần thế.”

Chàng trai đang gặm bánh quy tỏ ra sầu sảo, “Quá đáng, ăn thì không ăn, không vui cũng không biết đến chỗ mình cầu an ủi, mình ăn còn đuổi mình, đã ra khỏi tầm nhìn của cậu rồi mà vẫn không xong, mình đề nghị cậu đừng có được vui đời tiền nhé.”

Lệnh Từ trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan, “Rốt cuộc là cậu thích mình ở điểm nào vậy?”

Đề tài này thực sự rất có ý nghĩa xúc tiến quan hệ trong tương lai đấy.

Úc Thần nghe xong bèn nghĩ ngợi kĩ càng, anh đứng dậy thò mặt lại gần cô, “Chuyện này ——”

Thế mà ở thời điểm quan trọng lại có bạn học định vào lớp, anh còn chưa dứt lời đã bị cô đẩy ra, anh ngã vào ghế, eo va nhẹ vào bàn —— móa!

Đồ độc ác, không thương hoa tiếc ngọc gì hết...

Những lời của Hạ Bạch Vi cũng không phải không ảnh hưởng gì đến cô, chiều lúc đi học Lệnh Từ hơi mất tập trung, cô nghĩ, có phải những bạn khác cũng ngẫm cho rằng thế không

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ khiến người khác khó chịu, dẫu rằng cô sẽ chẳng ảnh hưởng thật sự gì đến họ.

Không hợp với tập thể thành không coi ai ra gì với cao ngạo lắm mưu mẹo.

Khương Lê úp mặt lên bàn nhìn cô, “Lệnh Từ à, cậu sao thế? Trông cậu không vui lắm.” Tuy ngày thường trông cô vẫn lạnh lùng như thần tiên trên trời ấy.

Lệnh Từ hơi chần chờ, hỏi: “Cậu thấy mình có đáng ghét không?”

“Có người nói thế với cậu à?” Khương Lê từ giật mình thành căm giận, “Ai mà khẩu vị kỳ thế không biết?”

“Không, nãy mình chỉ...” Cô nói: “Kiểm điểm bản thân thôi.”

“...”

Khương Lê bỗng nhiên tỏ ra dịu dàng, cô ấy ôm mặt cô nói: “Cậu đáng yêu lắm.”

Lệnh Từ thấy vui vui, “Thật hả?”

“Tuy rằng đôi khi cậu có vẻ hơi thiếu tình người, thiếu dịu dàng, thường xuyên đã kích tham muốn trò chuyện của tớ, không cãi lại được là lại tự kết thúc câu chuyện.” Khương Lê liến thoắng

“Thôi được rồi.” Cô tự kết thúc câu chuyện.

“Thấy chưa thấy chưa,” Khương Lê cười cười, “Cậu cần một anh chàng tình đầu ý hợp bổ sung cho khuyết điểm của mình.”

Đột nhiên Lệnh Từ nhớ tới Úc Thần.

Dường như bất kể bị đã kích thế nào anh cũng không nản lòng mà nói chuyện với cô tiếp thì phải.

... Hơi đói rồi.

Lệnh Từ đi toilet về, lúc lấy sách giáo khoa thì thấy trong ngăn bàn có một hộp bánh gấu vị chocolate, cô quay ngoắt lại phía sau, anh không nhìn về phía cô mà đang nghiêm túc chơi game.

Khương Lê thò lại gần cô, “Không phải cậu không thích đồ ăn vặt à?”

Lệnh Từ nói: “Chắc cũng thử một lần được chứ nhỉ?”

“Ăn thì ăn, còn thử làm gì?”

“Thử xem... ừm, cảm giác ấy.”

Hà?

Cảm giác với ai cơ?

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Làm cá dưới biển

Tiết cuối buổi chiều lão Trương đột nhiên vào lớp tuyên bố tin Hạ Bạch Vi chuyển trường, hầu hết các bạn trong lớp đều không biết chuyện này, lão Trương vừa ngắt lời đã có tiếng xì xào tỏ ra kinh ngạc.

Hạ Bạch Vi còn lên bục giảng nói mấy lời lưu luyến, hốc mắt cô ấy hồng hồng như đã khóc.

Sau khi tan học còn có mấy bạn chạy đến chia tay với Hạ Bạch Vi. Khương Lê nhìn từ xa mà cũng thấy phiền muộn vì cuộc chia ly bất thình lình này, “Tuy bình thường cũng chẳng nói gì với nhau nhưng tự nhiên người quen chuyện đi cũng buồn thật đấy.”

Lệnh Từ vừa dọn sách vở vừa nói: “Ừ.”

Khương Lê nhìn cô, “Giờ cậu định đến nhà văn hóa cũ luyện múa à?”

Lệnh Từ vẫn chỉ ừ.

“Tớ có thể xem đáng về mê hoặc lúc múa của cậu không?” Khương Lê cười hi hi.

“Cậu chưa thấy bao giờ sao biết nó mê hoặc được?” Cô trêu, “Hay lại tự mặc định?”

“Thì bởi,” Khương Lê định sờ túm tóc mái vốn không tồn tại của mình, “Tớ cam chịu mọi phẩm chất tốt đẹp của cậu, không chấp nhận phản bác.” Cô ấy nhe răng cười, “Tớ chung thủy với cậu chưa?”

“Cực kỳ chung thủy.” Lệnh Từ ôm cặp đứng lên, “Đi thôi.”

Trước khi hội diễn văn nghệ bắt đầu thì Úc Thần phải có trách nhiệm làm đạo diễn nên anh không thể phân thân đi bảo vệ cô được, Lệnh Từ cũng không hề liếc anh mà tay trong tay với Khương Lê, cứ thế đi thẳng.

Úc Thần ngồi tại chỗ thâm xúc động—— cái đồ vô tâm!

Anh đang buồn bực, vừa ngoảnh đầu lại đã thấy Trần Dương thâm tình nhìn mình liền sờ tóc gáy, “Nhìn cái gì đấy? Định thử làm tôi nôn à?”

Trần Dương chỉnh trang lại đồng phục, nói: “Đạo diễn, tôi tên là Trần Dương, Trần trong Trần Bì (*), Dương trong “đấu chí ngang dương” (*), năm học lớp một tôi đã được bầu làm đội viên trong đội thiếu niên tiên phong Trung Quốc nhờ sự toàn vẹn về tài năng và trí tuệ của mình, lúc nào tôi cũng phấn đấu vì sự nghiệp cộng sản! Năm cấp hai tôi lại được bầu làm người tiên phong đáng yêu nhất trong đội trống thiếu niên tiên phong, lúc nào cũng sẵn sàng cống hiến cho sự nghiệp cộng sản! Năm cấp ba...”

(*) *Trần bì (陈皮): Quýt (Quất thực) là một loại trung dược.*

(*) *“Đấu chí ngang dương” (斗志昂扬): Ý chí chiến đấu sục sôi.*

“Nói vào điểm chính đi!” Úc Thần ngắt lời cậu ta.

“Đạo diễn”, Trần Dương nói với vẻ ý chí sục sôi, “Cho tôi một cơ hội, cho thanh niên như tôi một cơ hội để bộc lộ tài năng! Tôi diễn cái gì cũng được, tôi cực kì yêu diễn kịch, tôi bằng lòng cống hiến sức mạnh cho sự nghiệp biểu diễn!”

“Tuồng cậu muốn cống hiến cho sự nghiệp cộng sản cơ mà?” Úc Thần nói: “Chẳng lẽ cậu phân thân được à?”

“... Tôi mong cậu hiểu lòng tôi.” Trần Dương nói đầy xót xa.

Úc Thần cắn bánh quy, “Đảng sẽ trừng trị tất cả những kẻ đứng núi này trông núi nọ.”

Trần Dương ôm tay anh, “Đạo diễn, tôi là tuần mã đây, cậu có phải là Bá Nhạc (*) không?”

(*) *Trích ý từ câu chuyện tuần mã đội Bá Nhạc, câu chuyện này được dùng để nói về một người có thể nhận ra tài năng của người khác hoặc một người trao cơ hội cho người khác thể hiện bản lĩnh.*

Úc Thần cắn bánh, “Không, tôi là ông cậu thì có!”

Trần Dương lập tức nói, “Ông ơi! Ông ơi ông ơi ông ơi! Xin cho cháu trai đây đi cửa sau đi!”

“... Đệt!” Úc Thần cảm khái một câu từ tận đáy lòng.

“Ồ? Nếu cậu có đam mê về chuyện ấy thì,” Trần Dương ngại ngùng cúi đầu, cậu ta tỏ ra hăng hái sẵn sàng hiến thân, “Tôi đây cũng...”

“Cậu nghĩ hay nhì.” Úc Thần cười nhạt.

“Được không?” Trần Dương chờ mong.

“Được không cái gì?” Úc Thần nhướn mày.

“Gì cũng được.” Trần Dương nói.

“Phấn đi.” Úc Thần đáp.

“...”

Lệnh Từ thay váy ba lê xong bèn bắt đầu ép chân lên cột.

Khương Lê ngồi một xó, “Hội diễn văn nghệ lần này tớ còn tưởng cậu sẽ đăng ký múa chứ, nhưng cậu không đăng ký tớ cũng không ngạc nhiên lắm, cậu không thích phô trương mà.”

Lệnh Từ thay chân bên kia, “Sao hôm nay cậu không về chung với bạn trai?”

Khương Lê im lặng thật lâu, Lệnh Từ quay lại nhìn mới thấy cô ấy có vẻ ủ rũ bèn hỏi: “Cãi nhau à?”

Khương Lê bực bội đáp, “Cãi nhau được đã tốt.”

Lệnh Từ im lặng nhìn cô ấy, cô không biết phải an ủi người khác thế nào.

Khương Lê cười cười, “Thôi kệ mấy chuyện đấy đi, cậu múa mau lên, nửa tiếng nữa tớ phải về rồi.”

Lệnh Từ chọn múa khúc “Hồ Thiên Nga”, trước khi bật nhạc cô hỏi: “Cậu đã xem “Hồ Thiên Nga” bao giờ chưa?”

Khương Lê gật đầu, “Nhưng “Hồ Thiên Nga” trên TV là cả một dàn thiên nga múa cơ.”

“Ừ.” Lệnh Từ nói “Cái này gọi là “The Odette Solo” (*)”

() Màn độc vũ của Odette.*

Thời tiết tháng tư có hơi thở ẩm áp tình khôi độc đáo, khí trời miên man trong không khí rồi thấm vào tận ruột gan. Mà nơi đây có một cô gái bầm sinh đã thuộc về mùa xuân, mỗi cử động đều có thể làm gió nổi nước rung, chân chạm đất bắt đầu vũ khúc hồi sinh mùa xuân, người con gái ấy làm lòng người lưu luyến rung động, làm lòng người mất tận tâm can...

Những nét đẹp dễ của cô Úc Thần cũng đã khám phá được chút chút.

Cơ mà...

Không công bằng quá đi mất.

Dựa vào đâu mà Khương Lê được xem từ đầu đến cuối, còn anh thì chỉ khám phá được tí tẹo chứ?

Úc Thần dựa lưng vào cửa, lần này anh “khám phá” trắng trợn bằng cách nhìn thẳng vào ánh mắt cô trong gương, cô xoay vòng, ánh mắt đan vào anh trong thực tại và nơi gương, suýt nữa chân lệch nhịp.

Khương Lê thấy cũng hơi muộn rồi bèn ôm cặp rón rén ra khỏi phòng luyện múa, cô ấy nhìn Úc Thần mấy giây xong thoải mái chuồn êm, thật ra Khương Lê đã rón rén thế từ lúc còn ở trong phòng với Lệnh Từ rồi, nên trông kiểu gì cũng rất đáng nghi.

Lệnh Từ dừng lại, cô nhìn người đứng sau cửa phòng luyện múa, suy tư xem có nên múa tiếp không.

Úc Thần dựa lưng vào cửa, cười, “Cậu cứ múa tiếp đi, mình lại đây nhòm chút thôi.”

Cô mặc áo dài đeo màu đen, tuy đằng trước rất kín nhưng đằng sau áo chỉ bọc tới eo làm lộ ra tấm lưng trắng trẻo, bên dưới vẫn là váy lụa trắng mềm dài qua đầu gối.

Anh vẫn biết váy múa ba lê sẽ tương đối... hở, nhưng mà đẹp.

Lệnh Từ cũng muốn coi như không có chuyện gì xảy ra mà múa tiếp lắm chứ, nhưng anh cứ nhìn cô chăm chăm thế làm cô không tỏ ra chuyên nghiệp cho được.

Lệnh Từ tắt nhạc trong điện thoại đi, hỏi: “Cậu đang thảo luận tiết mục văn nghệ trong lớp cơ mà? Sao lại đến đây rồi?”

“Họ đang thêm vai diễn cho Trần Dương.” Úc Thần nói.

“Vậy cậu không...” Tham dự quá trình thêm người cho đội kịch hả đạo diễn ời —— cô đứng im.

“Cậu quan tâm mình làm gì?” Anh nói, “Cậu cứ múa đi, mình ở đây chờ.”

“Vậy cậu ra ngoài đi.” Cô nhìn anh.

Cô vẫn tỏ ra bình thản như thế, nếu nói ra thì đúng thật rất khó gần.

Lòng Úc Thần chột nặng nề, giống như có chậu nước lạnh dội thẳng vào lòng nhiệt tình của anh, dập nó tắt ngấm, chỉ còn một sợi khói đang gây dục, tuy anh biết chờ cho cảm giác này nhạt dần, anh vẫn sẽ phải trông chờ sợi khói ấy hồi sinh lần nữa.

Anh gạt đầu quay ra ngoài.

Cô bỗng nhiên gọi anh lại, “Úc Thần.”

Anh lập tức dừng bước, tự nhiên lại bực vì mình quá dễ mềm lòng, anh sững sờ hai giây mới quay lại, không ngờ lại có một bóng dáng nhào tới ôm lấy cổ anh, Úc Thần nhanh nhẹn đuối tay ôm bóng người đó, anh bị ai đó xô vào lòng mà lao đảo hai bước, sau đó anh ngẩn ngơ nhìn phòng luyện múa trống rỗng trong giây lát.

Giờ khác này, tình cảnh này...

Là điều mấy chục năm sau anh vẫn sẽ mơ về.

Nhưng có lẽ do đã bị cô từ chối quá nhiều lần nên lúc cô đột nhiên xông tới Úc Thần đã lập tức loại trừ tất cả những đáp án tốt đẹp nhất, anh chỉ thấy lo, “Có phải ai bắt nạt cậu không?”

Lệnh Từ nói: “Đêm qua mình đã nghĩ kĩ rồi.”

Tuy anh còn hơi sững người nhưng đã nhanh chóng bắt được vấn đề, “Ồ, thế kết quả là gì?”

“Cậu vẫn...”

“Vẫn thích,” Anh cười cười, “Vẫn rất thích cậu, thế nên?”

“Mình muốn...”

“Được thôi, mình đồng ý.”

Ý của cô anh đều hiểu.

Úc Thần ôm cô thật chặt, anh cúi mặt thì thảo bên tai cô: “Cậu đúng là làm mình vừa ngỡ ngàng vừa mừng đấy, công chúa nhỏ à, trong “Tam Quốc” có câu nào ấy nhỉ?”

Cô đáp lời: “Hà...”

Anh nói: “Cân quắc không nhường tu mi (*).”

() Người phụ nữ không thua kém đáng mày râu.*

Công chúa nhỏ cho anh một bất ngờ hoàn toàn không thể đoán trước được, mà cảm xúc này như một đóa hoa nở từ trái tim, rẽ hoa nhanh chóng mọc tràn từ lục phủ ngũ tạng đến tận lòng bàn chân.

Có chăng là anh đã khát vọng thời khắc này lâu lắm nên hoàn toàn không hề muốn buông tay chút nào.

Thật ra Lệnh Từ bị anh ghi chặt nên không thoải mái lắm, nhưng anh nhiệt tình vậy thì cô cũng không nỡ làm anh mất hứng mà chỉ kín đáo nhắc nhở, “Úc Thần, cậu bình tĩnh lại đi.”

Anh nhắm mắt lại, “Mình đang rất bình tĩnh đấy.”

Lệnh Từ: “... Thôi được rồi.”

—

Cảm giác hạnh phúc này dồn dập ngập lặn như sóng biển.

Lúc nó cuộn trào thì không hề quan tâm thời gian địa điểm chút nào, ví như lúc ba giờ sáng...

Úc Thần bò khỏi giường, anh châm thuốc chạy ra cửa sổ vừa hút thuốc vừa ngắm trăng — đời ông đây vì công chúa nhỏ mà trắng hoa, dấu mốc lịch sử quan trọng như vậy phải tìm người chia sẻ mới được.

Nên khi Khấu Lâm nhận được điện thoại của anh, cái tâm trạng cồn cào bất an và hóng hớt của cậu đã chiến thắng cơn buồn ngủ, “A Thần à? Sao tự nhiên nửa đêm gọi điện vậy? Có việc gì không?”

Úc Thần căn điều thuốc, “Tâm trạng cậu nay thế nào?”

“Cậu...” Mồ hôi lạnh của Khấu Lâm chảy ròng ròng, “Cậu không có việc gì thật à?”

“Ừ,” Úc Thần nói: “Cậu rảnh không? Tâm sự cái nhỉ?”

“Đang nửa đêm mà rảnh cái đếch gì!” Khấu Lâm vừa bực vừa lo, “Có phải chuyện liên quan đến Tô Lệnh Từ không?”

“Ừ,” Úc Thần phun ra khói trắng giữa màn đêm.

“Vì một cô gái thôi mà cậu đến nỗi này à?” Khấu Lâm nằm bẹp dí trên giường, đại khái là có giấc ngủ đêm nay chắc mình sẽ phải thức trắng đêm.

“Cậu không hiểu đâu.” Anh nói một câu thật thâm trầm.

“Đúng là tôi không hiểu...” Khấu Lâm sừng sốt đáp, cậu ta thảng thốt nghe thấy tiếng người ở đầu dây bên kia ngắt máy, sau đó tức giận chết — Đâu mà Úc Thần, cậu có bệnh à!!

—

Sáng sớm sau khi Lệnh Từ tỉnh lại thì nhìn thấy có tin nhắn yên vị trong điện thoại.

— Minh đến đón cậu đi học nhé?

Lệnh Từ ngơ ngác cầm điện thoại một lát rồi nhấn lại: Không cần.

Dù sao thì cô có nhắn không cần anh cũng sẽ chẳng nghe đâu. Cái sự thâm tình khó đỡ này thật là...

Quả nhiên, lúc cô chạy tới trạm giao thông công cộng đã thấy anh ngồi đợi mình ở ghế dài, anh còn rất ngoan ngoãn mà đeo khẩu trang như cô đã nói. Úc Thần yên lặng ngồi cúi mặt chơi game Tetris.

Lệnh Từ tới ngồi cạnh anh, nói: “Chào buổi sáng.”

Lúc này Úc Thần mới biết cô đã tới, có lẽ khoe môi dưới lớp khẩu trang đang nhếch lên, khoe mắt anh ôm nét cười ấm áp, cô chăm chú nhìn mặt anh một lát.

“Nhìn gì thế?” Anh hỏi.

“Quảng thâm mắt.” Cô đáp.

“... Muốn biết nguyên nhân làm mình mất ngủ không?” Anh quyết định tha thứ cho sự thiếu tế bào lãng mạn của cô.

Cô nghĩ ngợi một lát, “Sắp đến kì thi tháng rồi.”

Úc Thần tháo khẩu trang ra làm lộ khuôn mặt vẫn đẹp bất chấp quảng thâm, “Cô gái ời, lãng mạn chút được không?”

Cô — “Ồ.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tình yêu của tôi cho người

Tình yêu của tôi cho người,

Chu du ngoài hết thầy hữu vi pháp (*).

(*) *Hữu vi pháp: Nhân duyên hòa hợp mà sinh ra vạn vật.*

Lệnh Từ phát hiện lúc Úc Thần nghiêm túc làm chuyện gì đó sẽ hiếm khi nói cười gì, khiến người ta tưởng rằng anh là một người rất lạnh lùng, thường lúc đó anh sẽ mím chặt môi, khuôn mặt lại rất bình tĩnh.

Ví như lúc anh đọc sách.

Hay như lúc anh chơi game Tetris, Úc Thần sẽ tắt âm điện thoại và bày ra vẻ mặt “Đang bày mưu tính kế, quyết chí thắng trận” ai mà thấy thì đừng có làm phiền ông đây, đúng là chẳng khác gì lừa đời mua danh.

Lệnh Từ nhìn chàng thiếu niên mê game ngồi cạnh mình, đúng lúc anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô...

Úc Thần tha thiết hỏi: “Cậu muốn nói gì à?”

Cô thận trọng nghĩ ngợi một giây, “Hôm qua...”

“Không được dối ý đâu.” Anh nói.

“Mình không định nói chuyện này.” Cô nhìn anh.

Úc Thần nhướn mày, “Trừ chuyện này ra thì dễ nói thôi.”

Lệnh Từ cho anh một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo, “Hôm qua có chuyện mình quên nói với cậu.”

“Hả?” Úc Thần lười biếng dựa lưng vào ghế, lúc anh nhìn cô cười thì trông có vẻ rất hường thụ.

“Chuyện là...” Lúc sắp thốt lên thành lời Lệnh Từ lại bắt đầu do dự, “Ồ trường cậu đừng dính mình quá.”

Úc Thần nhếch môi, anh dịu dàng hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

Lần đầu tiên Lệnh Từ thấy phản ứng này của anh thì cũng hơi sợ, nhưng cô vẫn dũng cảm lặp lại, “Mình nói ở trường cậu đừng dính mình quá.”

Úc Thần giả cười được năm giây mới nói: “Được thôi...”

Anh còn tưởng thế là xong, ai dè cô lại nói tiếp: “Vậy giờ cậu về chỗ đi.”

Giờ vẫn còn sớm nhưng đã có tốp năm tốp ba các bạn học sinh đến lớp, họ thường thường nhòm về phía Úc Thần, tự thấy bầu không khí bên kia rất đáng được nghiên cứu.

Một bạn nào đó vừa giả vờ đọc sách vừa liếc họ.

Chà, Úc Thần đứng dậy rồi kìa.

Úc Thần đứng dậy nói: “Được rồi.”

Lệnh Từ nhìn Úc Thần đến tận lúc anh ngồi về chỗ mới thôi, cô còn vui mừng nghĩ anh đúng là một chàng trai dễ nói chuyện.

Bốn tiết trôi qua, hai người ngồi cách nhau năm cái bàn, không ai nói với ai câu nào.

Vừa hết tiết bốn Lệnh Từ đã bị Khương Lê lôi thẳng đến nhà ăn, cô còn chưa kịp quay lại nhìn chàng trai bị cô lừa đi cả sáng đang rất buồn lòng. Đến tận khi về từ nhà ăn Lệnh Từ mới thấy anh đang đứng bên cửa sổ, anh đút tay vào túi quần, lưng quay về phía lớp... Cô đã chạy tới đằng sau anh vẫn chưa nhận ra.

Khương Lê liếc Lệnh Từ rồi vẫy vẫy tay với cô, sau đấy tự bước vào lớp.

Lệnh Từ đứng sau lưng Úc Thần một lát mới chọc chọc vai anh, hỏi: “Cậu ăn cơm chưa?”

Anh quay lại nhìn cô rồi rút tay ra khỏi túi quần cầm tay Lệnh Từ, dắt cô vòng tới trước mặt mình, sau đó chống hai tay lên bậu cửa sổ, “Có phải cậu quên chuyện mình là bạn trai cậu không thể?”

Cô nhìn thẳng anh, “Không quên mà, sao cậu lại hỏi vậy?”

Anh không nói gì mà chỉ gục đầu vào vai cô.

Lệnh Từ nhìn hai bên hành lang, lúc chắc chắn không có bạn nào quanh đây mới đưa đồ cho anh, “Này mình mua cái này.”

Úc Thần ngẩng đầu thì thấy trong lòng bàn tay cô là một nắm kẹo cứng, anh cười: “Quà an ủi à?”

“... Cậu có lấy không?” Cô hỏi.

“Lấy chứ.” Úc Thần thờ dãi rồi nhét hết nắm kẹo vào túi quần, anh chỉ cầm lại một viên, bóc vỏ kẹo rồi định nhét cho cô, Lệnh Từ ngửa về đằng sau theo bản năng, nói cho anh biết không cần khách sáo thế đâu bằng ánh mắt...

Anh nói nhỏ: “Há miệng.”

Lệnh Từ do dự một lát, cô lại nhìn tình hình ngoài hành lang xem có bạn nào không mới nhanh chóng ăn kẹo rồi nói: “Mình vào lớp đây.”

Đường như sau khi Úc Thần nhận được quà an ủi xong thì tâm trạng cũng tốt hơn hẳn, anh chậm rãi lui đến cạnh cửa lớp, ngoắc đầu bảo cô vào đi, cô cúi đầu định chuẩn trước lại bị Úc Thần kéo lại, “Đợi đã...”

Cô vội quay lại chờ anh nói chuyện.

Lúc này đã có bạn học đang đi trên cầu thang chuẩn bị vào lớp, tiếng cười của họ thấu tận trời xanh, cô không chờ nổi nữa bèn nhanh nhẹn lượn vào lớp.

Úc Thần dựa lưng vào tường, anh mò được một viên kẹo xong bèn chậm rãi bóc vỏ kẹo, nhét viên kẹo cứng trong suốt màu hồng vào miệng, vị ngọt tan từ đầu lưỡi đến yết hầu, thắm tận nơi tim phổi.

Có người gọi anh: “Úc Thần à?”

Anh liếc người đó, lướt đảo viên kẹo lại rồi dùng sức cắn nó kêu cái “rắc”, vỡ tan.

Trần Dương thấy ánh mắt âm u của anh thì tò ra sợ hãi, “Chà! Răng cậu tốt nhì, ăn gì mà thơm thế?”

Úc Thần vừa nhai kẹo vừa đi lướt qua người cậu ta, người anh tản ra mùi ngọt như mật.

“Sao tôi ngửi được hương xuân vậy?” Trần Dương chạy theo sau.

“Đã tháng tư rồi mà sao cậu còn nhớ nhưng tháng chạp nhì?” Úc Thần vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Lệnh Từ, lúc cô nhìn anh Úc Thần cũng hơi nhướng mày lên với cô.

Úc Thần vượt qua hai tiết đầu buổi chiều bằng nỗi nhớ. Giờ giải lao sau tiết hai khá dài, anh nhin không được bèn cầm sách giáo khoa toán mò đến chỗ cô: “Ủy viên học tập thân mến, mình có bài muốn hỏi cậu, cho hỏi cậu có rảnh không?”

Lệnh Từ lại không nghĩ nhiều vậy, cô thấy anh tích cực cực vậy thì vui mừng hỏi: “Có rảnh, bài gì không hiểu cậu cứ hỏi đi.”

Dù sao Khương Lê cũng đã yêu đương rồi, cô ấy chỉ cần liếc qua là đã hiểu chuyện gì đang xảy ra bèn hăng hái nói: “Hỏi bài thì ngồi xa thế sao hiểu được? Anh A Thần ơi, tôi cho bạn mượn chỗ tôi này.”

Lần đầu tiên Úc Thần nghe thấy nickname “anh A Thần” thì suýt nữa không nhận ra người ta đang gọi mình, anh sừng sốt một lát rồi cười với Khương Lê, “Tại hạ xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến ngài.”

Lệnh Từ: “...”

Thế là Úc Thần ngồi ở chỗ Khương Lê, anh ngồi yên một lát, thấy vẫn chưa vừa lòng bèn sấn lại gần cô, anh đưa sách sách giáo khoa toán của mình cho Lệnh Từ, “Giảng cho mình nghe đi.”

Cô ngơ ngác cầm sách giáo khoa toán, “Giảng gì đây?”

“Cậu thích phần nào thì giảng phần đó, lật đầu giảng đấy cũng được.” Anh trầm nghĩ ngồi cạnh cô thêm một lát, đang chỗ đông người anh cũng không dám làm càn, nghe giọng cô thôi là được rồi.

“Vậy mình giảng cậu nghe kiến thức toán tiết trước một lần nhé?” Cô hỏi.

“Cậu giảng hai lần thì càng tốt.”

“...”

Úc Thần ngồi cạnh Lệnh Từ đến tận khi vào học mới chạy về bàn tiếp tục nhớ nhưng, cộng thêm nhét mấy chiếc bánh vào vụng cho đỡ con đói lòng.

Anh cầm bút chì kim nghiêm túc vẽ vẽ lung tung, sau đó ngắm nghía tác phẩm nghệ thuật của mình hồi lâu mới kết luận —— Ồm, trông rất nghệ thuật, phải quan sát thật kỹ mới thấy được...

Thôi tấm lòng mới quan trọng.

Cuối cùng chuông tan học cũng reo lên.

Bởi vì giờ quan hệ giữa họ đã khác nên tuy Lệnh Từ thấy hơi thừa nhưng vẫn cần nói, thế là cô nhắn tin thông báo việc mình đến phòng luyện múa cho anh biết.

Úc Thần nhìn thấy cô ra khỏi lớp, anh ngồi im tại chỗ tầm mười giây mới đứng dậy định bám theo cô, không ngờ bị Điều Yếu gọi lại, “Úc Thần, giờ bọn mình diễn thử đây, cậu định đi đâu thế?”

Úc Thần ngoảnh mặt lại nói: “15 phút thôi.”

Xong bèn nhanh chân chạy vội đến cửa cầu thang, anh bước xuống tầng dưới thì thấy bóng dáng cô sắp biến mất sau hành lang, lúc này anh mới đi chậm lại, cứ thế lẻo đẻo bước lên thang gỗ theo cô.

Lệnh Từ nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau bèn quay lại nhìn anh, cô thấy anh vẫn đang bám đuôi mình thì dừng bước, đột nhiên lại thấy hơi đau lòng...

Cả ngày nay cô vẫn chưa nói được mấy lời với anh.

Úc Thần mới bước thêm được mấy bước cô đã chạy xuống, hai người đứng chênh bậc thang nhưng anh vẫn cao hơn cô, anh nói: “Mình còn 12 phút thôi, cậu muốn làm gì với mình thì mau tranh thủ thời gian đi nhé.”

Lệnh Từ nói: “Kẹo mình cho cậu hết rồi.”

Úc Thần giờ tay ôm eo cô còn cầm gác lên vai Lệnh Từ, anh nói nhỏ: “Vậy cậu tự tặng bản thân cho mình được không?”

“...Hả?” Cô giật mình kêu.

“Hiểu nhầm rồi chứ gì.” Anh cười, “Mình không có ý khác đâu.”

Đứng trên cầu thang vẫn có thể nghe thấy tiếng âm ỉ từ phía dưới dấu cách cả một vách tường.

Úc Thần nghĩ ngợi một lát: “Bao giờ cậu được nghỉ?”

“Mai là thứ bảy.” Cô đáp theo bản năng.

“Thông minh quá.” Anh buông cô ra, “Mai có rảnh không? Mình mời cậu...”

“Mai phải học.” Cô nói.

“Mời cậu đến nhà mình học nhóm.” Anh nhún nhún đôi gọng.

“...”

Úc Thần nghiêm túc mời chào, “Hiệu sách của cậu mình cậu biết rồi chứ gì, tư liệu cổ gì có hết, đến nhà mình học cậu có đặc quyền đọc thỏa thích, đảm bảo bị mê đến quên lối về.”

Tuy cô hơi bị dao động trước những lời này rồi nhưng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

Anh dựa lưng vào tay vịn, cúi mặt nhìn cô: “Phải nghỉ lâu thế cơ à?”

Đúng là Lệnh Từ đang nghiêm túc nghĩ về những gì anh nói, cô thường thường chớp mắt, vừa suy tư nhìn anh vừa mắt tập trung, như muốn nói gì nhưng chưa dám.

Quyển rừ chết được...

Úc Thần sờ eo cô, tay phải anh nâng cằm cô lên, lúc Úc Thần chậm rãi thò mặt lại gần ——

Cô tránh.

Ngón cái anh cọ cọ vào cằm cô, anh hỏi: “Hôn cũng không được hả?”

Lệnh Từ sững sốt lắc đầu.

Anh ỉu xiu ôm cô, lòng vẫn còn xúc động, “Nếu cậu không thích thì thôi vậy.”

“Cậu không nghĩ chuyện gì nghiêm túc được à?” Cô hỏi.

“Ngắm bạn gái mà không muốn hôn thì còn gì là người nữa.” Anh cắn cắn áo đồng phục của cô cho đỡ tức.

“Ừm...” Đột nhiên cô hỏi: “Bao giờ cậu về lớp thế?”

“Sao hả?” Anh buông cô ra, tỏ vẻ giật dỗi, “Chưa gì cậu đã ngăn mình rồi? Không thể lưu luyến mình chút được à?”

Cô đột nhiên cười với anh, “Cậu về nhanh đi, đừng muộn đấy.” Anh nhìn không được bẽn lẽn xoa xoa cằm cô, “Kiếp trước mình nợ cậu đúng không, nên đời này mới bị cậu đùa cợt như thế.”

“Ai đùa cợt cậu cơ?”

“Không sao đâu, cậu cứ đùa thoải mái, chà đập mình cũng được.”

“... Giờ mình không muốn nói chuyện với cậu.” Cô nói xong bẽn lẽn đi lên lầu.

“Haiz ——” Úc Thần kéo cô lại, anh sờ sờ tay Lệnh Từ rồi hôn tay cô, cố ý nói: “Cho đỡ thèm.”

Cô nhắc anh: “Mình còn chưa rửa tay đâu.”

Anh cười tiếp, “Coi như mình cầu xin cậu đi, đừng bực với mình nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Chờ Khi Nỗi Nhớ Nở Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.